

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

SYLVIA DAY

buzdaki
kelebek

Milyonlarca okurun heyecanla romanlarını beklediği Sylvia Day'den, tutkulu, duygu yüklü bir aşk hikâyesi...

Bu yerde olmak aklımın ucundan bile geçmemişti. Şimdi ise buraya yerleştim. Sevdiğim bir yerde, yenilediğim evimde, bayıldığım dostlarımla zaman geçiriyor, beni mutlu eden bir işte çalışıyordum. Geçmişimle barışıyor, geleceğimin temellerini atıyordum. Derken Garrett Frost kapı komşum oldu.

İnatçı ve cüretkâr, hayatımın titiz düzenini dağıtan, doğal afet gibi bir adam. Ona dadanmış hayaletleri, dürtülerini kontrol eden işkenceyi iyi tanıyordum. Garrett her koşulda riskli olurdu ama yaralı hali çok daha tehlikeliydi. Bu adamın içinde kopan fırtınalara karşı fazla kırılgan ve içini parçalayan acıya karşı koyamayacak kadar narin olmaktan korkuyordum. Ama bu adam fazlasıyla kararlı... ve de kıskırtıcıydı. Umut bazen buzdan ıssızlıkları bile delip geçmeyi başarırdı.

Kalbinizi ısıtacak *Buzdaki Kelebek*, Crossfire serisiyle tüm dünyada çoksatan yazar Sylvia Day'in yarattığı sansasyonun muhteşem dönüşüne işaret ediyor.

"Çok sürükleyici!"

Access Hollywood Live

"Su gibi akan ve hedefi tam on ikiden vuran, dopdolu bir hikâye."

Kirkus Reviews

"İnsanı hiddetle sayfaları çevirmek zorunda bırakıyor."

Glamour

"Nefis bir yazım... Day'in bundan sonra yapacaklarını heyecanla bekliyorum!"

RT Book Reviews

Sertifika no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺ 34

www.dexkitap.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://fantezy.org>

DE
X
PLUS

SYLVIA DAY

buzdaki kelebek

Çeviren: A. Deniz Topaktaş

BUZDAKİ KELEBEK

Orijinal adı: *Butterfly in frost*

© 2019 by Sylvia Day, LLC

Yazan: Sylvia Day

Çeviren: A. Deniz Topaktaş

Editör: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitap, Amazon Publishing, www.apub.com ve Akcalı Telif Hakkı Ajansı ile ortaklaşa yapılan bir lisans düzenlemesi kapsamında yayınlanmıştır.

1. baskı / Ağustos 2021 / ISBN 978-605-09-8645-7

Sertifika no: 11940

Kapak uygulama: Serçin Çabuk

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 446 05 99

Sertifika no: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 / **e-posta:** satis@de.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

1

“Daha sabah dokuz bile değil ama şimdiden çakırke-yif oldum.”

Kapıyı çaldığım gibi ardına kadar açan komşum Roxanne, gözleri parlayarak karşımda duruyordu. Gürültüyle havlayan Weimaraner ve daha bile çok bağır-an Corgi-Chihuahua melezi iki köpeği koşarak beni selamlamaya geldiler.

“Neyi kutluyoruz?” Çömelip kendimi yumuşak ve tüylü vücutların saldırısına karşı hazırladım. Kafamı kaldırıncı Roxy’nin sütun gibi bacaklarına geçirdiği kotu ve belinde düğüm yaptığı klasik, beyaz gömleğini fark ettim. Her zamanki gibi hiç çabalamadan hırka görünüyordu.

Sırıtarak aşağıya baktı. “Bizde mesai demlenerek başlar doktorcuğum.”

“Öyle mi diyorsun?” İki köpeği de hırpalayarak sevdim, gelişime sevinmeleri gururumu okşamıştı. “Benden itiraz bekleme. Arada reçeteye içki yazdığım doğrudur.”

“Ama *sen* asla içmezsin.”

Omuz silktim. “Zaten benle içilmez. Hemen duygusala bağlarım.”

Bella ve Minnie’nin hararetli karşılması Roxy’yi, “Seni özlediler. Ben de özledim” demeye teşvik etti.

“Özlenecek kadar uzun kalmadım.” Ayağa kalkarken çılgınca yalayan iki dilden kaçınmayı başardığım için kendimi kutladım.

Roxy bana hışımla sarılınca nefesim kesildi. Benden on santim daha uzun, yedi yaş büyüktü, cazibe ve güzellikte ise kat kat üstümdeydi.

Geri çekilirken beni inceledi, sonra kendince vardığı sonucu başıyla onayladı. Bakışlarım Roxy’nin oval suratını çevreleyen ve omuzlarına gelen, isyankâr kıvrıkcık saçlarına kaydı. Cildinden birkaç ton açık renkte, kahverengi gözleri vardı ve iyiliği sahici bir ruhun nezaketiyle ışıltıyorlardı.

“Manhattan nasıl?” diye sordu koluma girip beni içeri çekştirirken.

“Her zamanki kadar çılgın.”

“Peki benim favori ünlü çiftim nasıl?” Arkamızdan kapıyı ayağıyla kapattı. “Hâlâ muhteşem, cazibeli ve bok gibi zenginler mi? Kadın daha hamile kalmadı mı? Bana anlatabilirsin, kimseciklere söylemem.”

Gülümsedim, Roxy de güldü. Dedikoducuydu ama kötü niyeti yoktu. Yine de beş dakikadan fazla sır tutamazdı.

“Evet, Gideon ve Eva Cross hâlâ her anlamda harikalar. Hem Eva’nın doktoru ben değilim, o yüzden hamile mi, değil mi bilemem. Tabii senin bu tür bilgilere ulaşmaktaki uzmanlığını düşünürsek, Eva öğrendiği an senin de haberin olmasını beklerim.”

“Hah! Keşke. Kylie Jenner’ın gizli hamileliği, ünlü-

lerin bile sırları olabileceğini kanıtladı.” Roxy’nin gözleri heyecanla parladı. “Yani belki Eva da hamile ama sır gibi saklıyor.”

Roxy’yi yüzüstü bırakmaktan nefret ediyordum ama... “İşine yarar mı bilemem ama bebek göbeğine dair görsel kanıt da yoktu.”

“Kahretsin.” Roxy somurttu. “Neyse, daha gençler.”

“Ve yoğunlar.” Kendileri için çalışan biri olarak, ilk elden biliyordum.

“Eva’yı gördüğünde ne giymişti? Tam anlat: kıyafeti, ayakkabıları, aksesuarları.”

“Hangisini?” diye sordum masumca. “Onu birden fazla kez gördüm.”

Gözleri ışıldadı. “Oha be kızım. Hadi Salty’s’te yemeğe gidelim, bana hepsini anlatırsın!”

“Belki ikna olurum” diye şakalaştım.

“Bu arada...” Salona doğru gittiği için yaydığı içki koku da silikleşti. “Sana anlatacak bir sürü şeyim var.”

“Sadece üç haftadır yokum. En fazla ne yaşanmış olabilir?”

Bella ve Minnie’yi salonun eşiğine kadar takip ettim ve o an bu tanıdık manzaraya kendimi ait hissettim. Roxy’nin yer yer lacivert ve altın sarılarını kullansa da beyaz yoğunluğunda dekore ettiği geleneksek tarzdaki evi hem zarif hem de rahattı. Sağa sola dağılmış canlı renklerdeki mozaikleri –bardak altlıkları, dekoratif kâseler, vazolar filan– kendisi yapıyordu ve Pike Place Market’ta satan elemanları vardı.

Tabii şovun asıl yıldızı pencerelerinden uzayıp giden Puget Boğazı’nın gösterişli manzarasıydı.

Maury ve Vashon Adaları’nın eslik ettiği boğazın panorama görüntüsü karşısında donup kaldım. Rengârenk

yük konteynerleri yığınyla ağırlaşmış, devasa büyüklükteki kırmızı beyaz bir mavna Tacoma'dan itinayla uzaklaşıyor, Poverty Koyu'ndan çıkış yapmak için mecbur olduğu keskin dönüş için yavaşça hazırlanıyordu.

Parıltılı suları ve gidip gelen tekneleri saatlerce izlemekten asla bıkmazdım. Hatta New York'tayken bu manzarayı inanılmaz özlemiştim.

Düşününce, bir keresinde Big Apple'da nasıl doğduysam, öyle de öleceğime yemin etmiştim. Kesinlikle eskiden olduğum kadın değildim.

Kel kartalın başının kendini belli eden parlak beyazını görürüm belki diye uçurumun eşiğindeki dev ve yaşlı ağaca baktım. Tünemeyi en çok sevdiği çıplak dal şimdi boştu ama daha uzakta kuzeyden SeaTac Havalimanı'na iniş yapan sıralı uçaklar rüzgârın esme yönünü belli ediyordu. Arkamı dönüp Roxy'nin ayaklarına tertemiz beyaz yürüyüş ayakkabıları geçirmesini izledim.

Ayağa kalktı. "Buluşmayı kaçırdığını biliyorsun... yine. Yılbaşından beri birine bile gelmedin, değil mi?"

Soruyu geçiştirmek için uzaklaştım ve kapı girişindeki duvar kancalarında asılı duran köpeklerin tasmalarını aldım. "Yani, gerçekten *kaçırdığım* bir şey var mı sence? Bence cevap hayır."

Her ay sokaklarımızda ayaklı bir tabela belirir, bir sonraki mahalleli buluşmasının tarih ve yerini bildirirdi, benim için ise New York seyahatimi ne zamana planlayacağım için yararlı bir uyarı olurdu. İnsanlarla toplanmak benim için sorunlu bir konuydu ve en iyisi, mümkünse kaçınmaktı.

"Emily bahçıvanıyla katıldı." Roxy yanıma geldi, biyoçözünür kaka toplama poşetlerini kemer köprüsüne

tutturmak için karabina kancayla uğraşıyordu. “Çıkıyorlarmış, yani buna çıkmak denirse.”

Bu haber karşısında bir an durdum, köpeklerin git-gide heyecanlanan koşturmasını da fark ediyordum. “Çocukla mı? Yani o çocuk on altısında filan değil mi?”

“Tanrım.” Roxy’nin kahkahası gırtlğından keyifle yükseldi. “Öyle görünüyor, değil mi? Aslında yirmiymiş.”

“Hayda.” Emily kısa süre önce sancılı bir boşanmadan geçmiş, çoksatan romanları olan bir yazardı. Aynı-sını deneyimlemiş biri olarak onun için en iyisini dili-yordum. Son zamanlarda oğlu yaşındaki bir dizi erkek arkadaşının mahallemizde skandal değeri taşıması bi-raz talihsizdi tabii.

“Travma cidden insanların içine ediyor.” Aynı duy-guları paylaştım da sesimde bu hassasiyeti belli etme-meye dikkat ettim.

Hepimiz zırhlarımızı farklı biçimlerde giyiyorduk. Mesela benimki değişimdi.

“Tabii ki anlıyorum. Ama genç manitasını, hem de konu komşunun çimlerini biçen bir çocuğı da yardım-laşma yemeğine getirmek aptallık. Sırtı dönükken in-sanların bakışlarını bir görsen... peh peh.”

İkimiz de tasmaları takmak için eğildik.

“İşte özlediğı konular” diye şakalaştım ama bir ara Emily’ye *aklımdasın* diye kartpostal göndermeyi de zihnime not ettim

“Hepsi bu değil.”

“Öyle mi?” Ben Minnie’yi aldım, Roxy de Bella’yı. Bu düzen üzerine özel olarak karar vermemiştik ama rutinimiz buydu. Tıpkı haftada birkaç defa köpekleri birlikte gezdirme rutinimiz gibiydi, doktorumun emir-leri üzerine beni haftada birkaç defa evden güneş ışığı-

na çıkaran planlı bir ilişki olmuştu artık.

Roxy heyecanla zıpladı. “Les ve Marge evlerini sat-
tılar.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Satışa çıkardıklarını bil-
miyordum.”

Roxy kahkaha atıp kapıya doğru yürüdü. “Mesele
de o zaten. Satışa çıkarmadılar.”

“Ne, nasıl yani?” Dışarı adımını attığı sırada Roxy’ye
yetiştim, Minnie de yanımda koşturdu ve kapıyı kapat-
tığım sırada sıkışmasın diye kuyruğunu kaçırdı.

Sağ taraftaki evime baktım, güzelce restore edil-
miş, kelebek çatılı, ellilerden kalma bir evdi. Hemen
arkasındaki geleneksek bina ise Les ve Marge’ın evi...
eviydi. Roxy’ninkiyle birlikte bu üç ev sokak boyunca
sıralanan diğer evler ile boğaz arasında eşsiz bir arazi-
ye sahipti. Bize okyanusa sıfır manzara ve ender bulu-
nan bir mahremiyet sunuyordu, hem de havalimanına
arabayla yirmi dakikalık mesafedeydi.

Roxy ona yetişebileyim diye tasmayı kısa tuttu ve
dönüp bana baktı. “New York’a uçakla gittiğin günün
ertesinde, evin önüne bir Range Rover yanaştı, içinde-
ki adam bizimkilere iyi bir para ve on dört gün içinde
evi boşaltmalarını teklif etti.”

Sendeledim ve Minnie bir anlığına tasmaına do-
landı. Köpek bana, kendimce rahatsız diye tanımladı-
ğım bir bakış attı ama hemen yoluna devam etti. “Çok
acayip.”

“Değil mi? Les teklifin miktarını söylemedi ama
bence çok büyük bir rakam olmalı.”

Eğimli yol boyunca yürüdük, tepeyi çevreleyen evle-
re iyice bakabilmek için başımı arkaya yasladım. Man-
zarayı en üst düzeyde görmeyi sağlamak için büyük

pencerelerle tasarlanmış evlerin, gözünü dört açmış, meraklı bir görüntüsü vardı. Boğaz boyunca uzayan semtimiz eskiden sır gibiydi ama Seattle ve Tacoma'da yaşanan imar patlamasıyla biz de keşfedilmiştik. Çoğu konut yeni sahiplerinin zevkine göre ciddi renovasyonlara tabi tutuluyordu.

Anayola ulaşınca sola döndük. Sağ taraf çıkmaz sokaktı.

"Eğer kendileri mutluydu" dedim, "ben de onlar adına sevindim."

"Akılları başlarından gitti tabii. Bir anda olay üstüne olay ama bence kararlarından memnundur." Bella'yla birlikte Roxanne de durdu ve iki köpeğin asfaltın çakıllı kenarındaki aynı noktayı işaretlemelerini bekledik. Mahallemizin sokaklarında bordür veya kaldırım yoktu. Sadece çok güzel çimenlikler ve çiçekli çalılar uzar giderdi.

"Tabii ki hepimiz onlardan bilgi sızdırmaya çalıştık" diye devam etti Roxy, "ama satış hakkında tek kelime etmediler." Bana göz ucuyla baktı. "Ama alıcı hakkında biraz bilgi verdiler."

"Bana niye öyle bakıyorsun?"

"Çünkü Mike'la ikimiz alıcının ünlü biri olduğunu düşünüyoruz. Belki yönetmendir. Sen de televizyonda *reality* şov cerrahısın. Şimdi bu adam da geldiğine göre! Belki de geleceğin Malibu'sunda oturuyoruz! Yanğın ve gelir vergisi olmayan sahil yaşamı!"

Roxy'nin kocası Mike'tan bahsetmesine içimden gülmüsedim. Benim gibi New York aktarmalı yaşıyordu ve kendime bir süredir yarattığım gerçekliği uğrunda terk ettiğim hayata hoş bir renk katıyordu. Bu gerçeklik de sevdiğim komşuların kaybıyla biraz sallantıya girmişti.

Suç ortaklığı yapmaya karar vererek “Elindeki ipuçları neymiş bakalım?” diye sordum. Son bir yılda tek bir şey öğrendiysem o da değiştiremeyeceklerimi kabul etmekte. Benim gibi bir kontrol manyağı için hiç de kolay bir görev sayılmazdı.

“Les adamın evin içini bile görmek istemediğini belirtti. Adam gerek yok demiş. Zaten ‘ışığın mükemmel olduğunu’ biliyormuş. Yani, kim böyle bir laf eder? Görsel sanatlar işinden biri olmalı, haksız mıyım?”

“Belki de” diye tereddütle hemfikir oldum, bu beklemediğim sohbet beni biraz tedirgin ediyordu. İlerlediğimiz yol keskin biçimde yükselince dik yokuş uyluklarıma hafif bir yanma hissettirmeye yetti. “Ama ünlü olduğu anlamına da gelmez.”

“İşte mesele o.” Roxy’nin sözcüklerinde heyecan duyuluyordu. “Les rakam vermedi ama adamın gidip de sokağın sonundaki devasa malikâneyi almamasının delilik olduğunu söyledi. O evin satış fiyatı üç buçuk milyon!”

Düşününce aklım almadı. Les ve Marge’ın güzel bir evleri var... *vardı* ama değeri o rakamın yanından bile geçmezdi.

“Galiba alıcıyı bir kere salondaki o büyük, kemerli pencerede gördüm” diye devam etti Roxy. “Yanıdaki sarışın da fıstık gibiydi. Sütun bacaklı ve manken gibi zayıftı.”

Tepeye ulaştığımızda nefes nefeseydim; tabii ki haftanın çoğu günü spor salonuna giden Roxy değildi.

Dört yüz metre ileride, sağda Dash Point’e çıkan bir sokak vardı. O sokağı geçip dümdüz gidince de yol eğim kazanarak su seviyesine inene kadar alçalıyordu. İşte Redondo Beach oradaydı, Poverty Koyu ve ötesinin

uçsuz bucaksız manzarasına sahip, iskele üzerindeki Salty's de. Tam Salty's'in deniztarağı çorbasına methiyeler düzmek üzereydim ki bir koşucu köşeden tam hız döndü. Aniden ortaya çıkmasıyla sersemledim. Daha yakından bakınca bir adımım havada dondum kaldım. Nefesim ciğerlerimde hapsoldü.

Aynı anda kayda geçecek çok fazla şey vardı, o yüzden zihnim adamı bütünüyle sindirmeye çalıştı. Sadece siyah şort ve ayakkabı giymişti, iyice bronzlaşmış teni görsel bir ziyafet sunuyordu, kolları dövme sanatıyla işlenmişti ve terle kaplı, esnek kas sistemi göze carpıyordu.

Tabii ki *suratı*. Heykel gibi. Kare çeneli. Zalim ve nefes kesecek bir yakışıklılıktı bu.

Birkaç adım önümde duran Roxy kısık sesle ılık çaldı. "O ne be!"

Roxy'nin sesini duymak bana nefes almayı hatırlattı. Tenim alevler içinde ve terden sırılsıklamdı. Nabzım harcadığım efora suç atamayacağım kadar hızlanmıştı.

Adam bizi başta görmedi, hem de üzerimize doğru koştuğu halde. Akli başka yerdeydi, vücudu otopilottaydı. Uzun ve kuvvetli bacakları, ayaklarının altında ki asfaltı yalayıp yutuyordu. Kolları ritmik, kontrollü bir tempoda sallanıyordu. Vücudunun böylesine bir hıza rağmen zarif hareket etmesi çok etkileyiciydi; görüntüsü hem aerodinamik, hem de tesirliydi. Adımlarının çabasızlığında güzellik ve güç vardı ve Ben. Dik. Dik. Bakmayı. Kesemiyordum. Bunu yaptığımı ve kafamı çevirmem gerektiğini biliyordum ama *yapamadım*.

"Şu geleni görüyor musun?" diye sordu Roxy, belli ki o da kafasını çevirmeyi beceremiyordu.

Girdiğimiz transtan delirmiş havlamalarla uyan-
dık. Bella ve Minnie bize doğru tam gaz koşan yabancı-
yı fark etmişlerdi.

“Hişt” diye uyardı Roxy, Bella’yı yakınına çekerek.
“Kes şunu.”

Fakat *ben* zamanında tepki veremeyecek kadar
kendimi kaptırmıştım. Minnie de şansını koşarak de-
nemeye karar verdi. Tasmaı sanki hiç tutmamışım gi-
bi elimden kaydı. Daha yakalamak için adımımı ata-
madan bodur bacakları bulanıklaşana dek hızlandı, o
adamlar çarpışma rotasına doğru ilerliyordu.

“Lanet olsun.” Şimdi ben de adama doğru koşuyor-
dum ve sonunda beni gördü. Düşüncelerinden sıyrılıp
da iki şaşkın kadın ve kontrolden çıkmış köpeklerini
gördüğüne hiç şaşırmadı. Kafası dağınık halinden tam
odağa geçtiği anda dudaklarının sert çizgisi gerildi. Ve
yavaşlamadı.

İlkel içgüdülerim kaçma, kurtulma tepkisi veriyor-
du. Adam sanki üzerime son sürat gelen bir kasırgay-
dı ve kendini koruma güdüsü geri çekilmeyi emredi-
yordu.

“Minnie!” diye bağırdım, koşarken bir yandan tas-
masına doğru uzanmaya çalışıyordum. Hedefi kaçırdım.
“Kahretsın!”

“Minnie Bear!” Roxy bağırdığı gibi küçük köpek pa-
tinaj yaparak durdu ve insanına doğru koşmaya baş-
ladı.

Ben de çeviklikte köpekten geri kalmadım. Üzeri-
me doğru hücum eden adamdan kaçınmak için yönü-
mü değiştirip yolun karşısına yöneldim.

“*Teagan!*”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Roxy panikle adımı bağıınca başımı döndürdüğüm

gibi... tam üzerime gelen Chrysler 300'ü gördüm.

Adrenalin patladı ve ileri atıldım, frenlerin cıyıklama sesi ensemdaki tüyleri diken diken ürpertti. Araba arkamdan, yoldan çıkıp da tam komşunun çimlerine yığılmama yetecek kuvvetle çarptı.

Nefesim kesildiği ve korkudan titrediğim için iyi olduğumu fark etmem birkaç saniyemi aldı.

Ve o kaçtığım seksi, kaslı ve terli insan cüssesinin üzerimde olduğunu da ancak o zaman fark ettim.

2

“Delirdin mi sen?” diye patladı, bakışları öfke doluydu.

Sinirden kudurduğunu görebiliyordum. Ayrıca yakın planda daha da muhteşemdi.

Gözleri tatlı bir ela rengiydi, gözbebeğinden altın çizgilerle zümrüt yeşili yayılıyordu. Kirpikleri artık abartıya kaçacak kadar sıkı, yani o kadar yoğun ve koyu renkliydiler ki sanki *eyeliner* çekmişti. Aynı şekilde gür ve kalın kaşları o ışıltılı ve hiddetli gözlerin üzerinde kavis yapıyordu. Elmacıkkemiklerine canımı verirdim, dudakları ise sımsıkı, düz bir çizgi biçiminde kapalıydı.

Beni sarstı. “Beni duyuyor musun sen?”

Elbette, evet, hem de sesindeki boğuk sertliği bile algıliyordum. *Caz bar*, diye düşündüm. Konuşması viski ve tütünle lezzetlenmişti.

Bacaklarını ayırmış üzerimde oturuyordu, terleri üzerime damlıyordu ve ben sanki şok cihazına bağlanmışım gibi bütün vücudumu sarsan keskin sancılı ataklar hissediyordum. Göğsüm soluklarımın şiddetiyile kabarıyor, her nefesim bu adamın aromalarını içime

taşıyordu. Narenciye, feromon ve sıkı çalışmayla birlikte sağlıklı bir erkek.

“Teagan” dedi dişlerini sıkarak, bir yandan omuzlarından tutarak beni kaldırıyordu. “Bir şey söyle.”

Pazılar –Tanrım bu herif özel yapım mıydı– ve göğüs kasları, dövmeli tenin ve bir dizi karın kasının altında geriliyordu.

“Teagan.” Roxy adamın omzunun gerisinde duruyor, Minnie ve Bella’yı zapt etmeye çalışıyordu. Bizim kızlar farklı cinsten oldukları halde onlar bile adamın üzerine çullanmak istiyorlardı. “Hangi akla hizmet yola atladın?”

Adam ayağa kalktığı sırada beni tekrar yere yatırdı. “Aklını kullanmıyordun.”

Kafamı kaldırıp adama bakınca ne kadar uzun boylu olduğunu hatırladım. Bana doğru elini uzatınca hiç düşünmeden karşılık verdim ama bir an sonra teni benimkine temas ettiğinde tutuşundan ziyade farkındalıkla çarpıldım. Beni ayağa kaldırdı, çektiği elini dalgın dalgın göğsüne sildi.

“Seni asfalta yapışmış izlemekten daha önemli işlerim var” dedi, ses tonu buz gibiydi.

Bu adamda yumuşaklığın y’si yoktu. Ne bedeninde ne de karakterinde. Tabii güzel olamayacak kadar maskülen ama yine de bunu başaran suratında da... Özellikle de inanılmaz çekim gücünde yumuşaklıktan iz yoktu. Beni en çok şaşırtan da aramızda yükselen bu cinsel gerilim oldu.

Ben de hâlâ o karıncalanmayı hissettiğim avcumu üzerime sildim.

“Haklısın, çok teşekkürler” dedi Roxy, bir eli kalbindeydi. “Ölecek kadar korktum.”

Adamın bakışları içimi delip geçti. “İyi misin?”

“İyiyim.” Tabii dağınık saç örgümü, makyajsız suratımı ve bakım isteyen kaşlarımı saymazsak. Bunları düşününce halimin farkına vardım. Keşke daha derli toplu görünseydim. Kılık kıyafet de zırh yerine geçebilirdi.

Evet, dövmelelerinin aklıma *bunu*, bir savaşçı zırhını getirdiğini fark ettim. Mürekkep geniş omuzlarından göğüs kaslarını ve kürekkemiklerini örterek akıyor, sonunda da o etkileyici kollara ulaşıyordu.

Eliyle saçlarını düzeltti, bana arkasını döndü ve uzaklaşmaya başladı.

“Hey, bu arada ben Roxanne.” Roxy adama tehlikeli sulara yüzdüğünü belli eden ses tonunu kullanmıştı.

Adam keskin bir hareketle bize döndü ve yine o kuvvetli zarafetini sergileyerek elini uzattı. Öfkesinin ateşi dışında adamın neyi var neyi yoksa buz gibi soğuktu. “Garrett.”

“Memnun oldum Garrett.” Roxy adamla tokalaştıktan sonra kolunu bana doladı. “Ve bu pervasız hanım da Dr. Teagan Ransom.”

Garrett, Roxy’ye bakan gözlerini kıstı ve bana umursamaz bir bakış attı. Dikkatini tekrar Roxy’ye çevirmesi bende net bir azat edilme hissi yarattı. “Arkadaşını yollardan uzak tut Roxanne.”

Son sözlerini etmesiyle tekrar koşuya başladı ve yolun sonunda, ortaya çıktığı hızda gözden kayboldu.

Roxy’yle ikimiz arkasından bakakaldık. Bella ve Minnie tasmalarını çekiştirip havlıyorlardı.

“Hadi bakalım” dedi Roxy çimenlikten çıktığımız sırada. “Bu erken saatte beklediğimden çok daha büyük bir heyecan yaşadık.”

Sarsılmış ve şaşkın hissettiğim için yürüyüşü burada kesip eve dönmeyi önerdim.

Roxy dirseğıme dokundu. “Sen sahiden iyi misin?”

“Evet.” Yürümeyi ve rutini sürdürebiliyordum. Bu adımın önüne diğer adım... Kalbim hâlâ fazla hızlı atıyordu, kanımdaki adrenalini de yüksekliğini koruyordu. Kaç ya da kal tepkisi ile psikolojik şok savaş halindeydi.

Uzun zamandır bana kadın olduğumu hatırlatan herhangi bir şey yaşamadığımı fark etmiştim.

* * *

Uzun yürüyüşe ve telaşsız öğle yemeğine rağmen evime çıkan yolda yürüdüğüm sırada hâlâ keyifsizdim. Sabahtan beri kendimi toparlamaya çalışıyordum ve başarısızlığıma sinir olmuştum.

Bunca zaman geçmişti ve inandığım kadar mesafe alamadığımı fark ettim.

Müstakil garajın yanından geçip evimin kapısına çıkan patıkaya ilerlediğim sırada komşunun kapısına gelişigüzel park etmiş parlak siyah Range Rover’ı istemsizce fark ettim.

İçimdeki buz kütlesi hâlâ canımı yakıyordu.

Öfkeliydim. Geleceğimi günbegün planlamıştım. Yeni bir şehir, yeni arkadaşlar, yeni alışkanlıklar... Altı aylık terapi ve yenilenme ne uğrunaydı? Komşularım taşındı diye aldatılmış hissediyordum. Sanki kurduğum yeni yaşamım hiçbir değişiklik olmayacağı garantisizle gelecekti.

Bilinçli bir kararlılıkla derin bir nefes verdim ve anksiyetemden kurtulmaya çalıştım. Kapıma yaklaşıncaya cebimden anahtarlarımı çıkardım ve birini kilide

taktım. Kilit açılınca aynı anahtarı kapının tam ortasına yerleştirilmiş ellilerin modası kapı tokmağında da kullandım. İçeri girince iki kilidi de kilitledim, anahtarlarımı sehpaye fırlattım ve hemen giriş süresi tükenmeden, tabii kulak yırtan sirenler de çalmaya başlamadan alarmı kapattım.

Bu kurulu düzendeki adımları takip etmek beni biraz olsun sakinleştirdi. Tabii rahatlığımın asıl kaynağı eve dönmüş ve yalnız olmaktı. Uzun uzun koltuğuma baktım, öyle bitkindim ki tek dileğim yastıkların arasına gömülüp sonsuza dek uyumaktı. Bu kadar yorgun hissetmenin anlamını biliyordum, neyin geldiğini de biliyordum. Tabii ki onu durdurabileceğim anlamına gelmiyordu.

O yüzden ben de Boğaz'ı tepeden gören duvardan duvara pencerelere baktım. Kelebek çatının sol tarafı çift taraflı şömine ile yemek odasının üzerinde yükseliyordu, asmakatın pencereleri de bu zarif eğimi takip ederek görkemli manzaranın hiçbir koşulda kapanmamasını sağlıyorlardı. Maury ve Vashon Adaları'nın yeşil kamburlarının ötesinde kıvrımlı Olympic Dağları batıya doğru uzanıyor ve güneye ilerliyordu. Bazen sis, dağ sırasını baştan aşağı saklardı ve dağ tamamen kaybolurdu. Ama bugünkü gibi bulutsuz zamanlarda karla kaplı zirvelerin kıyıya dek uzandığını görebiliyordum.

Manzarayı içime çektim, bu bilindik görüntüyle sakinleştim. Salonun ortasında, yine devasa bir kargo gemisinin Tacoma'ya seyrini izleyecek kadar uzun süre durdum. Güneş ışıkları sakince dalgalanan suları ısıltıyor, yengeç tuzakları da ritme eşlik ederek sallanıyorlardı.

Burası çok sessizdi, New York'un çlgın sürati ve gürültüsünden çok farklıydı. Oradayken kendi düşüncelerimi çok nadir duyardım, New York'ta yakamdan tutup çekistiren bir hayat, çok yoğun bir hastane ortamı ve sürekli etrafımdaki kamera ekibi vardı. Burada düşüncelerimle baş başa kalabiliyordum, etrafımda beni yargılayacak, ayıplayacak ve ya "aş bunları" diyecek kimse yoktu.

Cebimdeki telefonum titrediğinde yerimden bile zıplamadım. Zihnim o ıssız yere kaçmıştı. Bir aralar beni kafayı yeme noktasına getiren o bitmek bilmez iç çlgıllarımdan böyle korunuyordum.

Ekranda Roxy'nin suratını görünce görüntülü aramayı kabul ettim. "Selam."

"Sana da selam." Neşeliydi, gözleri parlıyordu. "Tabletine yakın mısın?"

"İstersem yaklaşıırım." Şarja takılı tablete doğru yürüdüm, kafamın dağılmasından da memnundum.

"Sana bir bağlantı gönderiyorum. Telefonundan tıklama. Daha büyük bir ekran lazım."

Bildirim ekranda belirdi, ben de Roxy'nin gönderdiği sayfayı açacak hamleleri sıraladım. İlk karşıma çıkan görüntünün Garrett'in gözleri olmasına pek de şaşırmadım. Söz konusu olan Roxy'ydi ve mesele dedikoduysa av peşindeki tazıya dönüşürdü.

"Hiç zaman kaybetmemişsin" diye mırıldandım, bir yandan adamın suratı ekrana gelsin diye biraz aşağıya kaydurdım.

Üf. Adam kalp krizi sebebiydi, zaten buna şüphe yoktu. Tükenmiş bitmiş halimle bile bu üst düzey, garantili maskülinite karşısında ürperdim.

"Yani gazetelerde boy boy fotoğrafları olan birini

bulmak çok da zor değil.” Roxy heyecanlı heyecanlı konuşuyordu. “Mike’a adamın sanatçı olduğu iddiasındaki hakkını teslim etmem gerekse de –ben paramı yönetmenliğe koymuştum– ikimiz de doğru çıktık sayılır çünkü Garrett Frost fotoğrafçı ve ressammış. Muhteşem siyah beyaz fotoğrafları alıp rengârenk, soyut tablolarla çeviriyormuş. Haberde ilham veren fotoğrafların nihai sanat eseriyle karşılaştırıldığı bir slayt gösterisi de var. Bazı işleri gerçekten akıl almaz.”

Frost Fenomeni Sanat Dünyası Elitlerinin Ateşini Yükseltti. Sanatçının bazılarını bildiğim, bazılarını da hiç duymadığım ünlülerle fotoğraflarını da sergileyen uzunca haberin başlığı buydu. Bir fotoğrafa özellikle tutuldum çünkü gülümsüyordu. Zaten her haliyle seksi olan bu adam gülümserken daha bile çekiciydi. O güzel gözler parlıyordu. Alımlı kırıksıklıklar yanaklarını aşındırıyordu. Dolgun ve kaskatı dudakları, haz düşkününü keyfini belli ediyordu.

“Nasıl kafayı yemiyorsun!” Roxy sinirlendi. “Ööf. Ünlüleri hep gördüğün için tabii.” Buna bağışıklık kazanmadığım da gün gibi açıktı. Adamın suratına bakarken derinlerimde ve sessiz bir şeyler titreşiyordu.

“Alo? *Sen de* ünlüsün, *Doctor Midtown*” diye devam etti Roxy. “Tabii Kyler Jordan’la evliydin!”

Beni tanınmış bir kişilik haline getiren *reality* şov ile oynadığı süper kahraman rolü sayesinde dünya çapında hayranlara sahip aktörle evliliğim aynı cümle içinde kullanılınca irkildim. Çoğu insan hikâyemi perimasalı gibi görür ve özenilen bir hayat yaşadığımı zannederdi. Bir süre ben bile buna inanmıştım.

Sonra o mükemmel çerçeve milyonlarca keskin ve sancılı parçaya ayrıldı.

“Neyse” diye devam etti Roxy, “Garrett Frost belanın ta kendisi gibi, değil mi? Sanki alnında baş belası yazıyor.”

Öyleydi. Kayıtsızlık adamın duruşundaki özgüvenden, zevkli ve pahalı olsa da yakışıp yakışmadığını umursamadığı her halinden belli eklektik kılığından okunuyordu. “Adam muhteşem, üzerine de yetenekli. *Hayır* lafını pek duyduğunu sanmam.”

“Ona kim hayır diyecek ki. Adamın mankenlerle fotoğraflarına baksana. Neyse, belki bu akşam uğrarım...”

Kapı çalınınca küfrettim, kendimi Garrett Frost’un suratının ve tarzının bütün detaylarında o kadar kaybetmişim ki sanki başka bir yerdeydim. “Kapı zili ödümü kopardı. Bir dakika. Kapıda biri var.”

Ön bahçeme bakan geniş penceremi yarıya kadar örten perdenin arasından bakınca kamyonetine hızla yürüyen UPS şoförünü gördüm. “Kargom var. Seni birazdan arayayım.”

“Tamam, sonra konuşuruz.”

Telefonu cebime koyup kapıyı açtım, kapımda bekleyen paketi almak için eğildim. Göndericiyi fark edince içimi heyecan kapladı: ECRA+ Dermokozmetikler. Son bir yıldır akıl sağlığımı koruyan bu projeydi.

Paket kucağımda doğrulup aceleyle makas almak için mutfığa koşmadan önce kapıyı kilitlemeyi ihmal etmedim. Daha birkaç dakika geçmişti ki paketin içinden çıkan krem ve altın renk paketli cilt bakımı ürünlerinin hepsini mutfaktaki orta tezgâhın üzerine yaymışım. Logo ve tasarım sonuç veren, yüksek kalite bu lüksü iyi yansıtıyordu, Cross Industries’in sağlık ile kozmetik endüstrileri arasındaki uçuruma köprü kuran yeni cilt bakımı serisi için doğru görüntü buydu.

Ürünlerden birinin kutusunu özenle açtım, bu harika paketleri mümkün olduğunca sakınmaya çalışıyordum. İçinden çıkan şişeyi görünce neşeyle *ohh* çektim. Kalın, buzlu cam, merkezindeki altın renkli malzemeyle siper olmuştu. Hijyenik, hava geçirmez kapağı altından ve ağırdı, etrafını ayırt edici deniz mavisi bir bant sarıyordu ve ürünün tavsiye edilen cilt bakımı dozajında hangi adıma denk düştüğünü gösteriyordu.

Koliye iliştirilmiş notu aldım, Eva Cross'un elyazısını hemen tanıdım.

Teagan,

Sensiz başaramazdık.

Çığır açan başlangıcımız kutlu olsun!

Sevgiler, Eva

Yüzüme yerleşen gülümseme iyi geldi. Plastik cerrahi alanında ömrümü adadığım işimden vazgeçmeme rağmen, dünya üzerinde birilerini güzel hissettiren, değerli bir şey yaratılmasına katkı olduğunun kanıtıydı bu işte. Ayrıca Eva'nın hayırsever Crossroads Foundation derneğine giden kârı da düşününce, insanların güzellik ötesinde de hayatlarını geliştirmeye küçük de olsa bir katkı vardı.

Elimin üzerine damlattığım doğal aromalı serumu kokladığım sırada, kargo kamyonetinin sürgülü kapısının açılış sesini duyduğuma emindim. Tekrar pencereye yürüdüm ve giriş yoluma park etmiş bir kargo firması aracı gördüm. Genelde UPS paketlerini kapı önüne bırakılırdı, demek ki epey büyük bir koliydi çünkü araç kapıya kadar yanmıştı. Aslında ben, sebze meyveden hazır yemeğe, hatta kıyafetten ev eşyasına

kadar alışverişimi çoğunlukla internet üzerinden yapardım. Böylesi daha güvenliydi.

Dış kapı daima dışarıdan kilitli olduğu için anahtarlarımı aldım, kilidi çevirdim ve kuryeyle karşılaşmak üzere kapıyı açtım.

Ve Garrett Frost'la neredeyse burun buruna geldim.

“Nereye gidiyorsun?” diye buyurdu Garrett, kaşlarını çatarak.

“Affedersin?” Hızla geriye attığım adım sayesinde çarpışmadan kaçınmayı başardığım halde adama bodoslama dalmışım gibi hissediyordum. Üzerine oturan siyah bir tişört, eski püskü kot pantolon ve postal giymişti, sabah karşılaştığım adamdan bambaşkaydı. Ne yazık ki giysi eklemesi üzerimdeki etkisinde değişiklik yapmamıştı.

Bir an düşününce ne kadar etki altında olduğumu fark edip strese girdim. Çatlağı olan baraj suyu tutmazdı. “Böyle karşılaşmaya son vermemiz gerekiyor.”

“Dinle,” dedi, “baştan almak istiyorum.”

“Ne?”

“Sabah çarpışmamızı unutmak istiyorum. Baştan başlayalım.”

“Baştan başlayalım” diye tekrarladım.

“Evet.” Bana elini uzattı. “Ben Garrett Frost.”

Dövmeli koluna bakarken tasarımı, dokuyu ve boyutunu algıladım.

Sıkılarak soluğunu bıraktı ve elimi yakaladı. “Sen de Dr. Teagan Ransom’sın. Memnun oldum.”

“Şey...”

“Hadi beni içeriye davet et.”

Nabzım fırladı. “Bunu niye yapıyorum?”

“Niye olmasın?”

Şüpheyle gözlerimi kısarak “Yandaki eve sen mi taşındın?” diye sordum.

“Aynen. Biraz önce geldiğini gördüm.”

Sözlerini sürdürmesini bekledim ama sadece dikkatle gözlerime bakmaya devam etti.

“Aslında benimle karşılaştığın için çok da mutlu görünmüyordun” dedim nihayet, “peki şimdi niye buradasın, merak ettim.”

“Kimse gafil avlanmaktan mutlu olmaz.” Garrett ellerini arka cebine sokuşturup kapımın önünde oyalanmaya devam etti.

Bakışları da yüzümde oyalanıyordu.

“Aklımda çok fazla düşünce vardı” dedi. “İşler, taşınma, ertelemektense yapmam gereken şeyler. Seni son sürat üzerime koşarken görünce kendimi kaybettim. Birkaç saniye sonra da altımda yatıyordun, ben de yine gafil avlandım. Sen de aynısını hissettin.”

İtiraf etmeliydim ki adamın pervasızlığını takdir ediyordum.

Ağındaki örümcek sabrıyla cevap vermemi bekledi.

“Evet birbirimizden fiziksel olarak etkilendik” diye dikkatle kabul ettim, yani bunu yüksek sesle itiraf etmeden önce biraz daha zaman geçmesi gerektiğini hissediyordum.

Dudakları yavaş, zahmetsiz bir gülümsemeye kıvrıldı. “Aynı fikirdeyiz.”

“Sanmıyorum. Bence sen biraz yüksekte uçuyorsun.”

“Öyle yapmak üzereyim.” O çevik, hayvani zarafetle kapının eşiğinden içeri girdi.

Ayaklarım birbirine dolandı, dondum kaldım çünkü bu adam nefesimi kesen, açgözlü, doyumsuz bir öpücük için başını dudaklarıma yaklaştırıyordu. Adamın sıcaklığı karşısında dudaklarım alev aldı. Kolu askı gibi kalçalarımın altını kavradı, diğer kolu ise omuzlarımı sardı. Eliyle sırtıma uzanan gevşek saç örgümü tuttu ve bırakmadı. Kapıyı arkasından tekmeyle kapattı.

Adamı içime çektim, narenciye ve baharat kokuyordu. Dil darbeleriyle tadı içime sızdı, göğsünden yükselen derin şehvet titreşimlerinin boğuk hırıltısını bedenimde hissettim. Kıvrandım, kontrolü elime aldım ve kapana kısılmadığımı anladım. Sadece güvendeydim.

Bacaklarımı adamın beline sardım. Ellerim o ipeksi saçları avuçladım.

Kalçalarımı sıkarak yükseldim, adamın başını bedenime eşlik ederek geriye düşmeye mecbur bıraktım. Ağırlaşan bedenimi rahatça kavradı, ben öpüşmemizi derinleştirirken dudaklarını daha da açtı.

Tanrım, dudakları o sert görünüşün altında yumuşacıktı. Bedeni güneşin ısıttığı kayalar gibi sert ve sıcaktı ama kollarım arasında hayat doluydu. Karşısında nasıl hareket edersem edeyim uyum sağlıyordu, düzlüklerimiz ve kıvrımlarımız sanki bedenlerimizin birleşmek için yaratıldığını kanıtlamak istercesine eşleşiyordu.

“Muhteşem kokuyorsun” diye öpücüğüme doğru soludu.

Zihnimin derinlerinde kırmızı alarm ışıkları yanıp söndü. Kalp atışlarıma, pervasız davrandığım hissi en-

gel oluyordu. Ama adamı bırakamıyordum.

Uzun süredir uykuda olan ihtiyaç içimde gözlerini açıyor, pisboğaz bir açlıkla Garrett'a saldırıyordu. Adamın dudaklarına, dilinin derin darbelerine doyamıyordum. Adam kontrolsüz ama bir o kadar yetenekliydi. Beni tutuşunda tecrübe, karşı koyulamayacak kadar kuvvetli bir zevk vadeden deneyim vardı.

Adam uzaklaşınca elimi gevşettim, boğuk bir itiraz fısıltısı yutamadan dudaklarımdan döküldü. Garrett güvence vererek mırıldandı ve beni daha da yakına çekti.

Kapı zilimin sesiyle yerimde zıpladım. Garrett beni tutan ellerini iyice sıktı.

"Selam, benim Roxy!"

Sancı noktasına gelene dek gerildim, iki ayrı gerçekliğin çarpıştığını hissettim.

"Şimdi gider" diye mırıldandı Garrett, dudakları boynumdaydı.

Kalbim çarptı. *"Burada olduğumu biliyor."*

"Yani?"

"Saklanacak halim yok!"

Garrett kafasını kaldırıp gözlerime baktı. Dudakları ince, öfkeli bir çizgi halini aldı, çenesi inatçı bir pozisyona geçti. *"Belki duştasın. Belki kulaklık takıyorsun. Belki komşunla sevişiyorsun."*

Panikle çılgına döndüm. *"Öyle bir anda ortaya çıkıp her şeyi değiştiremezsin!"*

"Teagan." İç çekti. *"Sakin olsana sen."*

"Bana ne hissedeceğimi söyleme!"

"Kahretsin." Beni ayağa kaldırıp kapıya doğru ilerledi.

reye girdi. Kapının açıldığını duyduğum sırada güçbe-
la yatak odasına sıvışabildim.

“Selam Roxanne” dedi Garrett ağır ağır. “İyi bir za-
manlama sayılmaz.”

“Aaa! Ben... n’aber ya... Garrett’tı değil mi?”

“Daha kötü günlerim olmuştu.”

“Teagan nasıl?”

“Kafayı yiyor.”

Onlara doğru seslendim. “Burada olduğumu bili-
yorsunuz, değil mi?”

Gardirobun yanındaki duvara sabitlenmiş boy ay-
nasının önünde durunca iki büklüm oldum. Tişörtüm
ve eşofmanım daha kırışık olamazdı. Omuzlarıma ge-
len koyu renk saçlarım tam bir felaketti, kafamın tepe-
si kuş yuvasına benziyordu. Kahverengi gözlerim yu-
valarından fırlamış ve buğuluydu, dudaklarım şişkin,
kırmızı bir leke halinde kabarmıştı.

Garrett bir seks tanrısı gibi görünüyordu, bense çok
başarısız bir dudak kaldırma enjeksiyonu uygulanmış
bir keşe benziyordum.

“Sen iyi misin canım?” diye seslendi Roxy.

“Eee...” Sağa sola bakındım, beni insan içine çık-
cak hale getirecek bir mucize arıyordum. “Evet.”

“Verandada bir paketin var. Merdivenin yanına bı-
rakıyorum.”

“Tamam, teşekkürler.” Amaçsızca delirmiş gibi da-
ireler çizerek yürüyorum. “Birazcık bekle. Şimdi geli-
yorum.”

“Seni bir ara yemeğe beklerim” dedi Roxy, ses tonu
Garrett’la konuştuğunu anlayabileceğim kadar kısıktı.
“Eşim Mike harika ev yapımı pizzasıyla meshurdur.”

“İsterim tabii, sağ ol.”

“Yarın akşama ne dersin? Hemen yan binadayız.”

“Tabii. Şarabı ben getiririm. Kırmızı olur mu?”

“Kırmızı harika olur.”

Homurdanarak saç örgümü bozdum. Saçlarım düzelince parmaklarımla tepemdeki tümsekleri taradım, fırlayan telleri topladım ve ensemde atkuyruğu yaptım. Sonra da aceleyle salona gittim ve bir baktım Garrett sanki kendi eviymiş gibi açık kapıya lakayt biçimde yaslanmış duruyordu.

Roxy gözlerini kocaman açmıştı, dikkatimi ona ve gülümsemesine çevirdim. “Selamlar Bayan Thang.”

Gözlerimi devirdim. “Özür dilerim.”

“Ne için? Sen de yarın akşam yemeğe gelmek ister misin?”

“Yani...” Bu kasırga gibi adamın hayatımın sükûnetine balıklama daldığını gözümde canlandırımdı. Avuç içlerim nemlendi. Bir gün içinde tüm hayatımın kontrolünü kaybettiğimi hissettim.

Tabii ki yokluğumda özel maceralarını paylaşmalarına izin veremezdim. Eğer bir bilgi verilecekse ben de duymak isterdim.

“Tabii” dedim omuz silkerek.

“Ne kadar da heyecanlandın” diye çıkıştı Roxy. “Neyse, ben kaçayım. Altı gibi görüşür müyüz? Beni ararsın Teagan!”

Böylece gitti. Pencereden kendi bahçesine girene onu dek izledim. Beni Garrett Frost’la yalnız bırakmıştı. Tekrar.

Garrett bana yaklaştı, elimi avuçlarına aldı ve gözlerimin içine baktı. “Nerede kalmıştık?”

“Ne? Asla!”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

O baş döndürücü gülümsemesi tekrar belirerek göz-

lerimi kör etti ve yetmezmiş gibi burnumun ucunu öptü. “Çok tatlısınız, Doktor. Bir o kadar da seksisiniz.”

“Gözlerimi kapatacağım” diye mırıldandım, “ve açtığımda bütün bunlar tuhaf bir rüya olacak.”

Kolunu uzatarak parmaklarıyla el bileğimi tuttu ve elimi kaldırıp avcumu göğsüne yerleştirdi. Hızlı kalp atışlarını hissedince nefesim kesildi.

“Bana ne yaptığını görüyor musun?” diye mırıldandı, gözkapakları ağırlaşmıştı. Saniyeler içinde şakacı halinden baştan çıkarıcı tavrına geçivermişti.

“Beni manipüle ediyorsun.”

“Senin de kafanda bin tane tilki dolaşıyor. Burada olana, bu ana odaklan.”

Geri çekildim. “Bunu ancak kötü kararları kanıtlanmış bir dul yapar. Ayaklarımın yerden kesilmesini izin verip aynı hataları tekrarlayamam.”

Garrett’in çenesi tanıdık, inatçı bir eğim aldı. “Ben hata değilim. Ben temiz sayfayım. Benden önce yaşananlar, üzerimde hak iddia edemez.”

“Kuralları işine geldiği gibi koyuyorsun” diye itiraz ettim.

“Teagan, sadece birbirimize aşırı iyi hissettiriyoruk. Buna odaklansak olmaz mı?” Elim tutup sıktı. “Ayaklarının altındaki zemin kayıyormuş gibi hissedenden tek taraf sen değilsin.”

Tanrım. Bu adamın yanında olmak ringde görünmez bir boksörle karşılaşmak gibiydi. Darbeyi asla göremiyordun.

İtiraz edemediğimi görünce zafer kazanmış gibi gülmüsedti. O çok istediği hediye henüz açmış bir çocuk gibi görünüyordu ama tabii lanet dolaba çoktan bakmış, hediye görmüş ve sürprizi mahvetmişti.

“Seni etkilemem için bana bir şans ver, Doktor.”

“Ve benimle yatman için.”

“O da var.” Parmakları ensemdeki tokayı çekerek saçlarımı omuzlarıma doğru serbest bıraktı. Bir tutamını burnuna götürüp gözlerini kapatarak içine çekti. “Aşırıya kaçtığımı biliyorum. Yavaşlayacağımı söyleyebilirdim ama yalan olurdu çünkü yapamam.”

Harika. Yine içimdeki nefesi tüketen o görünmez yumruğu yemiştım.

“Yapamazsın. Öyle mi?” Tek kaşım kalktı. “Nedenmiş?”

“Sabrım yok.”

“Öyle mi?” dedim kükuru bir tonda, zaten daha en başından Garrett Frost’un ne isterse elde ettiğı belli olmuştı.

Gözlerimin içine baktı ve yerime çivilenmiş gibi onu izlerken bir şey değışti. Gözleri gölgelerle karardı. Şehvetli dudakları tek çizgi halinde kapandı. Elmacık kemiklerinin üzerindeki deri gerildi. O kadar ani ve rahatsız edici bir güzelliğe büründü ki çektiğı acıyı fark ettiğim an o dinamik, capcanlı seksiliğı altüst oldu.

“Her gün” diye mırıldandı, “kendimi sınırlarımın ötesinde zorluyorum, sırf kendime teknik olarak yaşadığımı hatırlatmak için.”

Elini uzatıp dirseğimi yakaladı, gevşek tutuşu kolumdan parmaklarıma uzanan bir okşamaya dönüştü. Temasının izlediğı yolu, teninin benimkine değdiği noktalarda sanki sınırlarım cana geliyormuş gibi çıplak cildimin ürperdiğini hissediyordum.

Hızlanan soluklarımla dudaklarım aralandı. Kurtuluşum uyuşukluktaaydı.

“Acı çekmekten yoruldum” dedi yavaşça. “Bana be-

denimin acıdan başka hisler de duyabileceğini hatırlattın.”

Göğsüm sıkıştı. Garrett her koşulda riskli olurdu ama yaralı hali çok daha tehlikeliydi. Bu adamın içinde kopan fırtınalara karşı fazla kırılgan, içini parçalayan acıya karşı koyamayacak kadar narin olmaktan korkuyordum, hem de sadece tensel bir yakınlıkta bile.

“Garrett... Ben...” Başımı iki yana salladım.

“İçeri dalıp sana böyle yapışmaya niyetim yoktu. Pişman değilim ama aklımdaki plan bu değildi.”

“Bir planın mı vardı?”

“Yandı, bitti, kül oldu ama seçtiğim yol da işe yaradı gibi.” Garrett öne eğilip beni öptü.

Önceki yıldırım harekâtı benzeri öpüşleri gibi değil, sevecendi. Dudakları yumuşacıktı, ikna ediciydi. Dili dudakları arasında boydan boya süzülürdü, açılmaları için sataşıyordu. İçimi ürperten, sakın ve basit bir dil darbesiyle öpüşünü derinleştirdi. Derinlerden gelen bir homurtu, aldığı zevkin ve dizginlediği arzuların izini taşıyordu.

Ellerimi karın kaslarının keskin tümseklerine yerleştirip ittiirmek için aşırı çabalamam gerekti. “Dur.”

Garrett geriye bir adım atarak soluklanmam için alan açtı. Beni izledi, bekliyordu.

“Baştan başlamak istiyorsun” dedim nefes soluklarım arasından. “Yarın akşam yemekte şansını dene. Hani oturur yemek yersin, eş dostla takılırsın... Normal insanlar birbirini böyle tanır ya.”

“Yarın mı?” Kaşlarını çatı. “Bugün yapsak?”

“Bugün gidiyorsun çünkü düşünmek için zamana ihtiyacım var.”

Bıkkın bıkkın iç çekti, ellerini kalçalarına yerleştirdi. Kaşlarını kaldırıncaya, bıyık altından küfredip kapı-

ya yöneldi. “Bizim normal insanlar olmadığımızı gayet iyi biliyorsun.”

Bakışlarımı kıstım. Yaratıcı zihinler çoğu zaman kendilerine zarar verecek kadar kuvvetli sezgilere sahip oluyordu. “Belki haklısın ama bir kere olsun normal olmayı dene Frost. Belki hoşuna bile gider.”

“*Sen* hoşuma gidiyorsun” diye mırıldanıp arkasını döndü. “Yemeğe gelmemin tek sebebi bu.”

* * *

“Yakalanırsan kendi hatan” diye kendime fısıldadım kendime. Parmak ucunda Garrett’in verandasına yürüyüp, elimdeki sepeti dikkatle yere bıraktım. Parmagım kapı ziline yükselirken kalp atışlarım hızlandı.

Sonuçta yeni taşınmış bekâr bir adamdı. Muhtemelen çoğu eşyası henüz kolilerdeydi ve daha marketin yerini öğrenememişti.

En azından tabletimdeki alışveriş uygulamasını açıp büyük boy San Pellegrino, Beecher’s Flaggip peyniri, kırmızı elma ve tuzlu kraker sipariş verirken kendime bunları söylemişim. Malzemeleri sonra da kullanabileceği, kumaş kaplı bir sepete yerleştirdim, yanına güzel bir bıçak ve bir çift ince uzun kadeh de ayarladım. Ayrıca civardaki market, eczane, benzinlik ve kahvecilerin listesini de ekledim.

Derin bir nefes alıp kapıyı çaldım. Sonra da tüm gücümle evime doğru koştum.

* * *

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteey.org>
“Beni şaşırtıyorsunuz, Doktor Ransom. Hem de na-

sıl.” Roxy taze fesleğeni doğrama işine ara verip beni baştan aşağıya süzdü. Tekrar. “Bir bakıyorum, erkek- lere tövbe etmişsin. Sonra üstü başı dağınık bir kaslı kapını açıyor.”

“Üstü başı dağınık bir kaslı mı? Çok fazla romantik sesli kitap dinliyorsun sen.” Milyonuncu defa bakışım mikrodalga fırının saatine kaydı. Geçen her saniye mi- dem daha da kasılıyordu.

Roxy’nin kahkahası havayı hafifletti. “Senin yüzün- den. Beni o kitaplara sen bulaştırdın.”

“Evet, teşekkürü borç bilirim, Teagan” diye seslen- di Mike, açık Fransız kapının ardından. Mike bahçede pizza fırınına yakan odunlarla uğraşıyordu. “Eskiden müzik dinlerdik. Artık karşı cinsi taklit etmek için se- sini tizleştiren anlatıcıları dinliyoruz. Kitabı *okumak* niye yetmiyor?”

“Seni anlıyorum. Ama bazıları daha iyi.” Özür di- ler gibi gülümsedim. “Bir süre sonra alışıyorsun.” Ben de eskiden müzik dinlerdim. Yeni normalim ise radyo programları, podcast’ler ve sesli kitaplardı. Daha çok gizem romanları dinliyordum. Tabii bir de mutsuz son- lu hikâyeler, onlar daha gerçekçiydi.

Bir anlığına Mike’ı izledim. Roxy’den birkaç santim kısaydı ama yine de benden uzundu. Gür ve çok gü- zel beyazlamış saçları ve çocuksu bir gülümseye sahip, farklı bir yüzü vardı. Hayatımda yediğim en iyi pizza- yı yapması bir yana –New York’tan geliyordu, o yüzden bunu söylediğime pişman değildim– gönlü karısınınki kadar genişti.

“Demek öylece kapında belirdi” diye bastırdı Roxy.

Ona dönüp iç çektim. Geniş, altın halka küpeleri, beyaz kot pantolonuna taktığı kırmızı Gucci kemeri ve

kolsuz beyaz gömleğiyle harika görünüyordu. Her zamanki gibi kotla bile kırmızı halıda görmediğim kadar zarif bir hali vardı.

“Başka bir konuya geçemez miyiz?” diye sordum.

“Niyeymiş? Garrett kapıyı açtığı sırada acayip seksi görünüyordu.”

Bu cümlede bir soru gizliydi ama başımı iki yana salladım.

“Değil mi?” diye kaş çatarak sorgusunu sürdürdü. “Lütfen her şeyi mahvettiğimi söyleme.”

“Kesinlikle hayır. Harika zamanlamaydı. Beni kurtardığın için teşekkürler.” Her saniye değeri katlanan bir kurtarmaydı.

“Teagan!” Roxy bıçağı elinden bıraktı.

“Ne? Bana öyle bakma. Daha birkaç saat önce tanıştığım bir adamla sevişmemi mi bekliyorsun?”

“Niye olmasın? Sen yetişkin bir kadınsın.” Ellerini mutfak havlusuna kurularken kalçasını tezgâha yasladı. “Eğer motorunu ateşliyorsa, bir tura çıkarıver.”

“Önce burada olması gerekir” dedim sertçe. “Belli ki gelmeyecek.”

Roxy nihayet mikrodalganın saatine baktı. Yediyi çeyrek geçiyordu. Bana döndü, şaşkınlığı sahiciydi. “Onu aramak ister misin?”

“Telefon numarası yok, olsaydı da aramazdım.”

Böyle ekilmek canımı yakıyordu –çok acıtıyordu– ve ona beni incitecek alanı verdiğim için öfkeliydim. Ona öfkeliydim ama daha çok da kendime kızıyordum. Seksi, özgüvenli, karizmatik ve tabii ki güvenilmeyecek adamları iyi bilirdim. Bu kadar deneyime rağmen bir saniyeliğine bile olsa kendimi bıraktığımı göre aptalın tekiydim.

Roxy dudaklarını büzdü. “İki dakika oraya gideyim de...”

“Sakın diyorum.” Sesimdeki titreme bana ihanet etti ama onun dışında kendimi salmamıştım. Bunun olacağını biliyordum, Garrett eşlik etmek üzere kapımda belirmediğinden beri bu fikri kabullenmek için savaş veriyordum. Evet birlikte gideceğimizi konuşmamıştık ama niyeysel geleceği yönünde beklentiye girmiştim. Yalnız başıma çıkmadan önce altıya kadar bekledim. Yine bile kendimi kandıramayacağım an gelene kadar bir parçam umut etmeyi sürdürdü.

“Belki daha saatlerini asmamıştır. Taşınmak zordur, bilirsin.”

“O adam adına bahaneler uydurma Roxy. Önem verseydi, buraya gelmek için bakıcıya ihtiyaç duymazdı.”

Mike yanımdan geçerken omzumu sıktı. “Kendi kaybı. Bu adama bir hanımefendiye nasıl davranacağını seve seve öğretirim. Söylemen yeter.”

“Uğraşmana değmez.”

“Katılıyorum. Bu arada ne zaman isterseniz fırın hazır.”

Roxy saate tekrar baktı, çenesi gerilmişti. “İyi. Hadi şunları taşıyalım.”

Mike mayalama gözünden evyapımı hamurların durduğu tepsiyi çıkarırken biz de elimizi kolumuzu pizzanın üstü için malzemelerle doldurduk. Bahçeye çıkıp hepsini dışarıdaki tezgâha yaydık.

Karga sürüsü yüksek sesle viyakladı, çok tanıdık bir sestti. Les ve Marge’ın –Garrett’in– arazisinde kargaların toplandığı bir ağaç vardı ve bir kartal fazla yaklaşırsa semtteki herkesin bu hareketten memnuniyetsizliklerini bildiğinden emin olurlardı.

İlk kez kartalın tarafını tutmadım. Kargaların bu davetsiz misafir hakkında ne hissettiklerini çok iyi biliyordum.

Öfkemin ötesinde delici bir hayal kırıklığı hissediyordum. Bir şeyin *–ya da birinin–* asıl halinden daha iyi olabileceğini umut etmek berbattı. Bir insanı yalnızlık kafesinden dışarı çıkarıp sonra kapıyı tekrar, çarparak kapatmak vahşice ve etkili bir işkenceydi.

İster kasti bir nezaketsizlik ister düşüncesizlik olsun, bunun adı zalimlikti.

“Mike, pizzan her zamanki gibi efsaneydi.”

Mike bana ters ters baktı. “Yeterince yemedin.”

“Patlayana kadar yedim” diye teminat verdim. “Günlerce tok kalacağıma eminim.”

Üç insan, iki köpek halinde kapıya yürüdük. Saat daha dokuza geliyordu ve yılın bu zamanında hava geç kararıyordu ama ben uyumaya çoktan hazırdım. Benim için enerji hassas bir konuydu.

“Geldiğin için teşekkür ederiz.” Mike beni çekip sımsıkı sarıldı. “O güzel yüzünü görmek her zaman hoş oluyor.”

“Davet ettiğiniz için teşekkürler.” Roxy’ye de sarılıp köpekleri de okşayarak veda ettim. “Sizle de yarın görüşürüz.”

Mike kapıyı açınca dışarıya adımımı attım. Evin caddeye bakan, kuzeydoğu tarafı sonsuzluğa uzanır gibi görünen günbatımı ışıltısını alan Boğaz cephesine göre daha karanlıktı. Yine de alacakaranlıkta evin ön bahçesine doğru koşan gölgeden figürü gördüm ve bütün bedenim gerildi.

Garrett elindeki şarap şişesini görebileceğim kadar yaklaştığında Mike ve Roxy'ye el sallamak için arkamı döndüm. Garrett Roxy'lerin veranda lambasından yayılan ışığa adımını attığı sırada da yanından geçip gittim.

"Hey, dur!" Elimi tuttu ama silkeleyerek kurtuldum. "Özür dilerim. Saatin kaç olduğunu fark etmemişim."

"Benden özür dileme. Seni Roxy davet etti."

"Biliyorum. Kahretsin."

Verandanın iki ahşap basamağını çıktığını duydum. Roxy ve Mike'la konuştuğu sırada sesinde pişmanlık duyuluyordu, paniklemişti. Ben de süratimi artırdım, müstakil garajı geçtim, ön bahçelerini geçip evime yöneldim. Arkamda adım sesleri duyunca kalp atışlarım son sürat hızlandı.

"Teagan, bekle. Açıklamama izin ver."

"Umurumda değil Frost."

Bana yetişip yanımda yürümeye başladı. "Mike ve Roxy beni davet etti, ayrıca şarabımı da getirdim. Geri gel, bir kadeh iç ve hepinize açıklama yapmama izin ver."

"Yorulдум, içki içmem, ayrıca dediğim gibi umurumda değil. Yani açıklamaya ihtiyacım yok."

"İçmez misin?" Cevap vermeyi reddedince konuşmaya devam etti. "Sorunları olan bir arkadaşımın telefondaydım. Saati daha erken sanıyordum. Tanrı aşkına, hava daha aydınlık!"

Ona bakmayı reddettim. "Yani hatırlatıcı veya alarm kurmaman ya da saate bakmak için telefonunu eline bile almaman güneşin suçu. Anlıyorum."

"Sıçıp batırdım." Kapıma çıkan dar yola girdiğim sırada kolumu tutup durmama sebep oldu. "Tamam mı? Mahvettim ve özür dilerim."

Ona döndüm. Yüzüne düşen gölge, kare şekilli çenesini ve elmacıkkemiklerinin kuvvetli çizgisini keskin biçimde ortaya çıkarmıştı.

“Evet, ayrıca yalancının tekisin.”

Garrett kollarını bağladı. “Yalan söylemiyorum.”

“Dün hata olmadığın lafların yalandı. Ayrıca temiz bir sayfa da değilsin.” Elimi havada sinek kovalar gibi hızla salladım. “Ayrıca kuralları kafana göre uyduyorsun.”

“Demek bu kadar kolayca” dedi sertçe, “beni harcıyorsun.”

“Aynen.” Yürümeye devam ettim. “Sen en iyisi bir an önce Mike ve Roxy’nin evine dön, sonra onlar da seni harcamasınlar.”

“Pes etmiyorum” dedi peşimden kapıya doğru yürüyerek. Kilidi çevirip kapıyı açtığım sırada birkaç adım geride bekledi. “Kendimi affettirebilirim.”

“Hoşça kal Garrett.” Kapıyı kapattım, kilitleri çevirdim, sonra da serin ahşaba yaslandım.

Sesi kapının dışından, ben içeri girdikten sonra daha yakına geldiğini anlayabileceğim mesafeden duyuluyordu. “Çok üzgünüm Teagan.”

Gözlerimi kapatıp iç çektim. “Evet. Ben de.”

* * *

“Başta ben de Garrett’a çok öfkelen dim” dedi Roxy, bir yandan da Saarinen tarzındaki yemek masama yerleştirdiğim ışıktandırılmış makyaj aynama bakarak. Başını sağa sola çevirerek ECRA+ serumu yanaklarına ve alnına yayıyordu. “Ama Mike ve ben onu affettik. İntiharın eşiğindeki bir arkadaşından telefon gelmiş,

sana bunu söyledi mi? Neyse, bizimki telefonu kapatırsa kadın kendine zarar verecek diye korkmuş.”

Sırtımı Roxy’ye dönerek kahve kupamı filtre kahve makinesinin tekli haznesine yerleştirdim. Böyle bir bahaneyle mücadele edemezdim. Kendimi o saniye sürtüklerin kraliçesi gibi hissettim. Yine de bütün bu olanlar daha fazla acıyı göze alamayacak kadar savunmasız olduğumu bir kez daha hatırlatmış oldu.

“Bu ürünler muhteşem!” dedi Roxy coşkuyla. “Cildim hemen emdi.”

“Harika! Cildinin yüzeyinde kalsa o kadar işe yaramaz.”

“Nereden alıyorum bunları?”

“İstediğin yöntemi seç, ben sana ürünleri yollatırım. Bu koleksiyon normal ciltler için ama çok çeşitli sorunlara yönelik yöntemleri var. Şurada bir kitapçık olacak...”

“Buldum.” Roxy kuşe kâğıda basılmış harika fotoğraflarla dolu kitapçığı alıp sayfaları karıştırmaya başladı, ben de buzdolabından vanilyalı badem sütü kremasını çıkardım. “Bizi bu akşam telafi için evine yemeğe davet etti. Sen de gel.”

“Hayır. Olamaz.” Sandalyemi Roxy’ye çevirdim.

Başını kitapçıktan kaldırdı, yapay bir parıltı taşımayan canlı cildi de ortaya çıkmıştı. “Sensiz geri gelince çok üzgündü. Resmen çökmüştü adam.”

Omuz silktim. “Beyefendi saatinde gelemiyor diye ben niye daha uzun oturup geç yatacakmışım? Yani evet, sebebi saygın ve anlaşılır olabilir. Bu konuda suçlu ben değilim Roxanne.”

“Öylesin demedim. Sadece diyorum ki belki bizimki de suçlu değildir.”

“Her neyse... Bu sıralar kimseyle ilişki kurmakla ilgilenmiyorum. Başka bir konuda konuşabilir miyiz lütfen?”

Roxy bana başını onaylamaz gibi sallayarak baktı. “Eski manitan gibi seçenekler bulmak zor iş. Kaç kişi bir film yıldızıyla rekabet edebilir? Garrett dışında.”

“Görünüş her şey değildir.” Ama her seferinde önce görünüşe düşünüyordum.

“Sadece görünüşü değil, yani tabii çok iyi olduğu kesin. Ben ünlü, yetenekli ve de zengin olmaktan söz ediyorum. Kyler Jordan pek çok yönden yakalanması zor konumda. Ayrıca, *sen* harika, akıllı, yetenekli ve kendi çabasıyla servetini kazanmış bir kadınsın. Sen şöhretlerin ünlü doktorusun be. Bu herhalde çoğu adamın gözünü korkuturdu ama Garrett’in hamurunda fazla testosteron var.”

“Öyle mi?”

“Bana öyle geliyor.”

“Hımm...” Kahvemi yudumladım. “Moral konuşması için teşekkürler. Üniversitede ve sonrasında çalışma hayatına girerken çok çalıştım evet, sonra da talihim –ya da talihsizliğim, nereden baktığına bağlı– geçirdiği kazadan sonra Kyler’in cerrahı olmamla döndü.” Peşinden gelen evliliğimiz *Doctor Midtown*’un ortaya çıkışına yol açtı, tabii Eva Cross ve ECRA+’nın dikkatini de böylece çekebildim. Hayatımın bundan sonra bir kar tanesinden çığ gibi büyümesi inanılmazdı. “Ama artık... keşke sadece sağlığım olsaydı diyorum.”

“O da olacak” dedi Roxy kesin bir tonda.

“Yeterince hızlı değil.” Depresyon ataklarım daha nadir nüksediyordu ama her gün verdiğim bir savaş olmayı sürdürüyorlardı. “Zavallı bir adamdan sorunlarla uğraşmasını beklemek yerine kendi başıma kal-

manın daha iyi olduğunu artık anladım.”

“Üff” diye dudak büktü Roxy. “Seni bulan bir adam kısa çubuğu çekmiş olmuyor. Sen esas çubuksun.”

Ağızındakileri püskürterek kahkaha attım. “Biz ona yaralı çubuk diyelim.”

Roxy masanın üzerine eğildi. “Yalnız değil misin Teagan?”

“Kendimi harikulade bir arkadaş olarak görüyorum. Sence öyle değil mi yoksa?”

“Oyun oynama şimdi. Sahiden bilmek istiyorum.”

“Çoğu zaman aklım başka konularla meşgul.”

Washington’a taşındığımda bütün yaşadıklarımı geride bırakmıştım, ülkeyi terk etmeden de olsa geçmişimden uzaklaşabildiğim en uzak mesafelere kaçmaya çalışmıştım. Komşularım ve iş arkadaşlarım dışında hayatımda pek kimse kalmamıştı ve benim için hava hoştu.

“Belki kendini açmanın zamanı gelmiştir” diye önerdi nazikçe.

“Şu an öyle bir enerjim yok.”

“Düzgün bir ilişki seni ateşleyebilir. Destek sunabilir. Yoldaşlık. Seks, tabii ki. *Onu da mı* özlemedin?”

Özlememiştim, diye düşünüyordum kendi kendime, tabii daha dün bedenim ihtiyaçlarını azgın bir vahşilikle belirtene kadar. Zihnen ve duygusal olarak ne kadar perişan halde olsam da fiziksel anlamda dirilmiştim demek. “Açıkça söyleyeyim, bir hatayı daha kaldıramam.”

Roxy bir süre sessiz kaldı ama düşüncelerini neredeyse duyacak gibiydim. Sonunda “Kyler hakkında hiç konuşmazsın” dedi.

“Yüzyıl önce boşandık. Konuşacak bir şey kalmadı.”

“Bunun normal olmadığını biliyorsun herhalde. Çoğu kadın eskileri hakkında bol bol atıp tutar. Yaptıkları bütün hatalar, ne kadar şerefsiz oldukları filan. Emily’ye baksana. Her fırsatta Stephen’ın kökünü kazıyor.”

“Hâlâ canı yanıyor, o yüzden.”

“Tatlım.” Roxy bana biraz üstten baktı. “Senin yanmıyor mu? Bir kadın durduk yere bütün erkeklerden elini eteğini çekmez, tabii bir adam tarafından canı çok yakılmadıysa.”

Boş ellerime baktım, parmaklarım yüzükten muaf-tı. “Geçmişî düşünmenin anlamı yok.”

“Belki kendini buna zorlamalısın ki devam edebilesin.” Sesi yumuşadı. “Geçen gün Kyler’ın bir yapımcıyla nişanlandığını okudum.”

“Yarışmada değiliz” dedim sertçe, Roxy’nin niyetinin iyi olduğunu bilsem de içinde öfke yükseliyordu. Zaten herkesin niyeti iyiydi ama ağızlarından çıkanları sıçtığımın kulakları duymuyordu. “Kadın Kyler’ın uyuşturucuyu bırakmasına yardım etti, Kyler ayıkken düzgün bir adamdır ve ikisine de mutluluklar dilerim.”

“Özür dilerim.” Roxy iki elini teslim olur gibi havaya kaldırdı. “Fazla zorladım.”

Ben de diken üstündeydim ve Roxy’nin suçu değildi.

“Sadece son bir şey söyleyeceğim” diye devam etti Roxy. “Toz toplayan rafa oturulmaz.”

Zil çalınca ön cephe penceresine döndüm. Kapıda kimin durduğunu göremiyordum, mecburen kalkıp açmaya gittim. Gülümseyerek açtığım kapının ardında Garrett’i görünce donup kaldım.

“Selam” dedi sessizce, ifadesi mahcup ve temkinliydi.

Pişmanlığı özgüveninden bir şey götürmemişti ta-

bii. Bunu da çok seksi buldum, tıpkı siyah botlarındaki boya damlaları gibi.

Neden bu damlaların görüntüsü içimi titretiyordu?

Kahretsin. Bir sürü açıdan endişelerimi artıran bir adamdı ve fiziksel açıdan ne kadar kuvvetli olduğu da kesinlikle en az kaygılandığım niteliği değildi. Aynı zamanda hem şiddetli bir enerji yayıyor hem de aşırı rahat görünüyordu ve çekim kuvvetinin dipsiz seksiliği kıyılarına dalgalar gibi çarpıyordu.

En temel frekansta benimle öyle bir sert ve uzun süre sevişeceği, sonunda adımı bile unutacağı sinyali gönderiyordu. Bedenim bu mesajı gayet açık ve net algıyordu.

“Garrett!” Roxy’nin sesi samimi bir sıcaklık taşıyordu. “Nasılsın?”

“Değişir” diye yanıtladı, bakışları üzerimdeydi. “Ayaklarına kapanmak için geldim. Ateşkes takdimi olarak beyaz gülleri getirmeyi bile bir süre düşündüm ama konuyu ciddiye almadığımı sanmanı istemedim. Tabii ki hedefime ulaşmamı sağlayacaksa kapına hediyeler yığabilirim.”

“Bütün bunlar tamamıyla gereksiz” dedim kısaca. “Roxy neden geç kaldığını anlattı. Bu konuda sana çıkıştığım için kendimi bok gibi hissediyorum. Umarım durumumuz eşitlenmiştir.”

“Bir de kapıma bıraktığın o mükemmel hediye sepeti var. Bunun için de teşekkür etme fırsatı bulamadım.”

“Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

Dudakları gülümsemeye kıvrıldı. “Yalancı olma sırası sende mi?”

“Fazla umutlanma diyorum Frost. Bekârlığımla mutlu olduğuma karar verdim.”

Sırtması genişledi. “Peki. Yine de beni davet edebilirsin.”

“Benim eve kaçmam lazım” dedi Roxy. Çoktan ayağa kalkmış yaklaşıyordu, daha ben ağzımı açmadan yanıma kadar geldi. “Mahallelinin doldurması gereken bir talimat var, sonra da işe gitmem gerek. Tabii bu akşamki yemeği dört gözle bekliyorum Garrett.”

“Ben de” diye yanıtladı Garrett, peşinden gelen aydınlık gülümsemesi nabız atışlarımı hızlandırdı. “Umarım bu şahsı da gelmeye ikna edebilirim.”

“İyi şanslar” dedi Roxy, kapıdan çıktığı sırada Garrett’in omzunu sıvazladı. “Çok inatçıdır.”

“Destek için teşekkürler” dedim Roxy’ye başımı iki yana sallayarak, o da gözden kaybolmadan önce bana göz kırptı.

Garrett başımın ötesine, salona doğru bakıyordu. “Evinizi incelemek isterim.”

İç çektim. Evimi göstermek aslında hoşuma giderdi. Bu evi satın aldığım zaman kapsülü gibi bir şeydi, tarihi ellili yılların elektrik tesisatına dek uzanıyordu, temeli ise yavaş yavaş uçuruma doğru kayıyordu. Evi korurken bir yandan da modern imar kanuna uygun hale getirmek zor –ve pahalı– bir işti ama çıkan sonuçtan gurur duyuyordum. Çürümüş bir şeyi alıp can vermiştim.

Elbette Garrett Frost aylık toplantılarımızda karşılaştığım meraklı bir komşudan ibaret değildi. Onu evime davet etmek, beraberinde getireceği dip akıntılarıyla da uğraşmak demekti.

Bakışları yüzüme odaklandı. “Beni davet et Teagan. Lütfen.”

Boyle yoğunlaşmış haldeyken bu adama kimse ha-

yır diyemezdi. En azından bir adım geriye atarak pes ettiğimde ve abartılı jestlerle içeri girmesini işaret ettiğimde kendime bunu söylemiştim.

Garrett içeri adımını atınca açık konseptli alan adamın etrafında ufaldı. Aniden evim çok daha küçük ve samimi görünmeye başladı. Garrett ellili yıllara ait bir cevher olmanın yanı sıra evimi sahiden özel yapan panoramik manzara karşısında hemen büyüldü.

Ben hâlâ açık tuttuğum kapıda durmuş adamın havada asıl kalmış kokusunu içime çekiyordum. Ufka uzanan okyanusa karşı Garrett'ın silüetinin şekline hayranlıkla bakıyordum. Sıkı kalçalar ve güçlü bacaklar üzerinde yükselen geniş omuzlar. Tişörtüne rağmen sırtının kuvvetli şeklini görebiliyordum.

“Senin manzaran benimkinden güzel” dedi.

Adamı öyle bir süzüyordum ki ikisinin de muhteşem olduğunu rahatlıkla söyleyebilirdim. Ama o Boğaz'dan bahsediyordu, yani... “İkimizin de manzarası aynı.”

Bana omzunun gerisinden bir bakış attı. “Senin pencerelerin daha büyük.”

Buna itiraz edemezdik. Ellilerin mimarisinde bütün amaç dışarıyı içeriye taşımaktı, benim evimde de bu görüşün ne kadar etkili olduğunu gösteren, ucuz

bucaksız pencerelerim vardı. “Les ve Marge o eve bayılıyordu.”

Garrett omuz silkti, sanki evi sattırmak için aşırıya kaçan kendisi değildi. “Fena değil.”

Dişlerimi sıktım. “Belki insanların satmak istediği bir ev alabilirdin.”

“Neden istediğim dururken mevcut olanla yetineyim?”

Bu ifadeyi pek çok açıdan değerlendirmeye aldım ve her anlamda rahatsız oldum. “İtici olmaya mı *çalışıyorsun?*”

“Çalışmak mı? Hayır.” Garrett yavaş, sakın daireler çizerek evi dolaştı. Bakışları evdeki her bir objede bir süre takıldı ve en son koltuğun arkasındaki duvarımda asılı duran sanat eserlerinde sabitlendi.

“Buralı bir sanatçı” dedim.

“Hımm.” Arkasına döndü. “Komşularını zorla çıkartmadım. Onlar fiyatı söylediler, ben de ödedim.”

“O evi ne kadar sevdiklerini bilmiyorsun.”

“O evde yarattıkları *hatıraları* seviyorlardı” diye düzeltti. “Sevdikleri insanlarla yarattıkları hatıraları. O insanlara sahip oldukları sürece mekân herhangi bir yerden ibarettir.” Yemek odasına doğru ilerleyip gözden kayboldu.

Diğer taraftan şöminenin yanından geçtim ve yemek masasındaki cilt bakım ürünlerinin zarif şişelerini incelediğini gördüm. Şişelerden birini alıp etiketini okudu, sonra bana yine ters bir bakış attı.

“Böyle şeylere ihtiyacın yok” dedi tiksindirici gibi. “Sen gördüğüm en seksi kadınsın.”

Beynim frenlere basıp çalışmayı durdururken kalp

atışlarım vitesi yükseltti. Sanki sigara izmaritini fırlattır gibi rahatça savurduğu iltifat karşısında dilim tutuldu. Kendimi toparlayıp yorumunun diğer kısmına odaklandım. “O ürünlerin formülleşmesine yardım ediyorum.”

“Cidden mi?” İlgisi zirve yapınca daha yakından inceledi. “Nasıl işliyor? Formül aşaması yani.”

Dikkatle yanına yaklaştım. “Kozmetik cerrahı olarak bildiklerimi toparlıyorum –tedaviler ve teknikler, danışanların en mutlu olduğu sonuçlar, odaklanılacak en popüler alanlar– ve gözle görülür sonuç veren ideal bileşen kombinasyonunu tasarlamak için bilimsanlarından oluşan bir ekiple çalışıyorum.”

“Aa.” Elindeki kutuyu çevirip yazıları okudu.

“Hepsi çok iyi ürünler” dedim, etkilenmesini istediğimi fark ediyordum. “Minimum koruyucuyla ve hiç sentetik ya da yapay bileşen kullanmadan sürdürülebilir, organik materyallerle çalışmak misyonumuz haline geldi.”

Garrett başını kaldırım dikkatini yine bana çevirdi. Bakışının yoğunluğunu hissettim ve kendimi yine çıplak kalmış hissettim.

“Ofisin nerede? Seattle mı? Tacoma mı yoksa?”

“İkisi de değil. Buraya taşınınca ofisimi devrettim. Artık sadece ECRA+ ürünlerinin geliştirilmesine odaklandım, yani bol bol evden çalışma ve ara sıra New York seyahatleri.”

“Artık o *reality* şovunu yapmıyor musun?”

Başımı iki yana salladım. “Teknik olarak şov uzatılmış bir tatilde ama yapımcılar yaygaraya koparmaya başladılar ve ben de aslında geri dönmeyeceğim, böyle yani.”

O ruhu delen gözleri yine yüzüme odaklandı. Elindeki kutuyu bıraktı, masanın yanından dolaşarak bana doğru yürüdü. Ben de onu uğurlama umuduyla kapıya doğru yöneldim. Bu adamın evimde olması fazla ağır gelmeye başlamıştı.

Birkaç adım ileride durdu, güneş ışığı alan bodruma inen merdivenlere bir an baktı. Sonra da yanından dümdüz geçti ve koridora yöneldi.

“Affedersin.” Peşinden koşturdum ama yatak odama girmesine engel olacak kadar hızlı değildim. “Şu an bazı sınırları aşıyorsun Garrett.”

Beni umursamayarak etrafı tarayan tek bir bakışta bütün odayı inceledi.

Kollarımı göğsümde bağladım. “Sen ne bok yediğini sanıyorsun?”

İçinde bu adam varken bu kocaman yatak odası kapalı bir dolap gibi geliyordu. Yatağıma yakınlığımız da beni diken üstünde hissettiriyordu.

Bana döndüğü sırada pencereden gelen ışığa engellemiş oldu. “Hiç, yolumda başka bir adam olmadığını güvenceye alıyorum.”

Çenemi kaldırdım. “Sanki fark edecek.”

Yine aniden beliren o gülümsemesini görünce aptal gibi kaldım, sanki yer ayağımın altında kayıyordu. Dudaklarının basit kıvrımı yükseldikçe karizmatik bir hal alıyor, sert kenarlarını yumuşatıyordu. Bu adam bana eskiden gördüğüm ama çoktan bitmiş rüyaları, kalbimi acıtan o acı tatlı sezgiyi hatırlatıyordu.

“Benim için fark eder” dedi.

Bir adım daha yaklaşıncaya geriye bir adım attım. Sanki ürkek bir hayvanmışım gibi elini yana doğru açtı. “Hadi iskeleye çıkalım.”

Dikkatli hareketlerle etrafımdan dolaştı. Bakışlarımız birbirimizden ayrılmıyordu, arkama asla geçemesin diye bedenim yön değiştiriyordu. Sürme kapının koluna uzandı, kilidi çevirip kapıyı açtı. Yoğun okyanus havası ciğerlerimi doldurup alev almış yüzümü serinletti.

Garrett kapıyı kaydırarak tamamen açtı ve dışarı çıkıp tırabzanlara ilerledi. Peşinden gittim, kapılar arkamdan kapanınca ve ikimiz de tamamıyla dışarı çıkınca kendimi daha az baskı altında hissettim.

Tırabzanlara yaklaşıp aramıza mesafe koyarak durdum. Bu uzaklıkta bile adamın varlığını aşırı derecede hissediyordum. Bedeninin ne kadar iri ve kuvvetli olduğunu ve bana odaklandığını anlayabiliyordum.

Etrafımdaki her şeyi aşırı derecede hissettiğimi şaşırarak fark ettim. Gökyüzünün mavisi, bahçemin yeşili, kuş sesleri, havadaki tuz aroması...

“Tekrar böyle hissetmeyi beklemiyordum Teagan” dedi. “Benim için çok yoğun. Göz ardı etmemi söylüyorsun ama yapamam. Kendine dürüst olursan, sen de yapamayacağını kabul edersin.”

Açık sözlülüğü bütün savunma silahlarımı etkisiz hale getirdi. “Sen buraya gelmeden önce gayet iyiydim.”

“Hiç sanmıyorum.” Garrett manzaraya bakmayı bırakıp bana döndü. “Bu evde ne bir arkadaş ne aile ne de daha önce seyahat ettiğin bir yerin fotoğrafı var. Duvarda asılı bütün tablolar eve uygun olsun diye seçilmiş, ruhun için değil.”

“Bunu bilemezsin.”

“Evet bilirim.” Bir adım daha yaklaştı. Ayak parmaklarımız temas ediyordu, postala karşı Converse. Ellerimiz birbirini buldular. Adamın bedeninden yayı-

lan sıcaklık uzun ayların soğukluğunu ısıtma vaadi doluydu. “Komodininin üzerinde beş tane reçeteli şişe duruyor.”

Kaskatı kesildim. “Çok ileri gidiyorsun Garrett.”

“Sadece seni gördüğümü bilmeni istiyorum.”

“O zaman bir yıkıntı görüyorsun.”

“Hey, ben de berbat haldeyim. Ama bir şekilde bu noktaya vardık, bu sabah yataktan kalkmam için iyi bir neden veren bir kıvılcım hissediyorum. Bazı şeyler kendi haline bıraktığında yolunu bulur. Hadi bir deneyelim, bakalım nereye varacak.”

Zihnim Garrett’in hayatımı sokacağı milyon çıkmaz sokak arasında mekiğ dokudu. “Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

“Tabii ki biliyorsun.” Başını bana doğru eğdi. “Öp beni.”

“Bu çok kötü bir fikir Frost. Ben yandaki eve benzemem, farkındasın değil mi? Sırf istediğin için her şeyi piyasadan kaldıramazsın.”

“Yani cevabın ne?” Yanaklarımı avuçlarının içine aldı, başparmağıyla elmacıkkemiklerimi okşuyordu. “Burada durup benim balkonuma bakmak ve yanımda başkasını görmek mi istiyorsun?”

Başımı çevirdim, bu sahneyi hayal etmemeye çalışıyordum. “Taşınsan olmaz mı?”

Garrett kahkaha atıp bana sarıldı. “Bu kıskançlık eksikliğini şahsi almıyorum. Ve hayır Doktor, taşınmıyorum. Yandaki evde yaşamayı seviyorum. Seni her gün görebileceğim yerde yani.”

Kendime hâkim olamadan kollarım beline sarıldı, ellerim tişörtünün yumuşak kumaşı üzerinden tenini okşamaya başladı. Garrett daha da sıkı sarıldı.

Böyle sıkıca sarmalanmak iyi geliyordu. Dokunulmak ve arzulanmak...

Pes edecektim. Onu suçlamak istiyordum. Cezbetmekte ve istediğini almakta fazla iyiydi.

Ama gerçek şu ki bu adamın yanındayken yorgun ve yalnız hissetmiyordum.

Başımı geriye yaslayıp ona dudaklarımı sundum.

Başını iki yana salladı. "Bu defa olmaz. Ayağının altındaki zemini tekrar kaydırmayacağım. Bana kendi hür iradenle gelmelisin."

İtiraz ya da şikâyet etmedim, kendime bile. Onun yerine elimi ensesine doladım, başını çekip dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Garrett gürleyerek kontrolü ele aldı, dudakları aralandı ve dil darbeleri başladı. Uzun saç örgümü sımsıkı tutup başımı arkaya yatırınca belimi tutan kolunun üzerine doğru kavis çizdim, esir düşmüş ve ele geçirilmiş gibiydim. Tadımı çıkarması, aldığı lezzetle ateşlenmesini hissetmek inanılmaz erotikti. Bu adam tarafından yakalanmak beni azdırıyordu, tutuşunun kuvveti onu ne kadar etkilediğini ortaya çıkarıyordu.

Damarlarımdan ateşler akıyordu. Kalp atışlarım hızlandı, kan beynime doluyordu. Dengemi kaybettim, başım dönüyordu. Garrett duruşunu değiştirdi, saç örgümü bıraktı ve beni yeni gelin gibi kucakladı. Ateşler içinde ve savunmasız halde başımı göğsüne yasladım, kokusunu içime çektim.

Sürgülü kapı açılırken kolunun esnemesini hissettim. Saniyeler içinde yatağa geçmiştik, o ağırlığını üzerine yerleştirirken yatağın içine çöküyordum.

Yatak odamda olmak bütün havayı değiştirdi. Artık utanmıyordum. Garrett sımsıkı köklenmiş kolundan

destek alarak dizleriyle bacaklarımı araladı ve ereksiyonunun uzun sertliği organıma yaslandı. Kalçalarının deneyimli itişî yüzünden adamın öpüşüne doğru utanmadan inledim.

Bir an geri çekilip beni izledi, tekrar üzerime yaslandığında bütün bedenimi saran şok edici bir zevk dalgasıyla belimden kaskatı bir kavisle yükseldim. Bu sebepsiz halimi sahiplenerek kalçalarımı adamın cezbedici penisine doğru bastırdım.

“Teagan.” İsmimi arzu dolu ve sertçe söyledi. “Beni cıldırıyorsun.”

Dizlerinin üzerine oturup beni de aynı seviyeye yükseltti. Yer değiştirdik, Garrett yatak başına doğru yerleşti, yere uzanmış heybetli bir hayvan gibi bacaklarımın arasına yattı. Avuçlarıyla bacaklarımı kavradı, teması için inleyen o noktaya doğru başparmaklarını kaydırıyordu.

Bileğini yakaladım, kontrolü kaybetmekten korkuyordum.

“Alabilirsin” dedi, “ama aldığını izlemek istiyorum.”

Sözlerinde yargı yoktu. Alay da yoktu. Zafer de. Ne kadar coşkulu olsa da, beni izleyen bakışlarındaki ateşe rağmen, iletmiş talebin altında sabır ve kabul vardı. Yüzü... yüzü sanat eseri gibiydi. Bu güzellikteki çatlakları görebiliyordum, sanki mükemmel maskesi düşmüş, altından korumasız, acılı hatta daha güzel bir şey çıkmıştı.

Aniden ağlayacak gibi hissettim.

“Hey” diye mırıldandı. “Buraya gel.”

Başımı iki yana sallayarak teklif ettiği konforu reddettim, kendim dışında birine bağımlı olmanın tehlikesini iyi biliyordum. Onun yerine cinsel organımı penisi-

ne bastırdım ve hareket etmeye başladım.

Kalçalarımı sürterken küstahça bakışlarımı üzerinden çekmedim, burada avantajın bende olduğunu iyi biliyordum. Üzerinde kot pantolon vardı. Bende ise eşofman, altında da neredeyse hiç hissedilmeyen “iz yapmaz” külotum vardı.

“Tanrım, çok güzlesin” diye inledi, ereksiyonunda gidip geldiğim sırada boynunu geriye attı.

Çok uzun sürmedi. Önümde benim için kıvranan görüntüsü, ısınan bedeninin kokusu, çıkardığı cesaret veren sesler... Bütün bunlar çok fazlaydı. İlk, aşırı yoğun erotik spazmlar merkezimi sarstığı an nefesimi tuttum, bu inanılmaz his bacaklarımdan kollarıma yayıldığı sırada başım öne düştü. Şiddetli titreşimler arasından ritmimin yavaşladığını hissettim.

Garrett yuvarlanarak beni altına aldı. Kalçalarını açarak sürtünmeye başladı, orgazmları bütün bedenime yayılmaya zorluyor, beni kabul etmeye mecbur bırakıyordu. Benimle bu şiddetli netlikte dışarıdan sevişmeye devam ederken, ben kıvrandıkça tutuşunu daha da sıkılaştırdı.

“Siktir” dedi sertçe. “Yapamam... *Siktir.*”

Kaskatı kesildi, nefesi sıkıldığı dişlerinin arasından tıslayarak çıkıyordu. Kalçalarını iyice bastırdı, temposu düşüyordu. Garrett’in da geldiğini o an fark ettim. Tamamıyla giyinikti, botları beyaz örtüleri deliyordu.

Başı benimkinin yanına düştü, nemli yanakları benimkilere yaslandı. Kulağımdaki nefesi kesik kesikti ve bana sımsıkı sarılmayı sürdürüyordu. Sanki ben tutunacak dal gibiydim.

Ne hissedeceğimi bilemiyordum. İkimiz de tamamen giyinikken nasıl bu kadar yoğun hissedebilmiştik?

Devasa cüssesi kahkahayla sarsıldı. “Tanrım. Sana neler kaçırdığını *böyle* göstermek niyetinde değildim.”

Gülümsediğimi fark edince şok oldum. Ayrıca acayip rahat ve sıcacıktım. Sanki kemiklerim kaybolmuş, omzum ve sırtımdaki boğumlar erimişti. “Ana fikri anladım.”

Garrett bana bakmak için başını kaldırdı, elini uzatıp yüzüme dökülen saçları kenara çekti. “Yemin ederim liseliyken bile beni böyle tetikleyen bir şey olmadı.”

“Elbette olmaz. Senin gibi muhteşem bir adamken. Sen gülümsersin, külotlar ıslanır.”

Yüzü aydınlandı. “Sana gülümsediğimde öyle mi oluyor?”

“Öff. Çok beklersin.”

Dudaklarıma hızlı ve sert bir öpücük kondurdu. “Kondomun var mı?”

Soruyu duyunca aklımı kaybedecek gibi oldum. Korumacıları düşünmeyeli çok zaman geçmişti. “Hayır.”

Yine o yüksek voltaj gülümsemesini bahsetti. “Güzel. Ama alsak iyi olur.”

Kaşımı kaldırdım. “Senin gibi kaslı adamlar cebinde kondom taşımaz mı?” diye sorarken soğukkanlı olmaya çalıştım.

“Keşke.” Gözlerindeki ışıltıdan attığım yemi fark ettiğini anlayabiliyordum. “Evimde ya da arabamda bile yok. Ama bu akşam yemeğe gelmeden önce bu sorunu çözeceğim.”

“Geleceğimi söylediğimi sanmıyorum.” Alay ediyordum, tabii farkındaydı ama arkasında saklanmaya alışık olduğum sayısız bariyeri yıkan bir deneyimden sonra oyuna devam etmek ve ağırdan almak keyifliydi.

“Aaa... böyle yapmayın Doktor. Gelmenizi çok isti-

yorum. Sizin için elmalı soda bile aldım.”

Neden bu kadar güldüğüme emin değildim. Herhalde meyveli sodalar genelde çocuk içeceği olduğu içindi.

“Bu ses.” Garrett burnunu benimkine sürttü. “Dünyadaki en güzel kahkahaya sahipsin.”

Kederle gülümsedim, peşinden gelecek suçluluk hissini biliyordum. Çok uzun zamandır kahkaha atmamıştım ve en son böyle kahkahayla güldüğüm zamanlara dönüp bakamazdım. Canımı fazla yakardı.

“Sana yemek pişirmeme izin vermelisin” diye ısrar etti. “Sana orgazm yaşatıp da karnını aç bırakamam.”

“Bak işte” diye somurttum. “Kafana göre kurallar uyduruyorsun.”

“Ayrıca sushi yapıyorum.”

“Sushi’ye bayılırım.” Birden gözlerimi kısıtım. “Ama riskli değil mi? Kendi başına yapmak?”

“Doktor sashimi-grade balığı taze alacağım, söz.” Saçları kaşına doğru düşmüştü. Yanakları ve dudakları hâlâ kızarıktı ve çarpıcı gözleri ışıldıyordu. Daha genç, daha mutlu, hatta daha yakışıklı görünüyordu.

“Peki, peki.” Abartıyla nefes verdim. “O zaman gelirim herhalde.”

Garrett göz kırptı. “Geleceğini biliyordum.”

6

“Boyu bu kadar kısa birisine göre sütun gibi uzun bacaklı olduğunu unutmuşum” dedi Roxy yatak odamdaki açık mavi Bertioia Bird koltuğunda oturduğu yerden. “Bir: bu elbiseyi daha sık giymelisin. Ve iki: *Bu* elbiseyi bu gece kesinlikle giymelisin.”

“Ne bileyim, bilmiyorum.” Hem kadınlığım hem de seksapelimle temasımın tamamen kesildiğinin altını çizdim. “Abartılı görünmek istemiyorum.”

“Ben de elbise giyerim, tamam mı? O zaman daha kolay olur mu?”

“Yardıma olur.” Bir sağa bir sola döndüm. Kafama asıl, günlük rahatlığım dışında tarz ya da hoş bir hali olmamasını takıyordum. İşe giderken giydiğim kıyafetler de arkadaşlarla ev davetine gidilecek kadar gündelik değildi.

Gündelik sayılabilecek *bir* elbisem vardı. Opak siyah astarı üzerinde kıpkırmızı vişneler işlenmiş siyah tül bir elbiseydi. Siyah tül, askısız korseden başlayıp omuzlarıma doğru yükseliyor, sırtımda derin bir V dekolte oluşturunuyordu. Kırmızı ya da siyah *blazer* ceket-

le giyildiğinde mütevazı bir görüntüsü oluyordu. Tek başınayken sutyeni gizlemesi imkânsızdı, zaten sergileyecek kadar sevimli bir sutyenim de yoktu. Saçlarımı açık bırakarak siper niyetine kullanabilirdim ama bir anda bu kadar şeyi koyuvermek beni endişelendiriyordu.

“Bu elbise tamamdır” diye ısrar etti Roxy. “Sen hareket ettikçe salınmasına bayıldım.”

Gözlerimiz aynada buluştu.

Kalkıp yanıma yürüdü. “Garrett’a bir şans daha vermene sevindim.”

“Sanki hayır cevabını kabul etmeyi biliyor da...”

“Aferin ona. Tabii sana da.” Kaşlarımı çatınca güldü. “Bir de şöyle düşün: seni bu elbiseyle görünce soğuk duş etkisi olacak. Darbenin gelişini bile göremeyecek.”

“Peh. O zaman yanlış kıyafeti giydiğimi düşünüyorum.”

Bana parmak salladı. “Eğer bir sonraki karşılaşmamızda bu elbiseyi giymezen Garrett’a ona özel hazırlanmak için nasıl da uğraştığını anlatırım.”

“Roxy! Benim tarafımda olman gerekiyor.”

“Tatlım, öyleyim zaten. O yüzden komşu evdeki Bay Azmanella’yla işi pişirdiğinden emin oluyorum.” Roxy uzaklaşmaya başladı. “Benim de hazırlanmam lazım. Bizi bekleme. Hemen oraya git ve adamı biraz kendine ayır.”

“Buna bela aramak derler” diye peşinden seslendim.

“Ara o zaman! Ayrıca unutma, sonrasında bütün detayları bilmek isterim.”

Kapının arkasından kapandığını duydum. Uzun bir dakika boyunca aynaya bakıp seçeneklerimi değerlendir-

dim. Nihayet dolabıma dönüp ayakkabı aramaya başladım. Siyah babetlerimde karar kıldım. Saçlarımı gevşek topuz yaptım. Ayrıca onu etkilemeye çalışmış gibi görünmemek için mücevher ve makyajı boş verdim. Garrett zaten özgüvenliydi. Fazladan teşvike ihtiyacı yoktu.

“Boş ver.” Fikrimi değiştirmeden yatak odamdan çıktım. Anahtarlarımı, telefonumu ve önceden karar verdiğim çantamı alıp kapıya yöneldim. Arkamdan topuzlu kilidi kapattım ve Garrett’in evine doğru yürürken de güvenlik sistemi uygulamasını çalıştırdım.

Süratimi fark edince yavaşlamaya çalıştım. Yine de verandasına çok hızlı ulaşmıştım. Ön kapıdaki kemerli pencereye bakmaktan kaçındım, neme lazım beni görürdü filan.

Zili çaldıktan sonra parmak uçlarıma yükselip indim, sinirlerim tetikteydi. Kapı açılırken sırtımı dikleştirdim ve gülümsemeye çalıştım ama sanki Garrett’in belirmesiyle beynime eşlik ederek gülücüğüm de dondu.

Saçları belli ki duştan dolayı hâlâ ıslaktı. Tepeden tırnağa siyah giyinmişti, Henley marka üst ve pantolon. Bu renk kendisine yakışıyordu, koyu renk saçına eşlik ediyor ve o altın-yeşil gözleri ortaya çıkarıyordu. İnsanı perişan edecek kadar yakışıklı bir adamdı. Cazibesinin kuvveti beni göğsümün tam merkezinden vuruyordu. Aramızdaki hava elektrik yüklüydü.

Bakışlarım nihayet o yakışıklı yüzü bulduğunda Garrett’in kıpırdamadığını ya da tek kelime etmediğini fark ettim.

“Selam” diye söze başladım.

“Sana da selam” dedi kısaca, kapı pervazına gelişigüzel yaslanmış, bakışlarını tepeden tırnağa her yanımda rahat rahat gezdiriyordu.

Bu kadar açıkta, bu kadar *görünür* olmak beni en-diselendiriyordu. Bugüne dek neyi paylaşıp neyi kendime saklayacağımın ayarını tutturabilmişim. Garrett ise bunu kayıtsız şartsız değiştirmişti. İleride onu bu haliyle, evimde ve yaşadığım sokakta hatırlayacaktım.

“Ben bu dünyadaki en şanslı, en aptal herifim.”

Şaşırp gözlerimi açıp kapattım. “Ne?”

“Doktor, sen adamın nefesini kesiyorsun.” Kocaman ve yavaşça sıırttı. “Şu an kendimle acayip gurur duyuyorum.”

“Tabii duyarsın” dedim kuru kuru.

Kahkaha atan Garrett duruşunu dikleştirdi. “Pisliğin teki gibi seni kapıda bekletiyorum. İçeri gel.”

Yanımdan geçip çantamı holdeki konsola bıraktım. Arkamı döndüğüm gibi Garrett beni ustalıkla belimden yakaladı, kendine çektiği sırada başını benimkine doğru eğdi. Sanki dans ediyorduk, beni öpmek üzere çekiyor, o kadar çabasıızca yönlendiriyordu ki bu kucaklamaya adeta kendi isteğimle sivruluyordum.

Belki de öyleydi.

Dudaklarımız buluştuğu an sakın bir ah ağzımdan kaçtı, peşinden ona kendimi bıraktığım an gözlerim kapandı, ellerim beline sarıldı ve başım arkaya düştü. Belirsiz bir vücut hareketiyle bizi birbirimize hizaladı, dudakları yumuşak ve ikna ediciydi, dili sanki kadife bir kamçıydı. Derin ve sakın darbelerle tadımı çıkarırken merkezim zevkle kasıldı. Elleri omuzlarımdan sırtıma okşayarak kayıyordu. Bedenim bir kavise kıvrıldı, sessizce daha fazlasını istiyordu.

Şehvetime bu kadar hızlı ve kolayca ilham vermesi her seferinde beni dumura uğratiyordu. Belindeki parmaklarım sıkılaştı, temasım karşısında kaskatı kesi-

lip inleyince kalp atışlarım hızlandı. Parmakları belimi tamamen sarınca ellerim çözüldü ve hafif bir itiraz mırıldanmasına neden oldu.

Geri çekilip ağırlaşmış gözkapaklarıyla bana baktı, altın renkleri öyle parlaktı ki içeriden ışıltıyor gibiydiler.

“Dikkat et” diye uyardı, sesi boğuk çıkıyordu. “Bir daha gelmemi sağladığında içinde olacağım. Daha da önemlisi, çok daha uzun sürecek. Belki birkaç gün.”

“Birkaç gün mü?” Bu düşünceyle içimden titreşim yükseldi.

Bakışları karardı. “İstersen kanıtlamam için bana meydan oku.”

“Ben... Ben sadece...” Kelimeleri bulamadım ve çaresizce omuz silktim.

Elimi yakalayıp nazikçe sıktı. “Sana içecek bir şeyler ikram edeyim mi?”

“Hayır, teşekkürler. Bu arada bir şey getirdim. Senin ve partin için.”

“Öyle mi?” Gülümsemesi kalbimi sıkıştırdı.

Çantama uzanıp içinden kutuyu çıkardım. Ambalajındaki kanji yazıyı fark ederek elimden aldı.

Açınca gülümsemesi büyüdü. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” Sake setinde kaşığı ve dört tane küçük, saf altın işlemeli siyah porselen kap vardı. Modern çizgileri bana hem maskülen hem zarif gelmişti. Çantama tekrar uzandım. “Ayrıca bir şişe sake de getirdim, belki sende yoktur diye. Bir de arnika krem getirdim. Kas ağrısı ve yaralanma için homeopatik bir tedavi yöntemidir, şu abarttığın günler için.”

Garrett sakeyi kolunun altına sıkıştırıp kremi de eline aldı. Tüpe bir süre baktı ve sırtarak bakışlarımı

yakaladı. Bana öyle bakınca yerimde duramadım, bir sağ bir sol ayağıma ağırlığımı verdim. “Benim için endişeleniyorsun. Bunu iyiye yoruyorum.”

“Ukalalık yapma Frost.” Arkamı dönüp eve neler yaptığını incelemeye başladım.

“Ukalalık değil. Sadece umut.”

Adımlarım beni Puget Boğazı’nın mahalledeki çoğu evde olduğu gibi uçsuz bucaksız manzarasına sahip salona götürdü ve hayallerimdeki safir mavisi kadife L koltukla karşılaştım. “Aa!”

Garrett’in sesi mutfaktan yankılandı. “Ne oldu?”

“Bu benim istediğim koltuk!”

“Öyle mi? Eh artık nerede bulacağını biliyorsun. Üzerine oturmaktan öteye de gidebiliriz.”

Mutfaktan salona açılan pencereden ona baktım. “Seks dışında bir şeyler düşünmez misin hiç?”

“Maalesef, kusuruma bakmayacaksın artık.” Bakışları doğradığı yiyeceklerdeydi ve sesi mahcuptu. “Epey zaman geçti ve sen de aşırı seksisin.”

Neredeyse ne kadar geçtiğini soracaktım ama kendime hâkim oldum. Sonuçta beni hiç ilgilendirmezdi ve konumuzla ilgisi yoktu.

Ben de onun yerine odanın geri kalanını inceledim. Marge ve Les burayı bej renkli ikili koltukla pek de eşleşmeyen, altın ve kahverengi ekose kaplamalı uyumsuz bir mobilya karışımıyla doldurmuştu. Garrett’in ise hayranlık uyandıran bir koltuğu vardı, başka da pek bir mobilyası yoktu. Orta sehпасı eskimiş bir kütükten ibaretti. Küçük sehpalar, lambalar ya da halı yoktu. Köşeye yerleştirilmiş deri görünümlü konsolun üzerinde de büyük bir televizyon duruyordu.

Ama odaya asıl hükmeden –koltuğu bile gölgeleyen–

ise duvardaki tabloydu. Önünde durdum, o kadar etkilendi ki boğazım düğümlendi ve gözlerim batmaya başladı. Evimi dekore etmeyi seçtiğim sanat eserleri hakkındaki ne kastettiğini şimdi anlıyordum. Mimarım estetik açıdan tatmin edecek ve paletimi genişletecek renk patlamaları barındıran, daha çok beyaz soyut tablolar önermişti. Ama tablolara bakınca hiçbir şey *hissetmiyordum*. Sadece alanı tamamlıyorlardı.

Kapı çaldı. Bakışlarımı tablodan ayırdım, kendimi huzursuz hissediyor, Roxy ve Mike bize katılmadan önce toparlanacak birkaç dakikaya ihtiyaç duyuyordum. Boğaz manzarasına döndüm.

Birbirlerini selamlamaktan memnun olan üç sesi duydum. Eski ile yeninin karışımına uyum sağlamak ne garipti. Garrett ne çabuk, ne beklenmedik biçimde kendisine burada alan açmıştı.

“İşte güzel hanım da burada” dedi Mike, sesinin tonundan salona girdiğini anladım.

“Ve işte güze koltuk da burada!” dedi Roxy şaşkınlıkla. Tam Roxy’nin zarafetle koltuğa oturduğunu göreceğim anda arkamı döndüm. Yerlere kadar uzanan günbatımı renklerinde bir kaftan giymişti ve mücevherli tahtında oturan bir kraliçeye benziyordu. “Çok da rahatmış.”

Mike’ın sarılmak üzere açtığı kollarına doğru adım attım, parmak uçlarıma yükselince Mike’ın omzunun üzerinden Roxy’ye gülümsemeyi başardım.

“Oha! Şuna bir bakar mısınız!” Mike beni bıraktı ve geniş tuvalin önüne gitti. “İnternette fotoğrafını görmüştüm ama bizzat karşılaşmak başkaymış.”

Garrett mutfak penceresinin arka tarafında şarap açıyordu. Bakışları üzerimdeydi, ciddi ve maksatlı bir hali vardı.

Tablonun bana yaptıklarını görebiliyor muydu? Beni nasıl duygusallaştırdığını anlayabiliyor muydu?

“Her gün resim yapar mısın Garrett?” diye sordu Roxy.

“Eskiden yapardım. Birkaç gün önce yeni bir tabloya başladım ama çalışacak kadar ilham bulmamın üzerinden bir yıl filan geçmişti. Bu yaratıcı kıvılcımı tamamen kaybettiğimi düşünmeye başlamıştım.”

“Yazar tıkanıklığı gibi mi?” diye sorguladı Mike, elini cebine sokuştururken. “Ressam tıkanması mı?”

“Öyle bir şey.” Garrett salona geldi, elinde iki kadeh neredeyse siyah denecek denli koyu renk şarap taşıyordu.

“Yaratıcılık genel itibarıyla tıkanabiliyor” dedi Roxy, Garrett’in uzattığı kadehi minnet dolu bir gülümsemeyle kabul ederken. “Yaratıcı hissetmek için doğru zihin yapısında olman gerekiyor.”

“Bu çok doğru” diye katıldı Garrett.

“Evet, Roxy’nin de teyit edeceği üzere ben sanat konusunda uzman sayılmam” dedi Mike tuvali inceleyerek, “yani ne değeri var bilmem ama yine de senin işlerini seviyorum. Bence tabloların esinlendiği fotoğraflara benzememesi çok havalı ama o fotoğrafı çekerken ne hissettiğini ben de *hissedebiliyorum*. Bilmem anlamlı geliyor mu... Soyut sanattan hiç anlamam ama bunu anlayabiliyorum.”

“Teşekkürler.” Garrett’in sesi samimiydi. “İşlerime baktığında bir şey hissediyorsan, bu büyük bir iltifattır ve kabul etmekten mutluluk duyarım.”

Mike’in gülümsemesi genişledi, kadehi aldığı sırada gözle görülür biçimde rahatlamıştı. Kendime Garrett’in belli çevrelerde rock yıldızı muamelesi gör-

düğünü, sınırsız yetenekleriyle çok yakışıklı bir adam olduğunu hatırlattım. Mankenlerle çıkma eğilimi sağ olsun, sansasyona yönelik televizyon şovlarında ve dedikodu sitelerinden adı sık sık anılırdı, moda haftalarında ön sıralarda otururdu ve yüksek profilli sosyal medya akışlarında mutlaka karşınıza çıkardı. Onu meşhur biri gibi görmüyordum ama Mike ve Roxy'nin öyle algıladığını anlayabiliyordum. Tabii Garrett birkaç dakika geçmeden Mike'ı rahatlatıvermişti.

“Özellikle bu tablo” diye devam etti Mike, “aklımı başımdan alıyor. Bilgisayarımdan baktığımda bile aynısını düşünmüştüm. Öyle enerji dolu ki. Ve... Bilmiyorum ki. Neşe mi? Sadece bakmak bile kendimi iyi hissettiriyor.”

Garrett'ın etkilendiği belliydi. Tabii benim de.

“Ben de aynısını düşünüyorum” dedi koltukta tünediği yerden. Aynı yerde oturuyordu, bacak bacak üzerine atmıştı, bir kolu koltuğun arkasına sarkıyordu, gayet kendi evindeymiş gibi rahattı. “Bu mutlu bir tablo. Ve bana karı hatırlatıyor. İlham fotoğrafı neydi?”

“Masadaki bir çift kayak eldiveni” diye yanıtladı Mike. “Buna inanabiliyor musunuz? O fotoğrafı görmek, sonra da *bunu*.” Tuvale doğru kollarını kocaman açarak işaret etti.

Garrett mutfak penceresine ilerledi ve şarabından büyük bir yudum aldı. “Bu benim çıkış yaptığım işimdi” dedi ağırbaşlı bir havada, alt dudağındaki şarabı yalayarak. “Bu tabloda önce natürmorta odaklanmıştım. Objelerin resmini yapmak ve onların duygusal yankısını uyandırmaya çalışmak yerine duyguları boya ile iletmek konusunda bana meydan okuyan kişi karımdı.”

Roxy'nin kaşları kalktı. "Aa. Bekâr olduğunu sanıyordum. Hakkında çok bilgim yok tabii de internette peşine düştüğümde –zararsızım, yemin ederim– aksi yönde bir bilgi çıkmadı, ben de öyle düşündüm yani."

Garrett'in silik gülümsemesi hızlıca soldu. "Bu başarıyı yakaladığım sırada karım arka planda kalmayı tercih etti, ben de röportajlarda özel hayatımdan hiç bahsetmedim."

"Tabloyu kendine saklaman, kimseye satmaman harika" dedi Mike.

"Aslında sattım. Sonra geri almam gerekti, hatta geri istemem alıcıyı tabloyu vermeme konusunda daha kararlı hale getirdi. Cebimi kurutmaya yemin etmiş gibiydi."

Roxy başını öne geriye salladı. "Çıkış tablosuyla bağ geliştirmeni anlayabiliyorum. Ben de yaptığım ilk kâseyi sakladım, onunla gurur duyuyordum."

"O da bir etken, kesinlikle." Garrett, pencerenin önünde durduğum yere doğru yürüdü. "Ama bu tabloyu asıl özel yapan, göremedikleriniz. Yüzeydeki soyut çizginin altında karımla oğlumun eldivenlerinin natüremort resmi var. Sanatım hakkında konuşulmasını istemediğimi söyleyince karıma o kadar öfkelenmişim ki halihazırda var olanın üstünü kapattım. Kendimi ispatlamaya çalışırken onu haklı çıkardım."

"Oğlun var!" Roxy'nin yüzü aydınlandı. "Kaç yaşında?"

Garrett cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. "David bu yıl yedisine girecekti."

Başımı çevirip Garrett'a baktım ve o tanıdık soğuk, katı düğümü midemde hissettim. Eliyle sırtımı aşağı yukarı okşadı, sanki beni teselli ediyordu, halbuki *kendi* yüzü sert ve soluktu.

İçinde bulunduğumuz an kehribarın içinde katılaştı, sonsuza dek korundu. Mike ve Roxy oldukları yerde dondular, yüzlerinden şaşkınlık ve keder okunuyordu.

Elimi Garrett'ın beline doladım, sunabildiğim bütün teselliyi vermek istiyordum. Yanağımı göğsüne yasladım, çaresiz hissediyordum.

"Ah, Garrett" dedi Roxy ürkerek. "Ne diyeceğimi bilemiyorum... Üzgünüm."

"Ben de" dedi Garrett, derin bir nefes vererek bedenindeki gerilimi serbest bıraktı. "Her gün üzgünüm. On dört ay, üç hafta ve dört gün oldu ama hâlâ uyanmayı beklediğim bir kâbus gibi geliyor."

"Ben..." Roxy çaresizce Mike'a baktı.

"Söylenecek kelime yok, Roxanne" dedi Garrett nazikçe. "Evlat kaybetmek korkunç, berbat bir şey."

"Çok üzgünüm" dedi Mike, sesi boğuktu. İçkisini yudumlarken Garrett dışında bulabildiği her noktaya baktı. "Hayal bile edemiyorum."

"Deneme." Garrett dudaklarını başımın tepesine bastırdı. "Sadece sevdiklerine sarıl. Onlara zaman ayır. Varlıklarının tadını çıkar."

Havada boğucu bir ağırlık vardı, içeri sızan güneş ışıklarına rağmen soğuktu. Garrett bana baktı ve gözlerinde o dipsiz kederi gördüm.

Dimdik duruyordu, omuzları gerideydi, çenesi yukarıdaydı. Çatlaklarla dolu bu adam, kendine hâkim olmak için tüm gücünü kullanıyordu.

“Hiçbir şey yemedin.” Garrett evime kadar bana eşlik ediyordu. Elime uzanınca parmaklarımız birleşti. Önceki geceye göre daha geçti ve havanın tamamen karardığı saatlere gelmiştik.

“Çok aç değildim.”

Uçurum tarafında biraz aşağıda kalan bahçesini benimkine bağlayan birkaç kısa basamağı çıktığımız sırada sebebini sormadı. Düz bir bahçeye sahip olmamı sağlayan istinat duvarının etrafından yürüyüp kapıma çıkan patıkada ilerledik.

“David’den bahsettiğim gibi konuşmayı bıraktın” dedi sessizce.

İç çekip elini sıktım. “Öyle göründüyse özür dilerim.”

“Öyle görünmedi, oldu.”

Bana öfkelenmesini isteyecek haldeydim, böylece bu kadar üzülmekten başka bir duygu hissedebilirdim ama yapmadı. Ses tonu duygudan yoksun, elimi tutuşu gelişigüzel ve rahattı. “Özür dilerim Garrett.”

“Özür dilemeyi bırak. Amacım nasıl olduğunu anla-

mak, o kadar. Bütün gece aklın başka yerdeydi ve orası neresiyse, ben de gelmek istiyorum.”

“Şu rezillige bak. Tam tersi olmalıydı. Ben senin nasıl olduğunla ilgilenmeliydim.” Bu adam karşısındaki değersizliğime öfkelenerek başımı iki yana salladım.

Kapımın önüne gelince duraksadım. Uzanıp yanaklarımı avucuma aldım. Bir yıl karanlıkta yönümü bulmaya çalıştıktan sonra, benim için nasıl ışığa dönüşüğünü görebiliyordum. Artık asla olmaz dediğim duyguları ona karşı hissediyordum. O yüzden de Garrett’i aşağıya çeken bir yük olmak istemiyordum. “Sana huzur verecek birini hak ediyorsun.”

“Sen öylesin.” Beni çekip sıkmadan sarıldı. “Bu gece yanımda olman... o bile yetti.”

“Sanmıyorum.”

“Benim için neyin önemli olduğuna sen karar veremezsin Teagan” dedi nazik bir katılıkta. “Bu konuda konuşmam seni üzdü. Normal bir şey bu.”

Normal. Bir zamanlar normal bir yaşantım vardı. Bir zamanlar *ben* normaldim ama o günler geride kaldı. Üzüntü *normal* insanların duygu yelpazesi içinde deneyimlediği bir şeydi. Benim için ise benliğimi tek lokmada yutan ve dışarı tırmanması günler alan, derin bir gediğe dönüşecek bir çatlaktı.

“Çok yorgunum Garrett” dedim dürüstçe. Tükenmiş haldeydim, kolum bacağım kurşun gibi ağırdı. Nefes almak bile çaba istiyordu. “Daha uçak yorgunluğum bile geçmedi ve çok uzun bir gün oldu.”

Yüz ifadesi keskindi. “Şu an seni yalnız bırakmak doğru gelmiyor.”

“Beni merak etme. Ayrıca Roxy ve Mike seni bekliyor.”

Alnını benimkine yaslayıp iç çekti. “Geri dönmezsen mevzuyu anlayıp giderler.”

Kollarında dip akıntısı gibi kayıp gittiğimi hissedebiliyordum. Battıkça yüzey uzaklaşıyordu.

“Kafam yastığa değdiği an bayılacağım kesin” dedim, sesim kendi kulaklarıma bile uzaklaşmıştı.

Beni isteksizce bıraktı, kapıyı açıp da suratına kapatmamı izledi. Anahtarlarım yere düştü. Kilidi çevirmek çok zor işti. Koltuğa uzanasım geldi ama kendimi yatak odasına gitmeye zorladım.

Böyle hissetmeyeli çok zaman olmuştu ama yolu tanıyordum. Varış noktasını da iyi biliyordum. Şu an beni sadece uykunun kayıtsızlığı rahatlatabilirdi.

* * *

Birinin kapıyı çaldığını algılayacak kadar uyandığımda sessiz bir itiraz iniltisi dudaklarımdan kaçtı. Zilin talepkâr çalışının eşlik ettiği ses agresif ve sabırsızdı.

Bilinç düzeyine gelmek sanki bir gölün dibinden çekilmek gibi hissettiriyordu. Çamura ve batağa saplanmış gibiydim ve yüzeye yükselirken üzerimdeki ağırlık yavaşça kalkıyordu. Yan dönüp gözlerimi sımsıkı kapatma arzusuyla savaşıyordum. Hâlâ çok yorgundum.

Güneş ışığını hissedebiliyordum. Perdeleri kapatmamıştım. Aydınlık bana saat hakkında bir fikir vermiyordu. Güneş yazları erken doğardı.

Arkama uzanıp örtüyü üzerime çekip kendimi koza gibi sardım. Ses silikleşti ve uykuya daldım.

Camdaki tıklatma sesi beni tekrar bilinç düzeyine getirdi. Cenin pozisyonu alıp sesi göz ardı ettim.

Ama iskelenin sürgü kapısı yine de açıldı. İçeriye dolan rüzgâr beraberinde kuş sesleri ve uzaklardan uçak gürültüleri getirdi. Kapı neden açılmıştı? Hatırlamaya çalıştım.

“Teagan.”

Garrett’in sesi gözlerimi yaşlarla doldurdu. Kapı arkasından kapandı. Oda yine sessizlikle sarmalandı. Örtüyü çekti, sımsıkı kapanmış parmaklarımı nazikçe açarken tutunma çabamı boşa çıkardı. Bir çırpıda örtünün koruması gitmişti.

“Ah be Doktor” dedi sessizce, sesinde kalp ağrısı vardı. Önce bir ayakkabı çıktı, sonra diğeri. Ağır-lığı altında yatak çöktü ve arkamda yatağa kıvrıldı. Eşleşmiş kaşıklar gibi sımsıkı bir uyuma ulaşana kadar sarıldı. Kolları belime dolandı, dudaklarını enseme bastırdı. İçime sıcaklık yerleşti. Tekrar kayıtsızlığa gömüldüm.

* * *

İşeme ihtiyacı sonunda beni kalkmaya zorladı. Açmadan önce şişkin, çapaklı gözlerimi ovuşturdum, duvardaki yumuşak, turuncu parıltı bana güneşin gökyüzündeki turunu tamamladığını söylüyordu. Midemdeki buz kütlesi taş gibi duruyor, soğuk soğuk yanıyordu.

Bu kadar katı bir şey nasıl oluyordu da genişleyen ve sancıyan bir boşluk gibi gelebiliyordu?

Bacaklarımı uzatınca bir pozisyonda uzun süre kalmaktan kramp girmiş kaslarımdaki gerginliğe şaşırdım. Belimdeki kol gevşeyerek yatağın ucuna oturmam için beni serbest bıraktı. Ayağa kalktığımda ya da banyoya gidip kapıyı kapattığımda Garrett’a bak-

madım. Rahatladıktan sonra ellerimi yıkarken aynaya da bakmadım. Ama kapıyı tekrar açtığımda Garrett orada bekliyordu, siyah koşu şortu ve çoraplarıyla yatağın yanında dikiliyordu.

Garrett'tan ileriye, sürgü kapıya baktım ve önceki gün birlikte içeriye girdikten sonra kilitlemeyi unuttuğumu fark ettim.

O olay sanki aylar önce yaşanmış gibi geliyordu.

Bakışlarım Garrett'a döndü. Çattığı kaşları birbirine yaklaşmıştı, gözleri de kararıp derin bir zümrüt yeşiline dönmüştü. Endişeli ve solgun görünüyordu, onun için duyduğum endişe içine çekildiğim uyuşukluk halini delip geçti.

Nefes almak canımı yakıyordu. Yine de başardım. "Özür dilerim."

Beni yakalayıp sımsıkı sarıldı. "Özür dilemen gereken tek konu dün gece seninle kalmama izin vermemen olabilir. Lanet olsun be Teagan. Depresyonu görünce tanırım ve nasıl hissettirdiğini bilirim. Yalnız başına acı çekmen gerekmiyor."

Söylediklerinin zihnimdeki sisi dağıtması biraz zaman aldı. Kurumuş dudaklarımı yalayıp "İyi değilim" dedim.

Alnıma bir öpücük kondurdu. "Görebiliyorum."

"Sen benden çok daha güçlüsün."

"Ee? Belki öyleyim. Sen de benden çok daha zekisin. Çok daha güzelsin de. Buna denge denir."

"Aynanı bir kontrol ettir Frost."

"Şimdi gereksiz mütevazılık yapacak değilim. Yakışıklı bir adam olduğumun farkındayım. Hayatım boyunca senin gibi seksi hatunlar üzerinde bunun avantajını kullandım."

Enerjim olsa bu laf karşısında sızlanırdım. “Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun.”

“Suç değil ya.”

“Çok yorgunum.” Esnedim, inanılmaz bitkindim.

“Sen banyodayken yemek siparişi verdim. Bir şeyler yersen, uyumaya devam edebilirsin.”

Mantığım aksini söylese de bu adama kapılıyordum.

* * *

Garrett dik dik bakarak inatla kaşığı dudaklarımın önünde tutuyordu. “Devam et. Daha yarısını yedin.”

“Doydum.”

“Hayır doymadın.”

Sırf üzerime çorba dökmesin diye ağzımı açtım, özellikle ısrarı yüzünden kendimi duşa sürükledikten sonra... Çorba soğumuştur ama hâlâ ılık sayılırdı. Çorba hakkında bir çeşit et suyu olmasının ötesinde hiçbir fikrim yoktu.

“Tadı bir şeye benzemiyor” diye şikâyet ettim yutuktan sonra.

Yemek odasında oturmuş paket servisle gelen yemekleri yiyorduk. Ben masanın başında oturmuş, sırtımı bitişikteki mutfak penceresine yaslamıştım. Garrett da yanımda oturuyor, sırtıyla manzarayı kapatıyordu. Artık bu noktadan her baktığımda çıplak göğsü ve batmaktaki güneşin aydınlattığı sırtıyla bu adamı hayal edecektim.

“Bu önündeki gayet güzel bir tavuklu erişte çorbasıdır” diye sertçe cevap verdi. “Tabii ki tercih edersen sandviç de yaparım.”

“Aç değilim.” Hem bok gibi hem suçlu hissediyor-

dum. Koca bir gün yemek yemediğine göre kendisi de açlıktan ölüyor olmalıydı ama önce benim yemem için uğraşıyordu.

Çocuk değilim demek üzere ağzımı açtım ama tek kelime edemeden kaşık dolusu çorbayı ağzıma soktu. Ona ters ters baktım.

“İşte böyle” diye mırıldandı, çenemi peçeteyle silerken. “O güzel kahverengi gözlerde ışıltılar görünmeye başladı.”

“Şimdi çorbayı kafana geçireceğim.”

Kaşlarının arasındaki derin çizgi yumuşadı. “Bak sen. Beni yenebileceğini mi sanıyorsun?”

Düşüncesi bile saçmaydı. Bir seksen sekiz boyunda, en az yüz kiloydu. Yani benden otuz santim uzun ve yaklaşık kırk beş kilo fazlaydı. Hayatımın kendime baktığım, spor yaptığım ve iyi beslendiğim bir dönemi olmuştu. Şimdi ise... yani fazla zayıftım, kas denilen şeyden eser kalmamıştı ve muhtemelen oyun moduna geçmiş bir kediye bile yenemezdim.

Olsun. “Sen fırçanı kuşan, seksi beyefendi. Ben de neşterimi kuşanırım.”

“Ooo, kavgada bile söylenmez. Hoşuma gitti.” Niha yet plastik kaşığı elinden bıraktı. Sonra da sandalyemin kolunu tutup beni açtığı bacaklarının arasındaki boşluğa çekti. “Fırça demişken... Dün gece rüyamda seni gördüm. Kıyafetleri yere yaymıştım, sen üzerlerinde çıplak yatıyordun ve ben de bütün bedeninde fırça darbeleri gezdirerek seni çıldırtıyordum.”

Bu cinsel fantezisini takdir edecek halde değildim.

“Tık yok mu?” diye sorguladı.

“Ne diyebilirim buna? Beni yatağa atmak için bir sürü çile çekiyorsun, zaten bu kadar muhteşem bir

adamsın, niye dengesizin tekiyle sevişmek uğruna bu kadar uğraşıyorsun?”

“Ooo, laflara bak.” Keyif alıyordu ama gözlerindeki gölgeler de yerini koruyordu. “Bil diye söylüyorum, seni yatağa atmaktan daha fazlasını amaçlıyorum.”

“Ânı yaşamaya ne oldu? Hani buraya, bu âna odaklanıyorduk filan?”

“Evet, onları geçtik artık.” Garrett elimi tuttu. “Artık biz –sen ve ben– varız, yarın var, ertesi gün ve sonraki gün var.”

Daha yakına eğildim, gözlerinin içine bakıyordum. “Bundan daha mutlu olmayı hak ediyorsun. Kendini benimle cezalandırma.”

Garrett iç çekti. “Teagan, dışarılarda neyin arayışında olmam gerektiğini düşünüyorsun bilmiyorum, hem de tam karşımda en derin okyanusların gizemleri otururken.”

Söyledikleri bir an için beni afallattıysa da itiraz ettim. “Ben öyle büyük bir gizem filan değilim Frost. Ortaya çıkarılacak bir hazine yok. Ne görüyorsan o.”

“Ben hazineye değil keşfin kendisine değer veren bir adamım. Biri sonsuza dek sürer, diğeri ise yolun sonudur.”

Bakışları samimi ve keskindi. Başımı eğip kucağımdaki ellerime baktım.

“Benim de boktan günlerim olur aslında” diye devam etti. “Bu sözüme güven.”

“Beni ciddiye almıyorsun.”

“Yanlışı açıdan bakıyorsun.” Elimi tutuşunu sıkılaştırdı. “Kırılmışsın. Ben de kırıldım. Parçalarımızı etrafa saçmayacağız. Yeni bir şey oluşturunana dek birbirimize ekleyeceğiz.”

Zihnimde bir resim oluşuyor, sislerin arasında yükseliyordu. "Roxanne'in mozaikleri gibi" dedim sessizce.

"Aynen öyle."

"Roxy sivri uçları parmaklarını kesmesin diye eldiven takar."

"Biz eldiven takmıyoruz. Çıplak ellerimizle derinleri kazıyoruz, eğer bir yerimiz kesilirse... eh sen cerrah değil misin? Hallederiz."

"Metaforu gerçeklikle karıştırdın" diye kuru kuru belirttim.

Garrett bana samimiyetle gülümsedi. "Yoo, seni bana karıştırdım bebeğim."

Mücadeleyi bıraktım. Ben fazla bitkindim, o fazla kararlıydı... fazla davetkârdı. Madem felaketlerimle uğraşmak istiyordu, ona izin verecektim. Eskiden di-be vurduktan sonra duşa girmek, yemek yemek filan günler sürerdi.

Bana yardımı dokunuyordu.

Onun için aynısını yapabilme yeteneğimden şüphe-liydim, bu da bencillikti tabii. Ama deneyebilirdim. Bunu hak ediyordu.

"Yatağa dönmeye hazır mısın?" diye sordu.

"Sandviçini yemeden olmaz."

"Bana eşlik edeceksin, öyle mi?" Uzanıp alnımdan nemli saçlarımı çekti.

Başımı çevirip avucunu öptüm. "Planım bu."

Kapı zili çalmadan önce kendi kendime heyecanlanmayacağımı söyledim ama sesi duyduğum an kapıya fazla hızlı ulaşmamak için bilinçli olarak adımlarımı yavaşlatmak zorunda kaldım. Alarmı çoktan kapatmıştım. Topuzlu kilidi açmak zaten bir saniye sürmedi. Garrett’la paylaştığımız sabah kahvesi molasını dört gözle bekler olmuştum ve kapıyı açtığım an nedenlerimi tekrar hatırladım.

“Günaydın Doktor” diye beni selamladı, siyah koşu şortu ve ayakkabılarıyla kapımda dikiliyordu. Bir elini kapı kasasına yaslamıştı, heykel gibi şekilli bedenini gelişiğüzel sergiliyordu. Sanki geçtiğimiz hafta boyunca her sabah bu aynı istisnai manzaranın ziyafetini çekmemişim gibi uzunca bir an onu süzdüm.

Elbette sadece fiziksel çekiciliği olsaydı, en nihayetinde onu çantada keklik gibi görürdüm. Ona olan arzum bambaşka seviyeye taşıyan şey yaydığı o güçlü cinsel özgüvendi.

“Günaydın Garrett.” Kapıyı tamamen açıp içeri girmesi için bir adım geri çekildim. Yanımdan geçtiği sı-

rada derin nefes aldım. Çok güzle kokuyordu. Sonra da kapıyı ağır ağır, hatta beklentinin canlılığı yüzünden biraz fazla yavaş kapattım.

Dudaklarımızın buluşmasına, bu adamın o özel tadına ve bana sarıldığında hissettiklerime açlık çeker olmuştum. İçimde ona karşı hasret vardı ve her gün çoğalıyordu.

Garrett'a döndüm ve hemen beni bir dansçı zarafetiyle kendine çekti, başı dudaklarıma bastıracağı öpücük için öne eğildi. Gözlerim kapandı ve dudaklarım onu içeri almak üzere aralandı.

İyi öpüşmeyi bilen adamın bir büyüğü oluyordu, Garrett ise işinde ne kadar ustaysa öpüşmekte de sanat icra ediyordu. Dudaklarının baskısı mükemmeldi, arzusunu yansıtacak kadar sert ama benim rahatımı önemseydiğini belli edecek kadar yumuşaktı. Dilinin derin darbeleri sakın, yavaş ve ritmikti, aklıma daha derin darbelerin düşüncesini sokuyordu; etrafıma dolaştığı kolları zarif bir kafes gibi egemen ama hassastı. Hepsi bir yana, bir gün onu yatağıma aldığımında kontrolün bu adamda olacağını biliyordum ve buna hiç de itiraz etmeyecektim.

Garrett sonunda kendini çektiğinde her yanımda alevler içindeydi. Ona olan ihtiyacım bacaklarımın arasında titreşiyor, beni kalçalarımı sıkırmaya mecbur bırakıyordu. Şu an tek dileğim yanına uzanmak ve saatlerce öpüşmekti. Bu düşünce bile göğsümü sıkıştırmaya yetmişti.

Elimi göğüs kaslarının üzerine götürdü, avcumu çıplak teninin sıcaklığına dümdüz olana dek bastırdı. Onu okşarken gözlerini kapattı. Parmaklarım göğsündeki kıllar üzerinde dolaştıktan sonra dövmelelerinin karışık çizgilerini izlemeye başladılar. Tasarım karışık

görsellerden değil, tek bir devasa parçadan oluşuyordu ve iki kolda da aynıydı ama karşılıklı değildi.

“Teagan.” Adımı iç çekerek söyledi.

Sıcak etin altındaki sert kasları hissetmeyi seviyordum. Parmaklarım karın kaslarının tümsekleri üzerinde ilerlerken bakışlarım da onları izledi. Öpüşmemizden ve temasımdan uyarılmıştı. Penis gururla dikilmişti ve şortunun belinden ileriye doğru geniş başı çıkmıştı.

Ağzım sulandı. Ebatlarını kanıtlayan bu görüntüyle, penisinin etkileyici kalınlık ve uzunluğuyla bedenim alev aldı. Onu izlediğim sırada o geniş başın ucunda kalın bir damla şeklinde renksiz sıvı birikmeye başladı.

“Teagan eğer penisime böyle bakmaya devam edersen sabrım cidden çok hızlıca tükenecek. Buna hazır mısın?”

Zar zor yutkundum ve bakışımı oradan ayırıp yüzüne çevirdim. O şekilli elmacıkkemikleri kıpkırmızı olmuştu, dudaklarında ise öpüşmemizin ateşinden kalma kışkırtıcı bir dolgunluk vardı. Şehvetli hali daha bile muhteşemdi.

Ama ben korkuyordum çünkü ikimizin de geçmişinden konuşmuyorduk. Önümüzdeki haftadan bahsetmiyorduk. Sadece şimdide, yanında ve tam burada var oluyorduk. Yine de bir parçam hayal edebileceğim kadar uzun süre yanımda olmasına bel bağlamıştı ve bu üzerinde durulması korkunç derecede tehlikeli bir kaygan zemindi.

O yüzden başımı iki yana salladım, burası ile o aşama arasında daha gidecek mesafemiz olduğunu biliyordum. “Hazır sayılıyorum.”

“Sayılırsan doğru yönde ilerliyoruz demektir.” Garrett alnıma seri ve sert bir öpücük kondurup geri çekildi ve şortunu düzeltti. “Hadi kahve içip konuşalım” diye önerdi, sesi hâlâ arzudan boğuktu ama bıkkınlık ya da rahatsızlık hissedilmiyordu.

Belli ki onun için güzel bir gündü. Ruh halinin iyi mi yoksa kötü mü olduğunu anlamam hep biraz zaman alıyordu. Her halükârda beni aynı şekilde selamlıyordu ve öpücükleri hep ateşliydi. Ancak ayrıldıktan sonra kafasına hayaletlerin üşüştüğünü ya da onu o gün rahat bıraktıklarını anlayabiliyordum.

Birbirimize sadece güne birlikte başladığımızı söylüyorduk ama aslında karşımızdakinin duygusal anlamda iyi durumda olduğunu kontrol ettiğimiz derin bir ilişki kuruyorduk. Garrett bazen melankolik ve dalgın oluyordu, evet. Ama bana yaptığı gibi müdahale etme ihtiyacı hissedeceğim noktaya dek depresif değildi.

Mutfağa gittim, bakışlarından kaçınıyordum çünkü gözlerim yaşlarla dolmuştu. Akmalarına izin veremezdim. Dışarıdan görünen kuvvetine rağmen çatırdatabileceğini biliyordum ama yine de sanki kırılacak olan benmişim gibi davranıyordu.

Ona kahve yapma ve oturup yerleşme aşamalarını tamamladım. Kahveyi sade içiyordu, yani hazırlaması kolaydı ama yine de özen gösterdim, kahve kupasını doldurmadan önce sıcak suyla ısıttım.

“Resim işi nasıl gidiyor?” diye sordum çünkü sanatının hayatının önemli bir parçası olduğunu biliyordum ve aramızda ya engel ya da paylaştığımız bir şey olacaktı.

“Bitirdim sayılır.”

“Aa! Çok hızlı oldu sanki?..” Başımı iki yana sall-

dım. “Ne diyorum ben? Bir resmi bitirmenin ne kadar süreceğine dair hiçbir fikrim yok.”

Kahveyi uzattığım sırada gülümsedi. Kuvars kaplama orta mutfak tezgâhının karşı tarafında oturuyordu ve aramızda engeller olmasına üzülüyordum. Dile getirmediğim bir sürü şey için üzülüyordum.

“Bu sefer diğerlerinden daha hızlı sonuçlandı, özellikle boyutunu düşününce. Ama ilham aldım.” Kupasının kenarındaki dudakları gülümsemeyle kıvrıldı, gözleri sessiz bir kahkahayla parladı. “Ayrıca kendimi senin kapından, ellerimi de üzerinden uzak tutmak için işime yüklendim.”

“Aa.” Derin bir nefes aldım. Bir yerlerde saatin işlediğinin ve dönüm noktasına ulaşmadan geri sayımın biteceğinin fakındaydım. Zaman akışının tamamen keyfi olmadığını iyi ki biliyordum ama konuyu başka bir yönde değiştirmek için bana sunduğu bu fırsatı harcadığımı hissediyordum.

“Biliyorsun Teagan, istediğin kadar hayır diyebilirsin ve ben de beklemeye devam ederim. Sen beklemeye değersin.” Bakışları sevecendi. “Ama sormak zorundayım: Benimle yatağa girmeyi daha az... ürkütücü hale getirmek için yapabileceğim ya da söyleyebileceğim bir şey var mı?”

Sezgilerinin doğruluğu karşısında şaşırıp kaldım. “Sen zihin mi okuyorsun?”

“Sadece dikkat ediyorum.” Bir yudum daha aldı, boğazı yutkunmak için çalışıyordu.

Dikkatin bu kadar seksi olacağını hiç düşünmemiştim. Garrett her şeyi fark ediyordu ve topladığı bilgileri aramızda bir köprü kurmak için kullanmayı deniyordu.

“Şu önemli: sen ve ben” diye belirtti. “Biz kısmının

başlamasını nasıl iple çektiğimi anlatamam. Seninle sevişmeyi ne kadar istediğim de sır değil. Ama bunun ötesinde, seninle seviştikten *sonra* olacakları dört gözle bekliyorum. Mesela yataktan birlikte kalktığımız için ayakkabılarım olmadan kahve içmek gibi küçük şeyler ve seni her öptüğümde yarı uyarılmış yarı kafa-yı yemiş halde olmaman için aramızdaki bu duvarı yıkmak gibi büyük şeyler.”

İç çekip arkamdaki musluğa doğru yaslandım.

Garrett bana bakıyordu, yüz ifadesi ciddiydi. “Bir şekilde işleri mahvedecekse o adımı atmak istemiyorum. O yüzden bana seni neyin baskıladığını anlat ki bakalım benim yatıştırabileceğim bir konu mu.”

Parmaklarım arkamdaki tezgâhın kenarını kavrayıp sımsıkı tutuyorlardı. “Yollar her zaman pürüzsüz değildir Garrett. Beni endişelendiren, tümseklerle uğraşmak.”

“Birbirimizle konuşmayı bırakmazsak hiçbir sorun olmaz.”

“Ama aslında konuşmuyoruz, değil mi?” diye sertçe cevapladım. “Onun yerine buz üstünde yürüyoruz.”

“Ben konuşmaya hazırım. Ya sen?”

“Hayır.”

Kahkahayla güldü, sesi aldığı o zengin keyifle doluydu. “Seninle ne yapacağım ben?”

“Fikrim yok ama *ben seninle* ne yapmak istediğimi biliyorum.” Ellerimi göğsümde bağladım. “Bence şu etrafında dans ettiğimiz küçük pürüzden kurtulmamız gerekli. Yani havayı değiştirmek için.”

“Kulağa güzel geliyor. Planın nedir?”

“Merkeze gitme şansın oldu mu? Özellikle de Pike Place Market’a?”

Kaşları ilgiyle kalktı. “Gittim dersem yalan olur.”

“Seni bu öğleden sonra çalıp oraya götürebilir miyim? Birkaç lezzetli malzeme alıp şarküteri tabağı yaparız ve geri gelip film izleriz.”

Kupasını bıraktı, avuçlarını tezgâha yasladı ve öne eğilip gözlerimin içine baktı. “Evet. Kesinlikle.”

Coşkusu yüzünden gülümsedim. “Tamam.”

“Ayrıca belirtmek isterim: Beni istediğin zaman işimden çalabilirsin. Sakın yapamayacağını sanma. Daha önce bu hatayı yaptım, sanatımı her şeyin üzerine koydum. Önceliklerim çok yanlıştı.” Parmakları çenemde dolaştı. “Her şeyi mahvetmeyeceğime söz veremem ama hatalarımdan ders alacağıma ve daha başarılı olacağıma söz verebilirim.”

Elimi onunkinin üzerine koyup yanağımı avcuna yasladım. “Ne kadar değişebileceğimi bilmiyorum. Ben bir... rota çizmiştim, anlıyor musun? Kendime bu rota-ya bağlı kalmanın kaybolmamı engelleyeceğini söylüyordum.”

“Hemen bakma ama” diye fısıldadı, “galiba çoktan fikrini değiştirdin.”

İtiraz etmek üzere ağzımı araladım ama parmağını dudaklarıma koydu ve tek kaşını kaldırarak sessizce meydan okudu. “Her sabah kahve ve öpücük” diye altını çizdi. “Akşama da randevumuz var, hem de *sen beni* davet ettin. Kabullen artık Doktor. Bana karşı koyamaz.”

Elini çekip kupasına uzandı ve kahvesini bitirdi.

“Öyle miymiş?” diye karşılık verdim, şakalaşmasından hoşlanıyordum. Onu mutlu görmek beni de mutlu ediyordu. Tıpkı onu üzgün görmenin benim de canımı yaktığı gibi.

“İşaretler bunu gösteriyor.” Garrett orta tezgâhın etrafından dolaşıp kupasını lavaboya götürdü. “Akşam film izlerken iddiasına varım ellerini kendine saklayamayacaksın.”

“Kabul ediyorum. Yirmi dolarına.”

“Bin dolar.”

“Ne? Delirdin herhalde.”

Çalkaladığı kupayı bulaşıklığa bırakıp bana döndü. “Seninki yirmi olsun. Benim iddiam bin dolar.”

“Unut bunu. Hile yapıyorsun.”

“Artırılmış teşvik diye düşünmeyi tercih ederim.” Belime kolunu dolayarak beni şapır şupur bir öpücüğe doğru çekti. “Şimdi gidip üzerimdeki cinsel hüsranı atmak için koşacağım. Birkaç saate dönerim. İstedğin zaman gel ve beni al.”

Kollarımı beline doladım. “Tepelere depar atmadan esnemeyi ve ısınmayı unutma.”

Islık çalıp sıırttı. “Evet, kesinlikle bir noktada rotandan saptın.”

Garrett kapıya ilerledi.

Enerjisini ve sıcaklığını daha o an özledim.

* * *

Aynanın karşısında durdum, dudacağımı ısırp ağırlığımı iki ayağım arasında değiştirdim. Az önce teslim edilen kıyafetleri giymek ile dolabımdakilerden şaşmamak arasında gidip geliyordum. Bir saatte teslim edilen yeni bir bluz ve şort sipariş vermişim ama ortaya çıkan sonuç hakkında ne hissedeceğime karar veremiyordum.

Uygulamada bluz kayak yaka ve bel uzunluğunda

görünüyordu. Gerçekte ise tamamen omuzları düşüktü ve –düşük bel kot şortum sağ olsun– göbeğim beklediğimden çok daha açıktı. Yine de bluzun uzun kollu oluşu ve soluk koyu yeşil çizgili kumaşı seksiden ziyade sevimliydi.

Asıl canımı sıkan askısız sutyen eksikliği idi. Öyle bir çamaşırım yoktu ve uygulamada omuzları açık görünmediği için de almak aklıma gelmemişti. Tabii öyle bir sutyene *ihtiyaç* duyacak kadar dolgun da değildim. Ama işte göğüs uçları ve tabii sallanmalar sutyen eksikliğini ilan ediyordu.

O zaman da Garrett için özel hazırlandığım ve sutyensiz gittiğim belli oluyordu.

Homurdanarak pes ettim. “Bunları giyiyorum” dedim yansımama. “Yanlış beklentiler yaratıyor değilim. En nihayetinde bu adamla yatağa gireceğim.”

Bunu yüksek sesle kabullenmek beni özgürleştirdi. Makyaj masama oturup çekmecemi açtım ve zavalı makyaj koleksiyonuma baktım: fondötenli güneş kremi, rimel ve göz kalemi.

Nasıl göründüğümü önemsemeyi uzun süre önce bırakmıştım ve bakımlı görünme çabası... çok işti. Doktor olarak çalıştığım günlerde elimden geldiğince kusursuz görünmeye dikkat ederdim. Yoksa hastalarımın estetik anlayışına güvenmelerini nasıl bekleyebilirdim? O günler geride kalmıştı.

Garrett’ın beni bu kadar çekici bulmasına çok şaşıırıyordum. Yine de biraz bile olsa onu etkilemek istiyordum. Roxy’nin altını çizdiği üzere, soğuk duş etkisi yaratacaktım.

Hazırlığım bittiğinde bütün ECRA+ sistemini adımlarıyla yüzüme ve boynuma uygulamış, güneş kremi,

göz kalemini, rimeli ve allığı sürmüştüm. Saçlarımı yüzümden uzak tutmak için de balıksırtı örmüştüm.

Üstüm başımla daha fazla oyalanmamak için kapıdan çıkıp Garrett'ın evine giden basamakları zıplayarak tırmandım. Eskimiş Converse'lerim üstünkörü bir tat katmıştı —o departmanda fazla uğraşmadığım kesindi— ve yeni kıyafetlerim de özgüven havası taşıyorlardı. Ama rüzgârı omzum ve sırtımda hissetmek tuhaf geliyordu. Tabii seksiliği de su götürmezdi.

Zili çaldıktan sonra yerimde zıplamayı kesmeye çalıştım. Yanımda getirdiğim bez çantayı diğer omzuma geçirdim, hâlbuki içinde sadece anahtarım ve telefonum vardı. Garrett seslenerek içeri girmemi söyledi, ben de kapıyı açıp adımımı attım. Salona doğru yürüdüğüm sırada koridorun köşesinden döndüğü gibi olduğum yerde donup kaldım.

Onu siyahlar içinde görmeye alıştım ama bugünkü tişörtü koyu maviydi ve bronzlaşmış teni ve dövmeleleriyle muhteşem görünüyordu. Kot pantolonu soluk maviydi, siyah botları ise boya damlaları altında bir tuval gibiydi.

Takdir eder gibi bir ıslık çaldım. Bu adam cidden, baş döndürecek denli seksiydi. İstedikim kadar söyleyem, kibirli olmaya her açıdan hakkı vardı.

Bana doğru yürümeyi sürdürünce gülümsemem soldu, çenesi keskin bir çizgi halindeydi ve bakışları odaklıydı. Mahallemde belirlediği ilk günkü gibi bana doğru bir çarpışma etkisiyle yaklaşıyordu, içgüdüsel olarak geriye bir adım attım, nabzım son vitesine takmıştı.

“Kaçmayı aklına bile getirme” diye uyardı, sesi derin ve boğuktu.

Bir saniye sonra dudaklarımız buluştu. Bez çantam

net bir *küt* sesiyle yere düştü. Garrett beni çabasızca kucaklayıp göz seviyesine kaldırdı. Bacaklarımı beline sardım, kalçalarının sertliğini takdir ediyordum. Kollarım Garrett'in omuzlarına dolandı ve öpücüğü derinleştirmek için başımı arkaya düşürdüm. Sıcacık elleri bluzumun altında kayıyordu, nefessiz bir kahkahayla öpüşmemizi bölmek zorunda kalana dek beni kıvrandırıyor.

"Gıdıklandım!"

Garrett'in gülümsemesi anlayışlıydı. "Üzgünüm."

"Hayır, değilsin."

"Gerçekten öyleyim. Seni istemeden gıdıklamam öpüşmemizi böldü, hâlbuki gizliden gizliye yatak odasına yürüyecektim. Hadi dolaşma işini bırakalım da çarşafılara kavuşalım, ne diyorsun?"

Kahkahayla güldüm. "Aklın hep aynı yönde çalışıyor."

"Suç bende değil." Beni yere indirdi. "Evime böyle ayaklı bir seks makinesi gibi görünerek girdiğin an bana kalp krizi geçirtecektin."

"Amacım seni insan içinde utandırmaktan kaçınmaktı" dedim kuru kuru. "Bu kadar iyi görünmemelisin. Ya da bu kadar harika kokmamalısın."

"Seni ağımda tutmaya devam etmeyi umduğum için görüntümü korumak ve düzenli duş almak niyetindeyim." Beni baştan aşağı süzdü. "Soğuk duşlar."

İç çekip elini saçlarında dolaştırdı. "Sana içecek bir şeyler ikram edeyim mi?"

"Gerek yok, iyiyim."

Gülümseyip çantamı yerden aldı. "Hadi çıkalım o zaman Doktor ve birbirimizle hava atalım."

“Sen mi kullanıyorsun, ben mi?” diye sordu Garrett, el ele kapısından çıktığımız sırada.

Avcumda elinin nasıl hissettirdiğini anlatacak kelime bulamıyordum. Benim için nasıl bir huzur kaynağı olduğunu...

“Yani...” Utanarak gülümsedim. “Belki de arabam olmadığından bahsetmem gerekirdi.”

Kaşını kaldırdı. “Şaka mı bu?”

“Doğma büyüme bir New Yorklunun arabayla ne işi olur?”

“Ama New York’ta değilsin, haksız mıyım? Ayrıca milyonlarca New Yorklu sürücü olmalı, yoksa şehirde bu kadar araba olmazdı. Ehliyetin var mı bari?”

“Tabii ki. Arabam yok diye araba sürme becerisinden yoksun değilim.”

“Nasıl seyahat ediyorsun?”

Omuz silktim. “Ortaklaşarak gidiyorum. Zaten istediğim şeylerin yüzde doksan nokta doksan dokuzunu sipariş verebiliyorum, yani...”

Başını onaylamaz gibi sallayan Garrett beni Ran-

ge Rover'a doğru götürdü. "Bunun uyguna geldiğini hiç sanmam."

"Zamanına biçtiğin değere göre değişir. Ayrıca sigorta bedeli, araç masrafları, kazaya karışma ya da yaralanma ihtimali, üretimin ekolojik ayak izi..."

"Tamam, tamam, anladım."

Yolcu kapısını benim için açtı. "İlerisi için söylüyorum, ben tam buradayım. Bir ihtiyacın olursa, gider alırız."

Yan basamağı kullanarak arabaya binip yerleştim. Garrett'la daha fazla zaman geçirmek için bir bahane olması bana uyardı ama aklıma alışverişten daha seksi aktiviteler de geliyordu.

Net ve keskin bir öpücükten sonra kapıyı kapattı, arabanın etrafından dolaştı ve direksiyonun başına geçti. Üstümüzdeki panoramik tavan penceresi gün ışığını içeri alıyordu. Garrett orta konsoldan siyah güneş gözlüğünü çıkardı. Arabayı çalıştırma butonuna basınca müzik patladı ama hızlıca sesini kısıtı.

Ses komutuyla navigasyona bizi Pike Place Market'a götürmesi için direktif verdi. İkimiz de yerleştikten sonra müziği tekrar açtı ama önceki kadar yüksek değildi.

"Ayarlayabilir miyim?" diye sordum dokunmatik ekranı işaret ederek.

"Keyfine bak." Omzunun üstünden bakarak geriye doğru ilerledi, sonra da garaj yoluna doğru döndü.

Telefonumu sisteme bağladım, sonra da ilgimi çeken Gerçek Suçlar dizisini bulana kadar podcast'leri aşağıya kaydardım.

Garrett bana baktı ama gölgeleri arasında görebildiğim tek şey kendi yansımamdı.

“Kalsın mı?” diye sordum, ne seçtiğimi görebilsin diye ekranımı gösteriyordum. “Ya da sohbet edebiliriz. Yani aslında... Artık pek müzik dinlemiyorum.”

Elimi tutup eklemelerimi dudaklarına götürdü. “Evet, her şey yolunda.”

* * *

Son sözleri Pike Place Fish Market’a gidene dek havada asılı kaldı. Burası neşeli ve becerikli adamların birbirlerine ağır balıkları fırlattığı meşhur bir tezgâh alanıydı. Çarşının kalbindeki simgeleşmiş neon Public Market Center saatinin altında konumlanmıştı, önündeki yürüyüş yolu, sonsuz sayıda fotoğrafı çekilen, bronz domuz kumbarası heykeli Domuz Rachel’a çıkıyordu ve tezahürat eden kalabalıklar uçuşan balıkları izleyip videosunu çekiyordu.

Muhteşem bir market olan DeLaurenti’den aldığımız şarap, salam, fındık, kuru meyve, *tapenade*, kraker ve peynir ile Rocky Mountain Çikolata Fabrikası’ndan aldığımız bitter çikolata sebebiyle artık ağırlaşan bez çantamı Garrett taşıyordu.

Garrett’ı Pike Brewing Company’nin önünden Atrium’a doğru götürdüm, orada ahşap *Koca Ayak* heykelini (üreme organının kabarıklığı sıklıkla birileri tarafından hırpalanırdı) ve üzerinde asılı duran dev metal mürekkepbalığı heykelini gördü. Amerika Yerlileri’nin sanat eserleri, Meksika elişleri, saçma sloganlar yazan grafik tişörtler, Asya’dan ithal ürünler, eczaneler ve akla gelen her şeyin satıldığı dükkânlar boyunca yürüdük.

Her şey hâlâ *yolundaydı*... dışarıya adımımızı atıp da kalabalık içine karışana kadar.

Rachel'a tırmanmaya çalışan çocukların kahkahalarının fazlasıyla farkındaydım, ilgisiz anne babaları havada salınan balıklara odaklanmışlardı. Sesler insanı sağır ediyordu, siparişler ve fiyatlar çeşitli dillerdeki gürültülü sohbetleri bastırmak için bağırarak söyleniyordu. Etrafımızdaki birisi epeydir duş almamıştı, sol tarafımdaki iki adam da kozlarını paylaşmaya tehlikeli biçimde yakınlardı. Çocuğu almak için yanımdan sürtünerek geçen bir annenin sesi sabırsız ve öfkeliydi, nefes alamıyordum ve kalp atışlarım hızlanıyordu. Boğazım sıkıştı, gözlerim kuruluktan yanıyordu.

Geri çekilmek istiyordum. Birkaç adım gitsem bu boğucu kalabalıktan çıkabilirdim.

Ama Garrett için kaldım. Bakışlarımı dümdüz karşıya diktim, etrafımla bağımı kestim, şarküteri tabağını nasıl hazırlayacağımı, salamı nasıl dilimleyeceğimi, hangi peyniri hangi şarapla eşleştireceğimi düşünmeye başladım.

"Teagan." Garrett'ın sesi gerilim doluydu.

Arkamda durduğu yere başımı çevirince elini tutuşumun hem çok sıkı hem de terden sıırıslılam olduğunu fark ettim. Dehşetle elini gevşettim ama Garrett tutmayı sürdürdü.

Bakışlarım nihayet yüzüne ulaştığında *onun beni fazla sıkı tuttuğunu* anladım, gerilmiş yüzü de solgundu. Bakışları Rachel'da... ve ona asılı duran çocuklardaydı.

"Hey." Sırtımı kalabalığa dönüp kollarımı beline doladım. Elimi bırakmadığı için kendi eli de sırtına yaslandı. "İyi misin?"

Evet der gibi başını salladı ama çenesi sımsıkıydı.

“Salak salak sorular” diye mırıldandım. “Tabii ki iyi değilsin. Hadi gidelim buradan.”

“Hayır. Dahası var demiştin.”

“Dahasını görmesek de olur. Zaten bakmak istediğim tek şey sensin.”

Bu itirafı duyunca bakışları bana döndü.

Güneş gözlüklerinin yansıması ardından tepesine üşüşen hayaletleri görebiliyordum. Boştaki elimi tişörtünün altına kaydırıp çıplak tenini okşadım. “Telaşlı hissediyorsun, kalp atışların da hızlanmış. Ayrıca senin gibi bronz tenli bir adam için fazla soluk görünüyorsun.”

Bir çocuğun yüksek, delici kahkahası gürültüleri yırtıp geçince Garrett şiddetle sarsıldı ve bir küfür savurdu. “Hadi bu noktadan uzaklaşalım.”

Bunun yeterli olmayacağından endişeliydim – Garrett’i sarsılmış görmek benim kuvvetimi de kırmıştı– yine de Pine’ın Pike Place’e bağlandığı kaldırımlara gelene kadar geri yürüdük. Etrafımız insan kaynıyordu. Her yönden akın akın gelen insanların ortasında bir ada gibi duruyorduk.

“Hadi otoparka gidelim” diye teklif ettim. Bana göre eve dönmek ilerilere gitmekten daha cazipti.

Nefes nefese kalmış haldeki Garrett bana sımsıkı sarıldı. Yanağını benimkime bastırdı, kulağımdaki kısık sesi boğuk geliyordu. “Benim için zor... insanları çocuklarıyla görmek. Özellikle de başka şeylere odaklandıkları zamanlar. Onları tutup ellerindeki kıymetini bilmelerini söylemek istiyorum.”

“Ah, Garrett.” Ağlamak istedim ama yapamazdım.

“Tam tersi olunca, çocuklarıyla birlikteliklerinin ta-

dını çıkarttıklarında ise sanki kalbime bir bıçak saplanıyor. Ben neden böyle acı çekmek zorundayım diye merak ediyorum. Böyle bir acıyı hak etmek için ne yaptım?”

Alnım Garrett'ın göğsüne düştü. Ona daha sıkı sarıldım. Keşke acısını yok edebilseydim. Çok derin hissediyordu. Bunu işlerinden ve acısını dile getirebilme becerisinden biliyordum. “Çok üzgünüm.”

Yanımızdan geçen biri boş ev bulsanıza dedi, kahkahası kulak tırmalıyordu.

Garrett adamı göz ardı etti ve bana öyle sıkı sarıldı ki aramızdan rüzgâr bile geçemezdi. Dakikalar geçtikçe nefes alışlarının sakinleştiğini hissettim. Yanağımın altındaki kalp atışları yavaşlamaya başladı. Kendimin de sakinleştiğimi anlamam daha uzun sürdü.

Sonunda benimkini tutan elini çekip ense köküne kaydırdı. “Özür dilerim.”

“Neden? Benden özür filan dileme.”

“Seni korkutuyor muyum?” diye sordu, sonra da gözlerime bakmak için geri çekildi. Parmak uçlarıyla yanağıma dokundu.

“Kalabalık korkuttu evet. Senle ilgisi yok.”

Başını çevirip turistlerle dolu çarşırı süzdü. Çiçekçiler, çiftçiler, deri ürünler, baharatlar, mücevher ve daha görmediğimiz çeşit çeşit zanaat kalmıştı. Karşı caddede orijinal Starbucks vardı, hâlâ ilk logoyu ve menüyü koruyordu, gevrek hamurışleriyle ünlü Piroshky Piroshky ve benim en sevdiğim Beecher's El Yapımı Peynir dükkânı da oradaydı. Garrett'ı şarküteri tabağının son ögesini seçmek için oraya götürmeyi planlamıştım: taşındığı zaman hazırladığım hediye sepetine de eklediğim Flagship peyniri.

“Hadi eve gidelim” dedim hevesle. “Madem mecbur değiliz, niye kendimizi daha fazlasını yaşamaya zorlayalım?”

“Çünkü mecburuz.” Bakışlarını tekrar bana çevirdi, dolgun dudakları sakın bir gülümsemeye kıvrıldı. “Hayat devam ediyor ve biz de hâlâ hayattayız.” Bir adım geri çekilip elini kolumdan aşağıya kaydırıp dirseğimi avcuna aldı. “Hadi bitirelim şu işi.”

Başka bir el omzuma dokundu ve döndüğümde arkamdan yürüyen güzel sarışını görünce kalbim yerinden çıktı.

“Teagan! Sen olduğunu anlamıştım.” Kelimeleri Orta Avrupa tınısı taşıyordu, gülümsemesi çocuksu bir çekicilikteydi. Saçları güneş ışığı gibiydi ve neredeyse beline kadar kadife bir perde gibi uzanıyorlardı. Çok şıktı, sportif siyah botlarının manşetindeki siyah tüyler, tek parça siyah elbisesinin üzerine giydiği ceketin yakasındaki tüylerle uyum içindeydi.

“Zaneta.” Onu görmek beni bir anda çok gerdi. “Selam.”

“Epeydir beni görmeye gelmedin.” Garrett’a göz ucuyla baktı ve elimi tuttuğunu fark edince gülümsedi. “Sana yine birileriyle görüşeceksin demedim mi? Elbet olacağını biliyordum.”

Tanıştırma işini atlayacak kadar utanmıştım.

“Senin...” Yutkunmaya çalıştım ama ağzım kurumuştı. “Yeni haberlerin var mı?”

Elime uzanıp sıktı. “Burada konuşamayız. Beni görmeye gel. Önce ararsın, randevu ayarlarız.”

“Affedersiniz” dedi Garrett, Kolunu sahiplenici bir tavırda omuzlarıma doladı. “Siz kimsiniz?”

“Zaneta.” Elini uzattı. “Teagan’ı bir süredir tanırım.”

“Nereden tanışıyorsunuz?” dedi Garrett tokalaşırken.

Garrett’a düşünceyle baktığı sırada Zaneta başını yana eğdi ve uzun saçları omzundan geriye kaydı. “Senin de karşına önemli bir şey çıkacak, işinle ilgili. Sen de beni görmeye gelmelisin.”

Zaneta omzunda asılı Louis Vuitton çantasının içini karıştırıp kartvizitini çıkardığı sırada iki büküm oldum. Kartı Garrett’a verip bana baktı. “Sana anlatacağım çok şey var Teagan.”

“Şimdi anlatsan olmaz mı? Birazcık bile?”

Garrett kartı okuduktan sonra başını kaldırdı, belimi tutan parmakları kasılmıştı. “Şimdi kendi yollarımıza gidiyoruz Zaneta. Ayrıca sizi bir daha görmeyeceğiz. Asla.”

“Garrett!” Başımı kaldırıncaya yüzündeki buz gibi öfkeyi gördüm.

Zaneta gergin bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Şüphecisin, anlıyorum. Ama Teagan sana ne kadar yardımım dokunduğunu anlatabilir.”

“Hanımefendi, eğer bana yardım etme becerisine sahipseniz” dedi apaçık bir küçümsemeyle, “on beş ay önce haberim olurdu. Ancak şu anda sizin kırılğan kadınlardan istifade eden bir şarlatan olduğunuzu düşünüyorum ve bu beni kendimi kaybedecek kadar öfkeliendiriyor. Sizinle uğraşmamı istemezsiniz, buna inanın. O yüzden, şimdi, defolup gidin.”

Zaneta’nın dudakları sımsıkı kapalıydı, mavi gözleri çizgi haline gelmiş ve sertleşmişti. Bana döndü. “Beni nerede bulacağını biliyorsun Teagan, sana yardım edebileceğimi de tabii.”

“Bizi bir daha aramayın” diye seslendi Garrett arkasından.

Zaneta karşıya geçtiği sırada omzunun üzerinden Garrett'a orta parmağıyla hareket çekti. Kadının peşinden gitmek ile Garrett'ın yanında kalmak arasında parçalanıyordum. Bu delilikti, elbette biliyordum ama vereceği haberler varsa...

"*Medyum* mu?" dedi Garrett tıslar gibi. "Sen benimle alay mı ediyorsun?"

"Yapma." Omuzlarım çöktü. "Onunla böyle konuşman çok yanlıştı."

"O sahtekârın teki, Tanrı aşkına!"

"Ee?"

"*Ee* mi? Bu mu cevabın? Kim bilir senden ne kadar para koparmasına *izin verdin*."

Ayaklarımla kaldırım taşlarına vurdum. "Para filan koparmadı. Ayrıca maddi durumum da iyi."

"Kahretsin Teagan, konu para değil! Konu seni sömürmesi."

"Beni yargılama!" Garrett'a döndüm. "Yargılanmaktan *bıktım*."

Garrett ellerini göğsünde bağladı, hem savunmacı hem agresifti. "Seni yargılamıyorum."

"Yalancı."

"Kes şunu" dedi öfkeyle. "O kadına sinirliyim, sana değil."

Karşısında dimdik durdum. "Aptal olduğumu düşünüyorsun."

"Sadece daha bilinçli biri olduğunu düşünüyorum" diye kısaca düzeltti. "Böyle dolandırılmak senin zekâna göre değil."

"Ee... Ne yani?" Geçici bir süre bütün mantığımı yitirdim ve aptalca bir şey yaptım. "Bunu mu diyorsun?"

Gökyüzüne baktı, çenesindeki bir kas gözle görülür

şekilde seyirdi. "Laflarımı çarpıtıyorsun."

"Hayır, netleştiriyorum." Birkaç adım ilerledim; kalabalıktan, gürültüden, kokulardan uzaklaşma ihtiyacı hissediyordum.

"Teagan! Öyle yürüyüp gitmeye kalkma."

Daha da hızlandım, insanların arasından ve etraflarından yürüyordum, ufak tefek yapım sayesinde kalabalığı Garrett'a göre daha kolay geçebiliyordum.

"Teagan, kahretsin!"

Sesi uzaklaşıyordu ama ben adrenalin ve öfkenin verdiği yetkiye dayanarak daha da hızlandım. Köşeyi dönüp Western'e gittim ve otoparka ilerledim. Otoparka varamadan Garrett beni dirseğimden yakalayıp yüz yüze gelmek için kendisine çevirdi.

Bu kadar öfkeliyken ve ben de ona böyle sinirliyken bile nasıl seksi görünebilirdi?

"Kaçmayı bırak" dedi, Zaneta'yla yüzleştiği halinden bile daha sinirliydi. "Bir şey konuşuyoruz. Ortasında dönüp gidemezsin. *Asla* dönüp gidemezsin. Anladın mı? Ne bok varsa konuşup hallediyoruz."

Yanınızdan geçen insanlar dik dik bakıyordu.

"Kaçmıyorum." Kelimelerim biraz fazla yüksek ve hece hece çıkmıştı. "Seni insan içinde pataklanma utancından kurtarıyorum."

"Bana niye öfkelisin ki? Senin için endişelenmekten başka bir şey yapmadım."

"Ah, bu konuda yanılıyorsun Frost. Hem de çok. Burada durup da işleri batırmayan biri varsa o da benim."

Çattığı kaşları resmen fırtınalar estiriyordu. "Kendini açlıkla yoksa kötü olacak."

Ona gergin bir gülümsemeyle baktım. "Sabırsızlanıyorum. Ama önce arabaya bineceğiz."

Garrett beni de çekiştirerek yürümeye başladı. “Bu olanları buradan gitmek için bahane ediyorsun, hâlbuki kalıp başa çıkabilirdik.”

“Gerçekten konuşmayı kesmen gerek” diye uyardım.

Range Rover’a ilerlerken daha fazla konuşmadık. Garrett binmem için kapıyı açtı, sonra da neredeyse ağzına kadar dolan bez çantayı arkamdaki koltuğa bıraktı. Arabanın etrafından sürücü koltuğuna gelene kadar geçen kısa sessizliğin tadını çıkardım.

Koltuğa oturdu, motoru çalıştırdı, navigasyonu ayarladı ve bana ters ters baktı.

“Otobana çıktığımız zaman” dedim.

Garrett kolunu koltuğumun arkasına yasladı ve geri geri giderken arkaya bakarak “Sabrımı sınıyorsun Teagan. Hem de çok” dedi.

Tek yön sokakta ilerledikten sonra San Francisco’ya şaşırtıcı seviyede rakip olacak dik sokakları tırmandık ve nihayet otobana çıktık.

“Roxy’yle konuşsan yetmez mi?” diye sordu otobana

giriş rampasına çıktığı an. “İyi arkadaşın değil mi? Senin için endişelendiğini biliyorum.”

Omurgam dikleşti. “Ona ne anlattın?”

“Hiçbir şey anlatmadım.” Bana ters bir bakış attı. “Evindeki bütün o güvenlik önlemlerini, kilitleri kapatmak konusundaki katılgını fark etmiş. Belki Kyler uyuşturucu kullanırken şiddete başvurmuş olabilir diye düşünüyor.”

Eski kocamın ismi uzun bir an boyunca havada asılı kaldı.

Pencereden baktım, geçip giden şehri izledim, eski kocam hakkında konuşarak kelimelerimi harcamak istemiyordum. “Sendeki yemekten sonra Roxy’den haber aldın mı?”

“Hayır. Gerçi ara sıra birbirimize el sallıyoruz.”

“Senden kaçıyor” dedim dümdüz. “Kaçmasa şimdiye kadar birkaç defa kahveye uğrardı. Genelde böyle yapar. Ayrıca sana işlerin hakkında sorular sormaya can attığına eminim. Sonuçta o da sanatçı. Uzak durması hiç karakterine uygun değil.”

“Nereye varmaya çalışıyorsun? Benden hoşlanmadı mı?”

“Sana bayılıyor. Ama David’i düşününce...” Kucağımdaki parmaklarım birbirine dolandı. “Eminim onun için tuhaf olmuştur. Acı, depresyon, yas... Çoğu insan bunlardan ve deneyimleyenlerden uzak durmak ister, normalde harika dostlar olsalar bile.”

“Roxy’ye anlatmamalıydın diyorsun.” Direksiyonu tutan eklemleri bembeyaz oldu. “Oğlum var olmamış gibi davranmam Teagan. Onu tekrar kaybetmişim gibi olur.”

İç çektim. “Diyorum ki evet, Roxy iyi ve düşünceli bir

arkadaştır ama insanlar rahatsız edici durumlardan çekinirler ve ben de Roxy ile Mike'ı kaybetmeyi göze alamam.”

“O yüzden de gidip medyumun tekiyle konuşuyorsun. Niye terapiye gitmiyorsun mesela? Gerçekten yardım dokunacak birine yani.”

“Geçtiğimiz yarım saat içinde beni kaç defa kırdığından haberin yok” dedim sessizce. “Ya da çılgılık atmak üzere olduğumdan ve beni tekrar kıracağın anı beklediğimden.”

“Teagan.” Garrett elini uzatıp dizime bıraktı. Teması sıcak ve kuruydu, amacı sadece güven vermektir. Yine de bedenime cinsel bir farkındalık yaymıştı. “Seni asla incitmek istemem. Şu an aklından neler geçtiğini sahiden bilemiyorum. O yüzden de anlatman gerekiyor.”

“Beni yargılamadığını söylüyorsun ama yapıyorsun.”

“Bu doğru değil...”

“Bırak da sözümü bitireyim. Zaneta'yı neden görmeye gittiğimi sorabilirdin. O kadında da gerçek cevaplar olmadığını biliyorum. Ne zaman uydurmaya başlasa ya da temelsiz veya tamamen yanlış bir tahminde bulunsa anlıyordum. Önemli de değildi çünkü bazı günler yaşamının ne anlamı olduğunu bulamıyordum ve o bana yanlış umutlar veriyordu. Bu bazen umudun tamamen yokluğundan iyiydi.”

Parmakları uyluğumdaki etleri sıktı. “Tamam anlıyorum. Ben...”

“Hayır anlamıyorsun. Kendi kendine Zaneta'yı görmeye gittiysem bilinçli bir tercih yapmadığımı, aklımı kaçırmış olduğumu farz ediyorsun. Farkına bile varmadan paramı çarçur ettiğim sonucuna varıyorsun.

Ama asıl canımı yakan hayatımdaki sorunlarla senin asla başvurmayacağın bir yöntemle başa çıktığım için otomatik olarak benim yolumun yanlış olduğunu düşünmen.”

Bu kez ağzını açmadı.

“Kendi sorunlarımla farklı biçimde başa çıkmam ‘doğru’ yolla üstesinden gelmediğimi göstermez.”

Göğsü genişledi ve aceleyle nefes verdi. “Bunu yaptığımı fark etmemiştim. Özür dilerim.”

“Bir arkadaşımın ya da terapistle konuşmamı önerdin çünkü *sana* göre mantıklı olan bu. Ama bil bakalım ne var Garrett. Ne bir arkadaşım ne de terapist bana geçici bir süreliğine de olsa huzur verecek bir fantezi yaratabilirdi. Zaneta’ya bunun için ödeme yaptım ve kendi açımdan bakınca paramın karşılığını aldım.”

Otoban bir viraja kıvrıldı ve karlı Rainier Dağı aniden manzaraya hâkimiyet kurdu.

Garrett’in nefesi kesildi.

Ben de dağın devasallığı ile dibindeki canlı büyükşehir zıtlığının bu kadar sıra dışı bir coğrafi görüntü yaratması karşısında bocaladım. Rainier Dağı’nın sis ve bulutlar ardına saklanması beni çoğu zaman büyülerdi. Bu denli görkemli, bu kadar *haşmetli* bir varlığın gözden saklanabilmesi imkânsız gelirdi. Belki de bu yüzden ona ilgi duyuyordum.

“Özür dilerim Teagan. Haksısın, hata yaptım.” Bana baktı. “Daha önemlisi, bundan ders aldım. Gelecekte vereceğim tepkiler konusunda daha dikkatli olacağım.”

Özrünü sindirdim ve profiline, çenesinin maskülen çizgisine, boynunun kuvvetine hayranlıkla baktım. Sonra bakışımı dağa çevirdim.

“Konuşmaya devam edersen” diye sürdürdü, “ben de

öğrenmeye devam ederim ve birlikte daha güçlü oluruz.”
Kucağımda duran elini tutup sıktım.

* * *

Eve yolculuğumuz sessiz olsa da rahatsız edici değildi. Garrett’in elini tutuyordum, diğer eli direksiyonda gelişigüzel duruyordu. Güneş gözlükleri gözlerini güneşten koruyordu, ben de sık sık onu izliyordum.

Sözlerini düşünüyor, dağ manzarasının tadını çıkarıyordum. Eve giden yolda Rainier Dağı’nı mükemmel açıdan görüp hayranlıkla seyredilecek bölgeler vardı.

“Buraya bayılıyorum” dedim yüksek sesle. “Bence çok güzel.”

Bana bakıp sakince gülümsedi. “Burada kesinlikle güzellik var.”

Dudaklarım yavaşça kıvrıldı. “Daha iyisini yapabilirsin Frost.”

“Asıl numaralarımı ilerleyen saatlere saklıyorum.” Kaşlarını güneş gözlüklerinin üzerinde aşağı yukarı salladı, ben de bu absürtlüğe kahkahayla güldüm.

Garrett’in evine vardığımızda SUV’sini garajın önüne park etti ve kapımı açmak üzere dışarı fırladı. “Sendemi devam ediyoruz, bende mi?”

“İkisi de uyar.”

Gözleri tekrar ışıldadı. “Bende mavi kadife koltuk var.”

Devam eden huzursuzluğuma rağmen dudaklarım gülümsemeye kıvrıldı. “O zaman sendeyiz.”

Sürücü tarafına geri gitti, kapıyı araladı ve dikiz aynasındaki bir düğmeye basarak garaj kapısını açtı. Karşımda beliren *fitness* ekipmanı izdihamını görün-

ce gözlerim kocaman açıldı. Kondisyon bisikleti, koşu bandı, dambıl standı ve üç araba için tasarlanmış alanı dolduran çeşit çeşit ağırlık aletleri...

Evinin kapısına yürürken “Galiba Roxy’nin spor salonuna başlayacağım” dedim.

“İstediğin zaman burayı kullanabilirsin.”

“Düşüncesi bile korkutucu.” İçeri girince mutfaktaki orta tezgâhta yanına gittim. Siyah kaplamalı ve gri damarlı siyah granit tezgâh dışındaki bütün dolaplar beyazdı. Tezgâhlar o kadar boştu ki sanki bu evde kimse yaşamıyordu. Yine de lavabonun yanında kahve makinesi ve profesyonel bıçak seti duruyordu.

Sonra ona ilk zamanlarda verdiğim hasır sepeti ve içindeki ekmekleri görünce kalbim ısındı.

“Seni korkutan ne? Ekipmanlar mı? Yoksa ben mi? Eğer bensem karşına çıkmam” diye teklif etti.

“Aslında ikisi de. Hem bende senin gibi bir disiplin yok. Roxy spor salonunda küçük gruplar olduğunu söylüyor, antrenman da kalp atışına göreymiş, böylece aşırıya mı kaçırıyorsun, yoksa az mı çalışırıyorsun, anlıyormuşsun.”

“Ölçümlü antrenman, değil mi?” Aldığımız yiyecekleri buzdolabına koymak için arkasını döndü.

“Evet. Şarküteri tabağını hazırlamamı ister misin? Acıktın mı?”

“Ben hep açım. Sende durumlar nasıl?”

“Ben de açım.”

Garrett dönüp bazı yiyecekleri –dilimli İtalyan salamı ve biraz peynir– orta tezgâha koydu. “İstersen dilimleme işini ben halledeyim, sen de tabağı hazırla.”

“Anlaştık.”

Gözlerime baktı. “Peki seni arabayla spor salonuna

götürmeme ve sana eşlik etmeme ne dersin?"

"Gerçekten mi? Ama burada bir sürü malzemen var."

"Seninle ter atmanın keyfini çıkaramayacağım anlamına gelmez."

Gülümsedim. "Peki."

Lavaboda ellerini yıkadı. "Kadehler buzdolabının solundaki dolapta. Meyve suyu, su ve soğuk çay var. İstersen sıcak bir şeyler de hazırlarım."

"Ben hallederim, teşekkürler."

Kendime soğuk çay koyduğum sırada Garrett da çalışmaya başladı. Aldıklarımızı paketlerinden çıkarırken yapılacak çok iş olduğunu fark ettim.

"Yardım edeyim mi?" diye sordum.

"Yoo, ben hallederim."

"Evden şarküteri servis tahtası getireyim mi?"

"Bende var."

"Cidden mi?"

Başını kaldırıp göz kırptı. "Cidden."

"Buralarda beni şaşırtacak daha nelerin var acaba."

"Bende sürprizler bitmez bebeğim." Tezgâhtaki as-kıdan habis görünümlü bir bıçak alıp salamı dilimlemeye başladı.

Ayrıca haksız değildi, ortaya çıktığı günden beri beni şaşırtıyordu. "Evi dolaşmamın sakıncası var mı?"

"Senin evde gezerken izin almamıştım."

"Ben daha görgülüyüm."

Sırıttı. "Lütfen buyur. *Boxer* şortlarımı sağdaki en üst çekmeceye tutuyorum, hani alıp yastığının altına filan koymak istersen."

"Bu laflar aklına nereden geliyor Frost?" Koridora doğru yürüdüm.

"Teagan."

Sesindeki ağırlık yüzünden dönüp yüzüne bakma ihtiyacı hissettim. “Efendim?”

Garrett bıçağı elinden bıraktı, yüz ifadesi ciddiye. “Çalışma odamda aile fotoğrafları var. Sen gelmeden kapıyı kapatmıştım ama içeri girebilirsin. Eğer istersen. Kapalı tek kapı orası.”

Söylediklerini bir an sindirdikten sonra tamam anlamında başımı salladım. “Teşekkürler.”

Katı bir gülümsemeyi zorla becerdikten sonra kesme işine döndü.

Koridor boyunca yürüdüm. Yanından geçtiğim ilk kapı Les ve Marge’ın misafir odasıydı ve Garrett burada yatıyor gibi görünüyordu. Derin bir nefes alarak kokusunu içime çektim. Bizi yemeğe aldığı akşam bu kapı kapalıydı, o zaman odayı ne için kullandığını merak etmiştim.

Gri yastıklar ve yorganla kaplı, ahşap bazalı, geniş bir yatak odaya hâkim bir biçimde yerleştirilmişti. Yatağın ayakucunun karşısında şifonyer ve kapı tarafında da tek komodin vardı. Doğal ahşap mobilyalarda madeni aksam yoktu, böylece temiz modern çizgiler öne çıkıyordu. Geniş pencerede perde kullanmamıştı, Puget Boğazı’nın kapsayıcı manzarası bu sayede içeriye doluyordu.

Resimlerinden biri duvarda asılıydı, bu resimde belli belirsiz çıplak bir kadın vücudunu ima eden kızıl gölgelerin bulanık bir karışımı vardı. Salondaki resimden küçüktü ve o işin aksine apaçık duyusaldı. Sadece resme bakarken bile yüzüm kızardı. Arkamı dönünce koşu ayakkabılarının köşede durduğunu gördüm. Şifonyerin üstündeki parlak siyah kâsede tek bir yüzük duruyordu: altın alyans.

Odadan çıkarken kalbim acıyordu, yitirilmiş aşkın yankılarını derinden hissediyordum.

Sonraki kapı misafir banyosuydu ve Garrett'in şahsi banyosu olarak kullandığı belliydi. Yemek partisine geldiğimizde toparlanmıştı ama şimdi cam duşakabinin içinde jileti ve diğer malzemeleri duruyordu. Çoktandır bu banyonun Calacatta mermeri lavabosu ile duşuna ve tabii alana sıcaklık katan pirinç armatürlerle hayrandım. Niyeyse şimdi, Garrett'in şahsi eşyaları etraftayken banyo daha çok hoşuma gidiyordu.

Ayrıca Garrett'i bu geniş duşakabin içinde, bronz tene ve dövmeleleriyle, hafif dalgalanan kaslarıyla ve etkiyici penisıyla hayal etmekten de kendimi alamadım.

Boğazımı temizleyip çabucak ışığı kapattım ve koridora döndüm.

Sonraki kapı kapalıydı. Önünde durup içeri bakma konusunu ölçüp tarttım. Daha önce olduğu adamı görmek isteyip istemediğimi bilmiyordum, şimdiki halini daha yeni yeni tanıyordum. İkisini kıyaslamaktan ve aramızda oluşmaya başlayan ince bağı sarsmaktan korkuyordum.

Yine de parmaklarım kapı kolunu sardı. Zımparalanmış nikeli ısıtmaya yetecek kadar uzun süre kolu tuttum. O anda sakın bir ses duydum ve koridorun sonuna bakınca Garrett'in duvara yaslanmış beni izlediğini gördüm. Uzun bir an birbirimize baktık. Yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Gülümsediğinde ne kadar çekiciyse, şimdi de sessiz ve ciddi hali bir o kadar güzeldi.

Ellerim iki yanıma düştü. Galiba iç çekiyordu ama uyduruyor olabilirdim.

"Üst kata çıkabilir miyim?" diye sordum.

"Tabii ki."

Merdivenlerden çıkmak üzere sola döndüm, üst katın sadece ana yatak odasından oluştuğunu biliyordum ama kendi gözümle görmemiştim. Merdiven kıvrılınca ışık gözlerimi aldı. Yüzüme çarpan rüzgâr taze boya kokusu taşıyordu. Merdivenin tepesinde küçük bir sahanelik vardı ama boştu. Tam karşıdaki odanın ikili kapısı açıktı ve benim ikinci kata denk gelen salonumda kine benzer bir Boğaz manzarasına sahipti.

Ana yatak odasının Garrett'in çalışma alanı olduğu ve başka bir iş için kullanılmadığı apaçıktı. Köşede mini buzdolabı duruyordu, üzerinde mikrodalga fırın, onun da üzerinde elektrikli ocak ve çay makinesi vardı. Ahşap döşeme zemin boya damlaları için tamamen branda kumaşıyla kaplanmıştı, altındaki duvardan duvara bantlanmış gazeteleri görebiliyordum. Çeşitli boylardaki alüminyum merdivenler açık, kapalı ya da yerde yatmış duruyorlardı, duvarlar boyunca dağınık halde boya kutuları dizilmişti. Her boyda ve şekilde fırçalar vardı, bazıları daha paketinde ve yeniydi, diğerleri ise temizlendikten sonra endüstriyel tezgâha kurumaları için bırakılmışlardı.

Ebeveyn banyosuna hızlı bir bakış atınca ikili lavabonun içindeki yine fırçalarla dolu cam kavanozları görebiliyordum.

Garrett'in üzerinde çalıştığı resme artık gözlerimi gezdirebileceğim son nesne de tükenene dek bakmaktan kasti olarak kaçınıyordum. Sonunda dikkatimi resme çevirince ise nefesimi tutmaktan öte bir şey yapamadım.

“Hoşuna gitti mi?”

Tablonun vahşi güzelliğinden dilim tutulmuştu, Garrett’ın sesine dönüp karşılık vermedim. Yine soyut bir işti ama formu ve tarzı diğer tablolarından çok farklıydı. “Bu... Kelimeleri bulamıyorum. *Güzel* fazla sakın kalıyor. Sanki *hareket ediyor* gibi geliyor.”

Geçen yıl boyunca içinde epey zaman harcadığım boşluğa da benziyordu. Sanki zihnimde onun resmini görmüş de boşluğa görsel bir yaşam vermişti.

Devasa tuval eğimli çatıya doğru yükseliyordu ve üzeri beyaz, gri ve siyahın en açık renkli sisten en koyu karanlığa dek çeşitli tonlarıyla kaplanmıştı. Fırça darbeleri ve renk geçişleri sudaki ışık parlamaları ve yağmurlu bir kasırganın puslu kenarları gibi hem girdap hem hortum izlenimi veriyordu. Fırtınanın kalbinde parlak beyaz, dalgalı bir kurdele girdabı vurguluyor, dipte ince bir çizgi halinde parlarken zirveye doğru genişliyordu. Kurdele genişledikçe soluk pembe, beyazı çevreliyor, fırtınanın ortasında bir sükunet ve güzellik açısı yaratıyordu.

“Bu muhteşem Garrett. Beni... çok etkiliyor.” Elimi uzatıp tuvale temas etmeden pembeli beyaz bandın yolunu takip ettim.

“O karanlık içindeki ışık sensin” dedi sessizce, arkamdan yaklaşp kollarını belime sardı. “Geri kalanlar da benim.”

Yaşlar gözlerime batmaya başladı. Bu bilgiyle birlikte şiddetli fırtınanın öfkeden ziyade ıstırapla ilgili olduğunu görebiliyordum. Kederinin dipsizliği beni derinden yaralıyordu. Garrett’ın birkaç gündür bu iş üzerinde çalışması, fırça fırça ruhunu tuvale dökmesi beni çok üzüyordu.

Ona yaslandım, sırtımda sıcaklığını ve beni destekleyen kuvvetini hissettim. “Ben de aynısını hissediyorum” dedim sakince, “tam karşılığını.”

Çıplak omzuma temas eden dudakları gülümsemeye kıvrıldı ve o noktaya bir öpücük kondurdu. “Benim amacım da buydu” diye şakalaştı.

Bir cümlesiyle hüznü dağıtmayı başardı. Adamın büyüğü de buydu. Ona karşı aynı tahakküm hissini yaratıyor olma fikriyle hayretler içinde kaldım.

Eli bluzumun alt kenarından içeri kaydı ve karnımda yayıldı.

“Almak isterim” dedim aniden, başkasının bu tabloya sahip olduğunu hayal bile edemiyordum.

“Satılık değil.”

“Garrett!”

“Özür dilerim Doktor. Yarattığım her işim kamu tüketimine açık değil. Bazıları sadece bana özel. Tabii ki istediğinde gelip bakabilirsin.”

Somurttum. Parmaklarının göğüslerimin alt kıvrımlarındaki ritmik süzülüğü tüm bedenime titreşim-

ler gönderiyordu. Göğüs uçlarım sert noktalar halinde gerildiler, utanmazca temas için yalvarıyorlardı. Ya da emilmek için.

Dudakları kulağıma sürtündü. “Ben de senin kadar sertim.”

Titrek bir nefes aldım.

Garrett’in elleri nihayet göğüslerimi avuçladı, baş ve işaret parmakları sancıyan göğüs uçlarımı kavrayıp nazikçe çevirmeye başladı.

Başım Garrett’in omzuna doğru geriye düştü, sessiz bir inleme aramızdaki havayı doldurdu. Kalçalarım arasına sızan ereksiyonunu hissedebiliyordum.

“Devam etmeye hazır mısınız?” diye sordu, sesi boğuk çıkıyordu.

Dönüp yüzüne baktım. Gözleri karanlık, yanakları alev alevdi. Dudakları aralandı, dilinin ucu bu aralıkta ışıldıyordu.

“Evet” diye tereddütsüz yanıtladım.

“Hadi o zaman.” Elini uzattı ve beni aşağı kata götürdü.

Anlatamayacağım kadar gergindim, çok hızlı nefes alıyordum. “Yemekleri kaldırsak mı?”

“Çoktan halloldu.”

“O zaman sonucu biliyordun.”

“Söz konusu sen olduğunda iyimser yaklaşıyorum Teagan.” Yatak odasına girdiğimiz an kalp atışlarım hızlandı. Bana döndü. “Sana her şeyden daha fazla ihtiyacım var Teagan. Senin için gerekirse resmi bile bırakırım.”

Gerginliğimin yerini şaşkınlık aldı. “Senden asla bunu yapmanı istemezdim.”

“Umarım istemezsin ama sensizken resim yapamı-

yordum ve seni kaybedersem de devam edebileceğimi sanmıyorum, yani..." Tişörtünü çıkarıp fırlattı. "İkiniz arasında seçim yapacak olsam, seni seçerdim."

Yatağın kenarına oturup botlarının bağcıklarını çözmek için eğildi, sanki daha şimdi ikimizin de hayatını sonsuza dek değiştirecek bir sevgi ve bağlılık beyanında bulunan kendisi değildi. Sarsılmıştım, az sonra yaşanacakların basit bir "sonraki adım"dan çok daha öte olduğunun sancılı farkındalığını yaşıyordum. Benim için hava hoştu. Hoştan da öteydi. Ama...

Duvardaki tabloyu işaret ettim. "Sana bu resmin ilhamını verebilir miyim, bilmiyorum."

Dönüp bakmadı bile, gözleri benim üstümdeydi. "Eskiden sahip olduklarımı aramıyorum. Şu an karşımda duranı istemekle meşgulüm."

Converse'lerimi ayaklarımın yardımıyla çıkarıp spor çorabıma uzandım.

"Sadece çorap ve ayakkabılar" dedi. "Gerisini ben hallederim."

"O zaman pantolon da bende. Ve çamaşırlar."

Pis pis gülümsedi. "Anlaştık."

Diğer botu da çıkarılıp ilkinin yanına, köşeye fırlatıldı. Peşinden çorapları takip etti. İkisini top gibi katlayıp fırlattı. Bütün bu süreç niyeyle erotik geliyordu. Eğildiği sırada sırtının muhteşem biçimli çizgileri, doğrulurken gerilen karın kasları, pazılarının kasılıp yumuşaması...

"Sen cidden çok ateşlisin" dedim. "Ve çok ama çok seksisin."

Garrett ayağa kalkıp bana tepeden baktı. "Seni etkilemek için kendimi parçalamama değdiğini duyduğuma çok memnun oldum."

“Ah Tanrım. Hiç başlama.”

“Yalan yok.” Avcunu belime doladı. “Aklıma gelen her avantajı değerlendirdim.”

“Bu da beni dezavantajlı konumuna getiriyor.”

Elleriyle bluzumun uçlarını tutup nazikçe çekti. “O zaman durumu eşitleyelim.”

Derin bir nefes alıp ellerimi başımın yanından uzattım. Bluzum çıkarken bir an görüş açım kapandı, böylece Garrett’in nefeslerindeki değişimi daha net fark edebildim.

Yüzünü tekrar gördüğümde gözleri parlak altın rengindeydi.

“Şimdi söyleyecek kelime bulamayan benim” dedi kısık sesle.

Pantolonunun beline uzandım, düğmeleri açtığım sırada ellerim titriyordu. Kotun arkasındaki ereksiyonu sert ve kalındı, eklemlerime dayanıyordu.

“Ben de gerginim” dedi bana.

Bu ifadeye inanmayarak başımı iki yana salladım, düğmeyi delikten çıkarmayı başardım, fermuarı yakalayıp titreyen ellerle aşağıya çektim. Fermuarın tamamen açılmasıyla *boxer* şort ve siyah kumaşı zorlayan belirgin bir kabarıklık ortaya çıktı.

Garrett beni kaldırıp yatağın ucuna oturdu, beni çektiğinde bacaklarımı ayırıp kucağına oturmuş oldum. Çıplak göğüslerime yaslanan bedeni sıcaktı, üzerine düşen saç telleri göğüs uçlarımı ürpertiyordu. Bu adam muhteşem kokuyordu, hem tazeleyici hem tahrik edici bir narenciye aroması.

“Adil değil” diye şikâyet ettim. “Bir anlaşmamız vardı.”

“Biliyorum ve ona da geleceğiz, söz. Şu an biraz faz-

la heyecanlıyım ve çok hızlı gitmek istemiyorum.”

Ben somurtunca Garrett gülümsedi ve ensemden tutup öpmek için kendine çekti. Yavaş başlayan, dudaklarım arasındaki dil darbeleriyle bana sataşan bir öpücüktü.

Ağzı... Tanrım, sanki ilahiydi. İçimi yıkıp geçen, becerikli ve sahiplenici öpüşmeye devam ederken beni sabit tutuyordu. Ellerim göğsünden omuzlarına doğru yükseldi, sert kaslarını sıktım, pürüzsüz tenini okşadım. Temasla avuçlarım sızladı ve kollarım boyunca elektrikli ürpermeler dolaştı.

İnleyerek adını söyledim. Kalçalarım Garrett'in üzerinde sallanıyor, sürtünmeler için yanıp tutuşuyorlardı.

Garrett belinden öne eğildi, beni yatağa yatırırken kendine yakın tutuyordu. Bacaklarımı kalçalarına dolamaya çalıştım ama kayarak kaçtı, dudakları sancıyan göğüs uçlarımı dayanılmaz bir sıcaklıkla çevreledi.

Nefesimi tutup yukarı doğru kavisle yükseldim. Ön kolunu göğsüme yaslayarak beni aşağıda tuttu. Hassas noktamı ritmik olarak emiyordu, dili gergin tepeliğin etrafında şeytani bir kesinlikle dolaşıyordu. Merkezim açgözlülükle gerildi, klitorisim kıskançlıkla nabız gidi atıyordu.

Nefes nefese bir halde topuklarımı yatağa gömdüm. “Garrett lütfen.”

Ağzı diğer göğsüme ilerledi, sıcak ve keskin bir emme hissettim. Terk ettiği göğsümü diğer eliyle avuçladı, yumuşak hareketlerle sıkıyor, başparmağı serin ve ıslak göğüs ucunu okşuyordu.

Kalçalarımı kaldırıp karın kaslarına yasladım, erotik hazlar merkezimi yumruk gibi gerdiği için inliyor-

dum. Dudakları göğüslerimin arasından kayarken dili karnımdan aşağıya darbelerini sürdürdü. Diliyle daireler çizdi, göbek deliğimi emdi, sonra da daha aşağıya kaydı.

Durmazsa patlayacağımdan emindim. Yavaşlamasını söylemek istedim, nefesimi bir kontrol edebilsem, kontrolü kazanacaktım. Kelimeler dilime gelmedi, düşüncem söylenmeden yok oldu.

Omuzlarına uzandım ama Garrett doğruldu, şortumun düğmesini açtı ve güçlü bir hamleyle altımdan çıkarıp fırlattı.

Çıplak kalçam örtülere dokunduğunda beni tamamen soyduğunu anladım. Artık ona engel olacak hiçbir şey kalmamıştı ve elini dizlerimin altına geçirip bacaklarımı göğsüme yasladı. Bacaklarımın arasına dalar-ken çıkardığı inleme bütün bedenimdeki tüyleri diken diken yaptı.

Dili merkezimdeki dudaklar arasında kaydı, ucuyla aranıyordu ve klitorisimi yalayınca çığlık attım. Tüysüz ve yumuşak, en hassas et parçamın bu dil darbelelerinden korunacak hiçbir şeyi yoktu. İnledim, dili cinsel organımın hassas açıklığına titreşerek ilerlerken ürpeldim.

Sırtımı öne doğru kavis yaptım, gözlerim sımsıkı kapalıydı. Bacaklarım düşüp açıldılar. Parmaklarım saçlarının arasına daldı, köklerdeki nemli sıcaklığı hissedebiliyordum.

Garrett kalçamın altından bacaklarımı yakaladı, beni talepkâr diline karşı açık tutuyordu. Dudakları klitorisimi çevreledi, emdiği sırada sıkı bir yüzük gibi etrafını da sarıyordu. Uzun, nefessiz bir çığlık dudaklarımın arasından kaçtı. Ateşten bir sisle kaplan-

mış bedenimde ter damlaları tomurcuklandı. Kışkırtıcı darbeler ve çekiştirmeler merkezimi ritmik bir ihtiyaca kenetledi, açılıp doldurulmak için çaresizce bekliyordum.

Garrett'in elleri aşağıya doğru kaydı ve varış noktasında başparmakları yarığımın dudaklarını okşamaya başladı. Beni adeta çekip açtı, her şeyim meydandaydı. Bana bakmak için başını kaldırdığında ellerimle yüzümü kapattım.

"İçine kaymak için sabırsızlanıyorum" dedi, sesinde arzulu bir sis vardı. Başparmağı hassas dokuları ittiriyordu. Bu yüzeysel temasın etrafında çaresizce kasıldığım da Garrett da inledi. "Çok dar ve ıslaksın."

Zorlukla yutkundum ve yanağına dokundum. "Şimdi. Şimdi yap."

Garrett geri çekilip başparmağını yalayıp beni tat-tı. "Önce seninle dilimle sevişiyorum" dedi homurtuyla. "o kadar tatlısın ki seni saatlerce yiyebilirim."

İtirazla mırıldandım, ona uzandım ama saçı çeke-meyeceğim kadar kısıydı. Tek yapabildiğim Garrett'ı koyu renkli başını eğip benimle tekrar ilgilenmeden önce kendi dudaklarını yalarken izlemek oldu. Vajina-m boyunca yavaş, işkence gibi bir yalamadan sonra becerikli dili içimi zorlamaya başladı, darbelerinde zalim bir yetenek vardı.

Yataktan yavaşça doğruldum, bedenim keskin zevk titreşimleriyle sallanıyordu. Merkezim akılsız bir açlıkla gerildi, bana vereceği her şeyi istiyordum. Daha derine, daha sert. Garrett'in avcunun ateşi göğüslerimi sardı, şişkinleşmiş etleri sıkıyor, içimi delip geçme arzusu-nu artırıyordu. Dili içime girip çıkıyordu, daha derin ve bütün bir sevişmenin vaadini ima ediyordu.

“Garrett, *lütfe*.” Ne olmuş yalvarıyorsam? Yerimde duramıyordum. Sanki kendi bedenimin içinden sürünerek yükseliyordum, utanç ya da tevazuu imkânsız kılan hayvani bir açlığa kendimi kaptırmıştım.

Parmaklarının nazik batışlarıyla göğüs uçlarımı çekiştirirdi, sonra da ellerini açıp karnımdan aşağıya kaydırır ve başparmakları klitorisimi buldu, bastırıp yuvarlamaya başladı. Orgazmlar içimi yırtıp geçti, hevesli dilinin etrafındaki her bir seks kasılmasıyla omurgam dikleşti. Sayesinde geldiğim sırada Garrett da inledi, sesinin titreşimiyle ikinci orgazm dalgasını da beraberinde getirdi. Kalçalarımı avuçlayıp beni kaldırdı, vajinamı şehvetli, açgözlü dil darbeleriyle yiyip bitiriyordu.

Gözlerimin önünde siyah noktalar yüzüyordu. Derin bir nefes almamla beraber tekrar şiddetle doğruldum, aşırı hassas klitorisimdeki ateşli, ıslak emmelerle yeni bir orgazma çekilmiştim.

Bu kadarı fazlaydı, dayanamıyordum. Çok uzun süredir uyuşmuş yaşıyordum. Hislerin akını sancılı bir etki yaratıyordu. Kalbim sanki kaburgalarımın çarpıyordu, ciğerlerim hava ihtiyacıyla yanıyordu, tenim milyonlarca çivi ve iğnenin hücumu altında gibi hissediyordu.

“Dur” deyip nefesimi tuttum, ellerim saçımda yumruk oldular. “Tanrım, *lütfe dur*.”

Garrett beni bırakıp geri çekildi, yorulan nefesi oda-daki kısmi sessizlik içinde keskin duyuluyordu. Boğazımdan aşağıya, göğüslerimin arasından terler akıyordu. Yayılmış yatıyordum, nefes nefeseydim, vajinam hâlâ kalp gibi atıyordu. Cenin pozisyonuna kıvrılmak için bütün enerjimi toplamam gerekti. Fazla uzun za-

mandır zevk almayı reddetmişim ve Garrett bu yasağı gaddar, tutkulu bir kararlılıkla parçalamıştı.

Kot pantolonu ve çamaşırını, uzun, kuvvetli bacaklarından aşağı ittirip ayağıyla fırlattı. Bakışlarım kalçalarının arasına düşünce ağzımdan kısık bir inleme kaçtı. Çok sert ve hazırdı, penisi büyük kökünden karnına doğru uzanıyor, geniş başına doğru kıvrılıyordu. Kalın gövdesinin kenarından kaygan zevk sıvısından bir damla süzülerek kalın ve belirgin damarı boyunca aktı.

Komodinin çekmecesini açan Garrett kondom çıkarıp geçirdi. Çenesinde kararlı bir eğim vardı, bakışları ateşliydi. Sabrı pamuk ipliğine bağlıydı ve kendini bırakmak üzereydi.

Aşırı hassaslaşmış ve kendimden geçmiş haldeydim, karnımın üzerinde yatağın diğer tarafına doğru süründüm, dağılmış saçlarım her tarafımda dolaşıyorlardı. Garrett'ın ağırlığı altında yatağın çöktüğünü hissettim, sonra da elleri ayak bileklerimi kavrayıp beni durmaya zorladı. Gerildim, bu zincirinden kurtulmuş şehvetten sağ çıkamayacağımdan korkuyordum. Ama birden başımı eğdim, bütün bedenim yalvarır gibi yumuşadı. Bu basit temas, tenim ile onun avcu arasında küçük bağ beni yatıştırmaya yetmişti.

Dirseklerim büküldü, göğsüm ve omuzlarım yatağa doğru eğildi ve kalçam havaya kalktı. Garrett'ın eli bacaklarımdan kalçama kaydı, diğer eliyle beni belimden destekledi.

"İyi misin?" diye sordu, kendi başına insanı baştan çıkarmaya yetecek o caz bar ses tonuyla.

Başımı evet anlamında salladım, gözlerim kapanıyordu. Dizlerimin açıklığını genişlettim.

Garrett dudaklarını belime bastırđı, sonra elleri dizlerimin üstünü yakaladı ve nazıkçe çekip bacaklarımı yatakta dümdüz hale getirdi. Yanıma uzandı, ağır kollarından biri belimdeydi, bacağı da iki bacağımın birden üzerindeydi. Ateşli, ıslak yanağı omzumdaydı. Penisini kalçamı dürtüyordu, istekli ve ısrarcıydı.

Uzun dakikalar boyunca bana böyle sarıldı, göğsü inip kalkıyor, bütün bedeni titriyordu.

Kafam karışınca soru tonunda "Garrett?" dedim.

"Zorlama yok Teagan" dedi boğuk sesiyle. "Bekleyebilirim."

"Ne?" Başımı ona çevirecek kadar bir mesafede geri çekildim. Yüz yüze yatıyorduk. Gözlerindeki altın renkleri yok olmuştu. "Ben hazırım. Sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı."

Işık yoksunluğunda bakışları ıssızdı. "Bu işi batırmayı göze alamam. Bunu ne kadar istesem de seni kaybetmeye değmez."

Yüzüne dokundum, parmaklarımı kaşlarında gezdirdim. "Garrett. Seni istiyorum. Gerçekten. Sadece biraz fazla geldi işte. *Sen* fazlasın. Biraz sakinleşmem gerekti."

Hareket etmeyince ve konuşmayınca dönüp yan yat-tım. Bacakları beni ağırlığından kurtarmak için ayrıldı ama adımlarını takip ettim, dizimi beline dolayıp çeke-rek kalçalarımızı yakınlaştırdım.

Bana temkinli bakıyordu, geniş cüssesi ateşlenme ihtiyacıyla geriliyordu. Gövdesinin her tümsek ve vadi-si terle ışıldıyordu. Penisini gururla ayaklanmış, aramız-da isyankâr biçimde dimdik duruyordu.

Onu istiyordum. Bu adamı istiyordum.

"Bir keresinde istersem alabileceğimi söylemiştin"

diye hatırlattım, “eğer sen bunu izlemeye hazırsan.”

Hareket etmedi, sadece göğsünde derin bir yükselme ve alçalma oldu. Sonra gövdesinin gergin kasları gözle görülür biçimde rahatladı ve gözlerindeki siyahlık yerini hassas ve umut dolu bir bakışa bıraktı.

Garrett açık bacaklarım arasına uzandı, parmakları nazikçe kaygan aralığımıza kaydı.

Bedenim titreşimlerle sarsıldı. “Ben de çok hassasım” diye fısıldadım.

“Sadece hazır olduğunu bilmeliyim.”

“Hiç daha hazır olmamıştım.”

Yüzünde gergin bir gülümseme belirdi, eli geri çekilip kalçamda dinlendi. Penisini elime alıp dipten uca parmaklarımı sararak okşadığım an gülümseme kayboldu.

Göğsünden kısık bir inilti yükseldi. “Teagan” deyip nefesini tuttu. “Yapamam...”

Daha da yaklaştım, aramızda kalan kolumu başımdan yukarı kaldırıp yanağıma yastık yaptım. O da aynısını yapınca ellerimiz buluştu. Diğer elimle penisinin sert uzunluğunu tutup karnından ileriye çekerek beni dolduracağı pozisyona getirdim. Uyarılarına rağmen penisinin ateşli tepesini açıklığım boyunca gezdirdim, gözlerim bu uyuşturucu zevkle yarım kapandı.

Garrett’in başı geriye düştü, çenesi kasıldı. Kaslı bacakları titredi. Elimdeki tutuşu acılıydı ama şikâyet etmedim.

Diliyle zevk dalgaları gönderdiği açıklığıma penisinin geniş başını getirip kalçalarımı öne ittirdim. Hassas, şişmiş dokularımı ittiren geniş başın hisleri damarlarım boyunca ateşler yaydı. Kalçalarımı salladım, o geniş gövdenin derine girmesi için uğraşıyor-

dum. Onu hissetmenin, bedenini kullandığım sıradaki sonsuz dinginliğinin baş döndürücülüğüyle elimi göğsünde gezdirdim, göğüs uçlarının düz dairelerini bulup okşamaya başladım. Kalçalarım dönüyor, bedenim kıvrımlı bir dansla hareket ediyor, vajinam sert penisinin etrafında aşağı yukarı kayıyordu, kalçalarımın her itişinde daha fazlasını içeri alıyordum.

Yırtılan kumaşın keskin sesiyle şok oldum. Garrett'in diğer eli arkasından yorgani tutuyordu. Gövdesinden terler akıyor, göbek deliğinde toplanıyordu. Vajinam etrafında dalgalandıkça dişlerini sıkıldığını duyabiliyordum. Beni izleme biçimi ve bakışlarındaki vahşilik beni inanılmaz azdırıyor, şu an dayattığım bedensel işkencenin aynı şekilde intikamını vaat ediyordu. Kontrolü ele alma ihtiyacıyla resmen eşyaları parçalıyor ama kendini tutuyor, beni bekliyordu.

Alt dudağımı ısırp bakışına karşılık verdim. Ona bir sürü şey söylemek istiyordum. Nasıl hissettiğimi, kapımda belirdiği için ne kadar minnettar olduğumu paylaşmak istiyordum. Ama şimdi sırası değildi, zaten boğazım konuşamayacak kadar tıkalıydı.

O yüzden başımı evet anlamında salladım.

Garrett inleyerek kolunu belime doladı ve dönerek çabasız bir hareketle beni altına aldı. Elimi tutan elini yatağa bastırdı, diğer eli beni istediği pozisyona getirmek için kalçalarımı kavramıştı. Dizlerini yatağa bastırdı. Akışkan bir hareketle geri çekildi ve tek hamleyle ileri ittirdi ve köklerine doğru ilerledi. Çığlık attım, sırtım kavis yaptı.

Başını eğdi, nefes nefeseydi, kalçaları bilinçsizce delip geçiyor, penisini derinlere doğru ittiriyordu. "Özür dilerim."

Kalçalarını bacaklarımla kavradım. “Özür dilemeyi bırak da seviş benimle.”

Bakışlarımız buluştu, yeşil renginden altın ışıltılar pathıyordu. Geri çekildi, sonra daha derine, bu kez nazikçe ve daha net bir hareketle kaydı. Vajinam zevkle sıkılaştı, hassas sinirler zevkle sıvazlandı. Garrett’in bedeni hemen ateşlendi, bana temas eden teni alev alevdi. Derisinin aroması yoğunlaştı ve içimde ilkel, sahiplenici bir parçayı uyandırdı.

Garrett beni izleyerek hareket ediyordu, içeriye daldığı anda kalçalarını da döndürüyordu. Beni istediği yöne çekmesine boyun eğmek zorundaydım, içimde o kuvvetli tamamlanmışlık duygusunu hissediyordum. Göğsünden benimkine ter damlıyordu.

“Çok iyi hissettiriyorsun.” Sesi zevkle doluydu. “O kadar darsın ki.”

Kurumuş dudaklarımı yaladım. “Daha hızlı. Daha sert.”

“Daha uzun sürmesini istiyorum.” Geri çekildi ve tek hamlede içime girdi. Geri çekildi ve derinlerime daldı. Bu ritmik, acelesiz ve hünerli giriş çıkışlar kanımı kaynatıyordu.

Bacaklarımı kalçalarına doladım, onu teşvik ediyor, acelesiz darbelerine doğru yükseliyordum. Heyecan yükseldi, vajinamın derinliklerine yayıldı, penisinin gövdesini süt gibi sağıyordum. Bir küfür savurdu, hızı yükseldi.

Başım geri düştü. Artık mantıklı düşünceler toparlamıyordum, tüm benliğim bacaklarımla arasındaki penisinin ıslak ve sıcak kayganlığına odaklanmıştı. “Çok derinsin... Garrett. Çok sert ve kalın... Gelmemi sağla.”

O anda kendini bıraktı, elleri omuz başlarımı kav-

rayıp beni yakın tutarken yumuşak ve kuvvetli darbelerle içime girmeye başladı. Daha derin bir nefes bile alamadan gelmeye başladım, merkezimde beliren gerilim hızla boşalıyordu. Garrett inleyerek orgazmımın sarsıcı dalgaları arasında gidip geldi, zirveye ulaştığında bütün bedeni titriyordu.

Tırnaklarım beline battı, kuru boğazımdan sert çığlıklar yükseldi. Kalçalarını sıkarak beni daha yakın tuttu, ağırlığını kollarında tutmaya özen gösteriyordu. Ona sarıldım, dudaklarım yanaklarında dolaştı.

Terinin tuzunu tattım. O anda yanaklarını yüzüme bastırınca aldığım tadın gözyaşları olduğunu anladım.

“Çok zarifiz” diye Garrett’la şakalaştım, mavi kadife koltukta çıplak, bağdaş kurmuş, üzerimizde battaniyelerle oturuyor, alelacele hazırlanmış şarküteri tabağından ellerimizle yemek yiyorduk.

“Açlıktan ölüyorum” diye mırıldandığı sırada ısır-
dığı peyniri bir çırpıda bitirdi. Kelimelerin yetmeyece-
ği kadar yakışıklıydı, kısa saçları harika bir karışıklığa
dağılmıştı. Bir dilim İtalyan jambonuna uzandı, üze-
rindeki örtü geniş omuzlarından aşağıya sarkıyor, ku-
cağında toparlanıyordu. Çıplak gövdesi sanat eseri gi-
biydi.

Arkasındaki gökyüzü pembe ve turunculardan bir
gökkuşağı oluşturuyor, güneş ufka doğru acelesiz batı-
şını sürdürüyordu. Bu halinin fotoğrafını çekmek isti-
yordum. Bu anı sonsuza dek saklamak istiyordum.

“İstersen sipariş verelim” diye önerdim.

Elinin tersiyle ağzını silip doğruldu. “Başka bir şey-
ler istersen pişirebilirim.”

“Yoo, ben iyiyim.”

“Spagetti Bolognese yapabilirim. Ya da ramen... Hem de gerçeğinden, paketli değil. Kahvaltı da hazırlarım. Yumurta, pastırma, krep.”

Gülümsedim. “Buradakiler bana yeter. Gerçekten.”

Beni inceledi. “Emin misin?”

“Hepsini ben seçtim, haksız mıyım?” Tabağı işaret edip bir dilim İtalyan sosisine fıstık sarıp ısırıldım. “Siparişi teklif etmemin sebebi sana yetmeyeceğinden endişelenmem.”

O kaslı vücudu sürdürmenin epey yakıt gerektirdiğini biliyordum.

Bana sırtıttı. “Üzerime titriyorsun Doktor. Hoşuma gidiyor. Hem de çok.”

Bir parça baharatlı *soppressata* alıp İtalyan peynirinin arasında tost yaptım. “Kameran nerede?”

“Ofisimde. Niye?”

Ofisinin adı geçince aklıma içerisindeki fotoğraf geldi ve omurgam gerildi. Başımı iki yana salladım. “Boş ver.”

“Niye sordun?”

“Şu anın, halinin fotoğrafını çekmek istedim. İyi bir fotoğraf olsun istedim, telefonla değil.”

Çünkü paylaştığımız bu an gerçeklikten bir adım uzak, birbirimizin en iyi yanlarını gördüğümüz ve olumsuzlukların farkındalığından kaçındığımız sihirli bir zaman dilimiydi. Fırsatım varken bu cicim ayları döneminin küçük bir parçasını kayda almak istiyordum. Çünkü kötü zamanlar *tabii ki* gelecekti ve en iyisini umut etsem de en kötüsünü bekliyordum.

Garrett o saçma kalınlıktaki kaşları altından bana ölçüp tartan bir bakış attı. “Getirmemi ister misin?”

Başımı iki yana salladım ve ayağa kalkmak üzere

bacaklarımı uzattım. “Hayır, olduğun yerde kal. Eğer kalkarsan pozu bozarsın.”

Ayağa kalktığım sırada beni izlemek için başını kaldırdı. “Sen mi getireceksin?”

Koridora bakıyor, düşünüyor, üzerimdeki örtüyü sıkı sıkı bağlıyordum. Bir gün içinde ne çok değişim yaşanmıştı. *Biz* değişmiştik. Fakat bazı şeyler eskisi gibiydi.

“Zaten sorunlu bir poz” diye mırıldandı salamı ısırırken. “Işık arkamda kalıyor.”

Bana çıkış yolu sunduğunu anlıyordum. Tabii ki hayatını fotoğraflarla kazanan bir adamın her pozu çekecek bir kamerası olurdu, ışık ideal olmasa bile. Ona baktım. “*Sen* gidip getirmemi istiyor musun?”

Parmaklarını yalayan Garrett yüzümü inceledi. “Geceyi burada geçirmeni istiyorum. Ajandamda daha önemli bir plan yok.”

Söylediklerini sindirip başımı onaylar gibi salladım. “Peki.”

Yalınayak kapının yanındaki konsola doğru yürüyüp telefonumu aldım. Koltuğa dönünce kamera uygulamasını açtım, bütün az ışık ayarlarını yapıp fotoğrafı çektim.

“Ee?” diye sordu, ağzına zeytin atarken.

Gülümseyerek ekranı ona çevirdim.

Kaşlarını kaldırdı. “Fena değil.”

“Canlı kanlı hali kadar harika değil ama idare eder.”

Bana eğilip dudaklarını ikram etti. “Canlı kanlı hali tam burada bebeğim” diye mırıldandı öpücüğün içinden. “Hiçbir yere de gitmiyor.”

Duştan çıktıktan sonra önceki günkü kıyafetleri giymek edepsiz hissettiriyordu. Nemli saçlarını toplarken aynaya baktım. Dudaklarım şiş ve kızarıktı, gözlerimde gölgelerden halkalar vardı. Vücudumda hafif bir yorgunluk sancısı ve daha mahrem bazı acılar hissediliyordu. Daha sabah dokuz bile değildi ama şimdiden şekerleme uykusu planları yapıyordum. Garrett ise çalışmaya hazırdı.

“Al bakalım” dedi banyo kapısını bütün cüssesiyle kaplayıp dumanı üstünde kahve kupasını uzatırken. zerine boya sıçramış, eski bir kot pantolon giymişti. şu an onu tarif edecek en doğru kelime pejmürde olurdu, elbette ona yakışıyordu.

“Teşekkürler.” Kahvenin görüntüsü ve kokusundan tam sevdiğim gibi hazırlandığı anlaşılıyordu. Bir yudum aldım ve keyifle inledim.

Garrett beni izliyordu. “Ben etraftayken o sesi ıkaramazsın.”

Dudaklarım kıvrıldı. “Niyeymiş?”

“Nedenini biliyorsun. Penisim şu an çivi akacak kadar sert.”

Kanıt arayarak aşağıya baktım. “Epey etkileyici.”

“yle dşnmene sevindim.” Omzunu eğip pervaza yasladı. “Geri gelecek misin?”

“Onu şimdi bilemem.” Bir yudum daha aldım. “Sana alışman için alan bırakmam gerektiğini düşündüm, ayrıca Roxy’yle köpekleri dolaştıracağız. Belki biraz şekerleme uykusu. Belki kendim de biraz çalışırım.”

“Ben de seninle uyuyabilirim.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Bence ikimizin aynı yatakta yatmasının uykuyla sonuçlanmayacağı belli oldu.”

“Sadece deşarj oluruz.” Hafifçe gülümsedi. “Uslu durabilirim.”

Garrett'in aşırı sağlıklı cinsel dürtüleri bütün sabah aklımdaydı. Acaba ne zamandır kendini tutuyordu? Belki de hiç tutmamıştı. Belki ben de uzun bir ip-teki son halkaydım. Kendi kendime iki türlüşünün de beni ilgilendirmediğini ve anlam çıkarmaya çalışmayacağımı söyledim.

“Sorun ne?” diye sordu doğrularak.

Kahretsin, bu adamın algıları ne kadar açıktı. Tabii bu bana ilgisinin yoğunluğunun kaçınılmaz bir yan etkisiydi. Hâlâ bunlara ayak uydurmaya çalışıyordum. Normalde akla sonradan gelmeye alışkıttım.

Zar zor gülümsedim. “Hiç.”

“Hiç demek bir sorun var demektir.”

“Her zaman değil. Bazen hiç hiçtir.” Konuyu değiştirdim. “Akşam yemeğe çıkmak ister misin?”

“Seninle her yere gelirim.”

Memnun etmekteki istekliliği tedirgin ediyordu. *Benim* ne istediğimi bildiğini farz ederek kendi istek ve ihtiyaçlarını bir kenara bırakamazdı. Bu strateji uzun vadede sürdürülebilir değildi.

“Eğer meşgul olursan, ilham gelirse ya da... neyse işte, bana haber ver” dedim, Roxy ve Mike'ın evindeki yemeği kaçırınca verdiğim tepkiden sonra her planı iptal etmekte tereddütlü olacağının farkındaydım. “İşini bölmek için iyi bir zaman değilse, bana söylersen söz veriyorum üzülmem.”

Bir adım yaklaştı, banyodaki bütün alanı doldurmuştu. “Her zaman senden ilham alıyorum. Sen benim ilham perimsin.”

Kalbim hafifçe çırpındı ama şakalaşarak göz ardı etmeye çalıştım. “Ben de burada durmuş beni sadece sevişmek için kullandığını düşünüyordum ama senin

gizli niyetlerinin bile başka dürtüleri var.”

“Eğer bir ihtiyacım olursa Teagan... sen yetersin.” Kollarını belime doladı. “Durumu ikimiz için eşitleyeceğim. Senin için vazgeçilmez olacağım, planım bu.”

Kahve kupamı lavaboya bırakıp yüz ifadesini okumaya çalıştım. Parmak uçları yanaklarımda dolaşınca gözlerimi kapattım.

“Sana çillerini ne kadar sevdiğimi söylemiş miydin?” diye sordu. “Gizlemeye çalışmadığın için seviniyorum.”

“Zaten denemeye değmeyecek kadar çoklar.”

Garrett burnumun ucunu öptü, sonra arkamdan avuçlamak için uzandı. “Poona da bayılıyorum.”

Gözlerimi kısıtım. “Asyalılar kıvrımlarıyla meşhur değildir ve ben de istisna sayılmam.”

“Sen yarı Asyalısın ve tam anlamıyla mükemmelisin, bunlar da dahil.” Kalçalarımı sıktı.

“Beni başından savıp çalışmaya başlamak için boş iltifatlar ediyorsun” dedim kuru kuru.

“Doğru değil, gerçi aklımda çalışmak istediğim yeni bir fikir var.” Düşününce gözleri ışıldadı.

“İyi madem, ben seni tutmayayım.”

“Tam tersi.” Garrett’in gülümsemesi güzellik abidesiydi. “Sen beni özgürleştiriyorsun.”

* * *

Garrett itirazlarıma rağmen beni evime kadar geçirdi.

“Eğer uyuklamaya karar verirsen” dedi peşimden içeri girerken, “haberim olsun.”

“Düşünürüm.”

“Teagan.” Adımı alaycı bir uyarı tonuyla söylemişti.
“Boş boş oturacaksan geri gel.”

“Artık git Frost.” Anahtarlarımı sehpayaya fırlattım.
“Senin yapacak işlerin var.”

“Elbette.” Sırıttı. “Sen de onlardan birisin.”

“Saçmasın.”

“Beni böyle seviyorsun.” Beni yakalayıp boynumdan öptü.

Ellerimi çıplak göğsüne koydum. “Şimdilik akşam yemeği planı yapalım yeter. Yedi iyi mi? Altı gibi Salty’s’e doğru yola çıkarız, sen de yemekten önce barda bir iki kadeh içersin.”

Oyunbaz hali yerini düşünceli tavırlara bıraktı.
“Sen içince ne oluyor?”

“Ağlıyorum. Hem de çok.”

“Bu kötü bir şey mi?”

Derin bir nefes alıp biraz içimi döktüm. “Hayat benim için çoğu gün su altında nefes almaya çalışmak gibi. Gözyaşları eklenince boğuluyor gibi hissediyorum.”

“Ah be bebeğim.” Garrett alnıma bir öpücük kondurdu. “Seni yüzüstü bırakmam. Söz veriyorum.”

Tenine yasladığım ellerimi yumruk yaptım. Bir şey kırıldığında içindekilerin döküldüğünü ve geri sadece boş bir kabul kaldığını anlamıyordu.

Göğsünü öptüm, sonra ellerimi kaydırarak sırtına götürdüm ve kısa bir an ona sarıldım. “Çalışman gerek.”

Kaşlarını çattı. “Senden ayrılmaktan nefret ediyorum. Asla doğru gelmiyor.”

“Hişt.” Gülümsedim. “Bir yere gittiğim yok.”

“Bu konuda sana güveniyorum.”

Beni bırakıp arkasındaki kapı koluna uzandı. Garrett kapıyı açınca Roxy belirdi, parmağı zilin üzerindeydi.

“Günaydın Roxanne” diye selamladı Garrett.

Roxy bir an için dik dik baktı ama onu suçlayamazdım. Sonuçta Garrett’ın üstü çıplaktı.

Roxy elini indirdi. “Garrett, günaydın. Nasılsın?”

Roxy soruyu sorduğu an irkildi.

Garrett içeri girmesi için bir adım geri çekilip dışarı çıkmak üzere onunla yer değiştirdi. “Tam zamanında geldin. Ben de bir hanımefendiye evine kadar eşlik etme nezaketini gösteriyordum, tabii neticesinde biraz okşanıp öpüldüm...”

“Garrett!” Kahkaha atmamaya çalışarak sözünü kestim.

“Bu hanımefendinin uçuk cinsel fantezilerinin objesi olmaktan ne çektiğimi sana anlatırdım” diye devam etti uzaklaşırken. “Ama yalan olurdu çünkü hoşuma gidiyor.”

“Kapa çeneni!” Peşinden gitmek üzere bir adım attım.

Garrett Roxy’ye göz kırptıktan sonra gözlerine baktı. “Kendini fazla özletme Doktor.”

Garrett kendi evine doğru ilerlerken ben de kapıda kahkahalar atan Roxy’nin yanına gittim.

“Dikkat et de egona takılıp düşme!” diye arkasından bağırdım.

Roxy elini omzuma koydu. “Bu adamın her şeyi aşırı.”

“Aşırı özgüvenli.”

“Fazla muhteşem.”

“Bu kadar seksi de olunmaz” diye devam ettim. “Ve tabii katır gibi inatçı.”

“Tam ihtiyacın olan şey.”

“Hah! Sağ ol ya.” Kapıyı kapatıp arkamı dönünce Roxy’yi beni baştan aşağı süzerken yakaladım.

“Harika görünüyorsun” dedi. “Bluza bayıldım.”

“Teşekkürler. Ama bu artık utanç yürüyüşü kılığı olduğu için hızlıca değiştireceğim. Bir dakikaya gelirim.”

“Şu an seninle inanılmaz gurur duyuyorum!” diye seslendi arkamdan. “Adamın halinden bu kadar memnun görünmesine şaşmamalı.”

“Onu cesaretlendirme!” Bluzu üstümden çekip şortumu da çıkardım ve ikisini de çamaşır sepetine attım. Raftan eşofman, askıdan tişört alıp hızlıca giyindim.

Salona döndüğümde Roxy kendisine kahve yapıyordu. Bakışları yavaşça demlenip dolan kahvedeyken, “Seninle konuşmam lazım” dedi.

“Tamam.”

Dönüp bana uzunca baktı. “Garrett hakkında.”

Tamam der gibi başımı salladım. “Onu tahmin ettim.”

“Öyle mi?” İç çekip buzdolabına gitti. Bugün üzerinde lacivert diz altı pantolon ve beyaz-gri çizgili V yaka bluz vardı. Her zamanki gibi kollarındaki altın işlemeli bilezikler, kulaklarından sarkan altın halka küpeler ve soluk altın renkli yürüyüş ayakkabılarıyla kıyafetini çok güzel tamamlamıştı.

“Sizi akşam yemeğinde ağırladığından beri onunla konuşmadın” diye altını çizdim.

Buzdolabından elinde sütlü krema kutusuyla dönen Roxy mahcup görünüyordu. “Sana bir şey dedi mi?”

“Hayır. Zaten ben söyleyene kadar fark ettiğini bile sanmıyorum, duyunca da kafasına takmadı. Belki eninde sonunda canını sıkar, yani bir şekilde halletmezsen.”

Tekrar iç çekti.

“Şu an o gayet iyi” diye devam ettim. “Ama ben değilim.”

“Teagan. Çok üzgünüm. Gerçekten.”

Tezgâhın önünde duran Roxy’nin yanına gidip dolaptan kahve kupası çıkardım ve ben de kendime kahve hazırladım. Roxy sütlü kremayı kaldırdı, elinde badem sütlü kremayla geri geldi.

Artık dün hissettiğim öfke ve hayal kırıklığını yaşamıyordum. Bugün sadece kabullenmiş ama umutluydum. Kırıldığında ve onlara en çok ihtiyaç duyduğunda bazı insanların öylece hayatından kaybolması üzücü bir gerçektir. Gerçi Roxy’nin yanımda kalacağına güvenmişim.

Yemek masasında bir sandalyeye oturdu. “İçimde bir korkak olduğumu hiç fark etmemiştim ama Garrett’in başına gelenleri düşünmek kalbimi kırdı. Onun acısı beni... rahatsız hissettirdi. Yani, ya ağzımdan bir laf çıkarsa ve yanlış olursa?”

Verecek tavsiye aradım, kaybolmuş hissettiğimde daha fazla insanın benim için yapmasını istediğim gibi doğru kelimeleri bulmaya çalıştım.

Eliyle kapıyı işaret etti. “Adama nasılsın diye sor-

duğuma inanamıyorum. Başına gelenlerden sonra öyle soru mu sorulur?”

Farkındalığı için Roxy'ye sarılmak istedim.

“Umursamış gibi değildi” diye belirttim. “Herkes sorular sorar. Havadan sudan konuşmalar işte. Bunlar yüzünden kendine yüklenme.”

“Bu konu için bir referans noktam yok” dedi Roxy, parmak uçları kupasını saran denizci deseninin çizgilerini takip ediyordu. “Çocuğum yok, hayvanımı da hiç kaybetmedim. Anne babam, büyük annemler, kardeşlerim hatta onların eşleri, hepsi hayatta ve sağlıklılar. Sevdiğin birini kaybetmekten ben ne anlarım.”

“Endişe ve dikkat edecek kadar anlıyorsun.” Kendimi o kadar rahatlamış hissediyordum ki sanki sarhoştum. Roxy'nin niyetinin iyi olması benim için dünyalara bedeldi. İnsanlar bazen ellerinden ne gelirse onu verebilirdi ve asıl ihtiyacın bu değilse bile farkında olmak önemliydi.

“Yeterli değil” dedi sıkıntıyla. “Yani, sen bu adamla birliktesin! Ve sen benim dostumsun. Hayatındaki adamı tanımak istiyorum. Hep birlikte takılalım istiyorum.”

“O zaman takılalım” dedim omuz silkerek. “Geçen akşam siz şarap içerken ben yoktum ve yine de gayet iyi anlaşılmış gibiydiniz. O zamana dönemez misin?”

Bana perişan bir halde baktı. “Nasıl? O gün bu adam sadece arkadaşşıma asılan, mahalleye yeni taşınmış seksi, zengin ve ünlü biriydi. Şimdi ise ailesini kaybetmiş trajik bir sanatçı. Oğlundan bahsederken yüzündeki o bakış...” Roxy'nin vücudunda bir titreşim dalgası dolaştı. “Korkunçtu.”

Ben de o lanetli bakışı, içime nasıl derinden işlediğini hatırlıyordum. “Biliyorum.”

Roxy'nin omuzları düştü. "Garrett harika bir adam. Gerçekten öyle. Onu sevdim. Kendimi aşmalı ve ondan hoşlanmadığımı düşündürmeden önce iletişim kurmanın bir yolunu bulmalıyım."

"Garrett karşıdayken sandığın kadar zor olacağını sanmıyorum. Çok cana yakın bir adam."

"Evet öyle." Roxy kahvesinden bir yudum alıp kupasını tekrar tezgâha bıraktı. "Peki *sen* bu konuda hiç tuhaf hissetmiyor musun?"

Bir an tereddüt ettim. Sonra, "Hayır. Ama yerimde olsan neden öyle hissedeceğini düşündüğünü de anlıyorum. Yas çok şahsi bir konu, değil mi? Ve birinin sürekli acı çektiğini öğrenince, onunla konuşurken arka planda bu düşünce hep varlığını koruyor."

"Yani onun da hep aklında olmalı."

"Eminim her gün birlikte yaşadığı bir şey olmuş." Pencereleden Boğaz'a baktım. "Aklına geldiği zaman gözlerinden okuyabiliyorum."

"Nasıl dayanabiliyorsun?"

"Çünkü onunla olmanın onsuz olmaktan çok daha iyi geldiğini anlamaya başladım." Bütün ağırlığımı sandalyenin sırtına verip konuya girdim. "Onunla arkadaş olmanı istiyorum Roxy. Bu benim için çok önemli."

"İstiyorum. Sadece kendimi... çaresiz hissediyorum." Ellerini kahve kupasını sarıp dumanına doğru hızlı bir nefes üfledi. "Bu konudan bahsettiğinde sen nasıl başa çıkıyorsun?"

"Hiç konuşmadık."

Gözlerini kocaman açtı. "Hiç mi?"

"Hayır. Biz sadece... Bilmiyorum. Çok tedbirliyiz." Tekrar pencerelerden baktım. "Cinsel çekimimiz ikimizi de şaşırttı sanırım. Belki benden çok onu. Karşılık-

lı olduğunu anladığı an da dört elle sarıldı. Ben daha temkinliydim. İlişkiler konusunda sabıkam temiz sayılmaz, senin de daha önce bahsettiğin üzere.”

Roxy gülümsedi. “Bize zili çalıp kaçtığını ve kapının önünde sepet dolusu yiyecek içecek bıraktığını anlattı.”

“Evet yaptım.” Ben de gülümsedim. “Hazır noodle’la beslendiğini ve paket servis kutularıyla yaşadığını hayal etmişim. Peh, nasıl da yanılmışım.”

“Evet. Sanki o evde haftalardır değil de yıllardır yaşıyor gibi bir hali vardı. Adam toparlanmış, değil mi?”

“Aynen öyle. O yüzden de senin sözlerinle kolay kolay yıkılmaz. Bazen kahveye geldiğinde sessiz oluyor, geçen gün merkeze gittiğimizde de zorlandığı bir an yaşadı ama başa çıkıyor ve hayatına devam ediyor.”

“Belki senin de yardımın dokunuyordur” diye önerdi Roxy nazikçe.

İç çektim. “Keşke dokunsa ama o anlamda çok farklı iki insanız. Ben çok daha içime kapanığım. Ben düşüncelerimi, yaşadıklarımı bölümlere ayırıyorum –*abarttığım da* söylendi– ama o... o bağ kuruyor, paylaşıyor, konuşuyor. Bu farklılıkların eninde sonunda soruna dönüşeceğini görebiliyorum. Ama o halledebileceğimizi düşünüyor.”

“Umarım halledersiniz.” Roxy sandalyesinde doğruldu. “Gidip kitap sipariş edeceğim galiba. Eminim birileri yas tutan arkadaşlar hakkında yazmıştır.”

“Roxanne.” Gözyaşlarımı tutmak için yutkundum ama yine de gözlerim doldu. “Sen muhteşem bir kadınsın.”

“Sakın ağlayayım deme. Bana etkisini biliyorsun.”

Şakadan katı ses tonu beni güldürmeye yetti. “Akşama Saltys’e yemeğe gidiyoruz. Mike’la ikiniz de seve seve eşlik edebilirsiniz.”

“Aa, randevunuzu bozmak istemem.”

“Bozmazsın. Ayrıca sen de o balık çorbasını istediğini gayet iyi biliyorsun.”

Gözleri parladı. “Birkaç damla tatlı İspanyol şarabı ve değirmenden taze geçirilmiş karabiberle. Tanrım, çok iyi.”

“Özellikle de taze, sıcak tereyağlı ekmeği içine daldırınca...”

“İyi tamam. Geliriz.” Roxy bana doğru uzanıp elimi tuttu. “Teşekkürler.”

“Ne için? Daha Eva Cross’un Seattle ziyaretinde bana eşlik etme davetime bile gelmedim.”

“Dur. Ne?” Roxy ayaktaydı ve suratıma boş boş bakıyordu. “Şaka mı yapıyorsun?”

“Buna cüret etmezdim. Beni öldürürdün.”

Neredeyse yerinde zıplayacaktı. “Sahiden buraya mı geliyor?”

“Evet. ECRA+ cilt bakım ürünlerini Cross otellerinin spalarında tanıtıyorlar. Burada, Seattle’daki Cross Towers’ta kurulacak mağazayı tanıtmak için röportajlar verecek, buraya kadar gelmişken de reklam materyali olarak yeni fotoğraflarımı çekmek istiyorlar.”

Koltuğa tekrar oturan Roxy arkasına yaslandı. “Tamam. Bana bütün detayları anlat ki ne giyeceğime karar vereyim. Tarih. Saat. Diğerlerinin ne giyeceği.” Biraz daha düşündü. “Yeni kıyafetler almam lazım.”

Kahvemden bir yudum alırken gülümsememi kahve kupamın arkasına sakladım. Önümüzde daha çok engel vardı ama devam ettiği sürece dalgasız denizin tadını çıkaracaktım.

“Tanrım, Teagan.” Garrett saçımı çekiyordu. “Ağzın...”

İki elimle penisini tutuyor, kökünden dudaklarımın kavradığı geniş başına doğru aşağı yukarı kaydırıyordum. Yanaklarımı çukurlaştırdım ve daha sert emmeye başladım, sonra da dilimi ucunda dolaştırdım.

Bütün sabahımı Garrett’i bu halde hayal ederek geçirmiştim, zihnim cevaplamam gereken e-postalardan stüdyosunda çalışan Garrett’i düşünmeye kayıyordu. Onu kot pantolonlu ve yalınayak hayal ettim, ona doğru gidiyor, fermuarını açıyor ve penisini ağzıma alıyordum.

Başlangıç seviyesindeki ilişkimizi cinsel boyuta taşıdığımız geçen hafta boyunca birbirimize pek çok şey yapmıştık ama henüz ona mutlu sonlu bir oral muamele yaşatmamıştım. Daha fazla bekleyemediğim zaman gelmişti. Evine gittim, merdivenlerden çıkıp açılığımı giderdim.

Garrett’in elleri kalçalarının yanına düştü, arkasındaki boya brandasını yumruklarıyla sıkıyordu. “Kahretsin, çok iyi.”

Dilim alev alan başında daireler çizdi, o zevkle kıvrılırken bakışlarımı üzerine diktim. Temasım altında kasılan o devasa beden, nemli tenin altında sertleşen ve gerilen bütün o kaslar beni inanılmaz tahrik ediyordu. İki yana açılmış kalçalarının arasında diz çöktüm, vajinamı kaplayan uyarılmanın kaygan sıcaklığını hissediyordum.

Eklemleri sıkılmaktan beyazlaşmış haldeki Garrett, damağıma doğru onu içime çektikçe ve ritmik biçimde yaladıkça direnmeye çalıştı. Çok yaklaşmıştı, tadını alabiliyordum, penisi heyecanla kayganlaşmıştı. Testisleri-

ni tek elime aldım, ne kadar sıkı olduklarını, orgazmın beklentisiyle ne kadar yükseldiklerini fark ettim..

Baskıyı azalttım, dudaklarımı serbest bırakıp yukarı kaydırarak katı gövdenin tamamını yaladım, geniş temel ile baş arasında dalgalanarak uzanan belirgin damarları takip ediyordum. Kalçalarını bana doğru ittirdi, içeri sokma içgüdüğü inkâr edemeyeceği kadar güçlüydü.

“Em beni” diye homurdandı. “O sıcak ağzına penisi mi al ve gelene kadar beni em.”

Kelimeleri de sesi gibi sertti ama elleri yerlerinde duruyordu, arzusu vahşi ama kendisi nazikti. Göğsüm sıcaklıkla doldu, kalbim bir daha asla hissetmeyeceğimi düşündüğüm duygularla sancıdı.

Tadını kendi dudaklarımda yalayınca onu tekrar kendime çektim. Azimle emmeye başladım, başım sallıyor, ellerim o ağır keseden menileri sağlıyordu.

“Çok acayip iyi.” Eli saçlarıma uzandı, beni sabit tutuyordu. Kalçaları yükseldi, penisini dudaklarıma pompalıyordu.

Avuçları brandaya düştü, ağzımda istikrarlı ama sığ darbelerle gidip gelirken sabit durdum.

“Geliyorum” dedi kısık sesle. “Çok fena geliyorum.”

Garrett’ın sırtı dikleşti, dilime menilerini püskürtmeden hemen önce penisi titredi. Kalçaları kalkmıştı, bedeni sarsılırken uzun saniyeler boyunca orgazmı devam etti, ben yutkunmaya çalıştıkça ağzımı doldurdu.

Nefesini tuttu ve sonunda yere yığıldı, titremeler hâlâ bedenini sarsıyordu. Derin yutkunmalar arasında ciğerime nefes çektim, ellerimi kalçalarıma koyup topuklarım üzerinde yükseldim.

“Teagan.” Garrett’ın ismimi homurdanması, kal-

kıp beni yakalayıp da sırtüstü yatırmadan önce aldığı tek uyarı oldu. Bacaklarımı göğsüme yasladı, eşofmanımın belini iç çamaşırımla beraber dizlerime kadar indirip aramızdan çekti ve hâlâ sert olan penisini içime ittirdi. Çılgılık attım, adamın şiddeti karşısında hem şaşırmış hem de tahrik olmuştum. Gelmeye sadece bir iki darbe uzaktaydım.

İki büküm, dizlerim kulaklarımda, bacaklarım kendi eşofmanımın boyunduruğundaydı ve katılım gösterecek hiçbir alanım yoktu. Garrett üzerime at gibi binmiş beni sürerken, kocaman penisini çaresizce kayganlaşmış vajinama ittirirken tek yapabildiğim orada yatmaktı. Merkezimde gerilim artıyordu, zevkin keskinliğiyle nefes nefeseydim. Orgazm geldiğinde sanki girdaplı bir dalga gibiydi, telaşla üzerime çullanıyor, derin ve yavaş darbeler halinde duyularıma çarpıyordu.

Son titreme de hatıraya dönüşene dek bekledi, sonra sırlıslıklam halde geri çekildi, yoğun bir kayganlıkla içimden ayrıldı. Yan döndüm, sanki bütün kaslarım zayıflamış gibi hissediyordum, eşofmanım ve iç çamaşırım hâlâ bileklerimdeydi. Garrett yanımda yere yığıldı, arkama yanaşıp kolunu belime doladı. Sırtıma dayanmış göğsü körük gibi genişleyip daralıyordu, nefesleri sertti ve yavaşlıyordu.

“İşte bu ilk beşe girer” dedi boğuk sesle. “Beni emdiğinde gerçekten ölmüş olabilirim, gerisi de öbür dünyaydı.”

Kahkahayla güldüm, kendimi tutamamıştım.

Başını kaldırıp yanağıma sert ve hızlı bir öpücük kondurdu. “Seni neyin tetiklediğini bilmeliyim ki tekrarlanmasını sağlayayım.”

Aşağı uzanıp kıyafetlerimi toparlamaya yeltendim.

O anda benimle sevişirken Garrett'in çıplak, benimse bayağı giyinik olduğunu fark ettim. Bana inanılmaz erotik geldi.

"Hiç, sadece iyi bir fikir gibi geldi" dedim sırtüstü dönerken, eşofmanıma sığsın diye kalçalarımı sallıyordum.

"Muhteşem bir fikirdi." Dirseğini kaldırıp başının altına yastık yaptı. Diğer elini de karnıma koydu. "Hadi tekrar yapalım. Ama New York'ta."

Başımı ona çevirdim. "Ne?"

"Haftaya sergim var. Buraya taşınırken şehirde bir sürü işimi bıraktım, şimdi de onları satmaya çalışıyoruz." Parmak ucunu burun kemerimde gezdirdi. "Seni yanımda istiyorum."

Nefesimi yavaşça verdim, talebini değerlendiriyordum. Ona eşlik etmem bizim için büyük bir değişim demekti ve ben daha tomurcuklanan ilişkimizde keskin virajlara girmekten endişeleniyordum. Yine de onu görmeden geçireceğim günler de beni kaygılandırıyor-du. "Ne zaman gitmek gerekiyor?"

"Salı günü uçağa binerim diye düşünüyorum, çarşamba galeri sahibiyle buluşacağım ama sonrasında ne istersek yaparız. Hafta sonunu şehirde geçirir, pazar-tesi uçakla döneriz."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu salı mı?"

"Evet. Menajerim haftalardır gideyim diye peşimde ama senle ilişkimiz yeni başlıyordu ve önceliğim buydu. Zaten çoğu iş video görüşmeler ya da e-postayla halloluyor, sosyal medya ekibim de pazarlama kısmını hallediyor, yani her şey yolunda."

Bu itiraf karşısında nasıl hayır derdim? Ama mecburdum. "Keşke gelebilsem Garrett. Keşke. Normalde gelirdim de. Ama bu perşembe Seattle'daki ECRA+ ta-

nıtlarında boy göstermeyi kabul ettim, Roxy'ye de onu Eva Cross'la tanıştırma sözü verdim, ona çok hayran. Hazırlanacağım diye Mike'ı delirtiyormuş."

Kaşlarını çattı. Düşüncelerini resmen duyabiliyordum.

"Peki..." Tek eliyle çenesini ovuştururken "Yüz yüze toplantıyı galeriyle video görüşmesine çeviririm. Daha önce de yapmıştım, kolay iş."

"Kesinlikle olmaz. Çok önemli bir konu bu, farkındayım. Onlarca açılışa katılsan, sergi düzenlesen bile her biri çok önemli ve orada olmalısın. Sana engel olmayacağım."

Çenesi inatçı bir havada gerildi. "Bunu konuştuk. Artık önceliklerim farklı."

Doğrulup bağdaş kurarak oturdum. "Anlıyorum. Ve takdir de ediyorum, sahiden. Ama *her seferinde* önceliğin ben olamam. Çoğu zaman olsa yeter."

Kocaman gülümseyerek şakalaşmaya çalıştım ama yüzüsüzce çıplak halde yanıma oturduğu sırada Garrett'in kaşları çatıktı.

"Bu işi berbat etmeyeceğim" dedi kısaca. "Sen ve ben. Bizi."

"Ama New York'a gitmezsen berbat edeceksin."

Çatık kaşları şaşkınlıkla kıvrıldı. "Nasıl yani?"

"Çünkü benim uğruma kariyerini küçümsemek uzun vadede asla işlemez Garrett."

"Bir kereden bir şey olmaz" diye itiraz etti.

"Öyle öyle başlıyor."

Garrett'in gözleri inatçı bir ısıltıyla parladı. "Sen hayatımdaki en önemli şeysin. Bundan şüphe etmene sebep olacak hiçbir hamle yapmak istemiyorum."

Taşıdığı ilişki savaşı yaraları aniden apaçık ortaya

çıktı. Kendi başarısız ilişkilerim de beni yaralamıştı, aralarında kocamın hayatının asıl aşkının işi olduğunu hissetmekten kalan kapanmamış yaram da vardı.

“İhmal edildiğimi hissettiğimde sana söylerim” diye söz verdim. “Sen de o zaman benim için işi gücü bırakırsın.”

Söylediklerimi sindirmek için bekledi, gözle görülür biçimde rahatlamıştı. Sonunda başıyla onayladı. “Çarşamba erkenden uçağa bineceğim, sonra da Perşembe gece uçuşuyla döneceğim.”

“Gece uçuşları cehennem gibi olur. Dönüşünü sabah ayarla. Seni havaalanından alırım, birlikte yemeğe gideriz.”

“Demek önümde sensiz üç gün var.” Başparmağıyla alt dudağımı okşadı. “Ve bu muhteşem ağızsız.”

“Sevişmeyi düşünmediğin bir an var mı?”

Garrett sırtıttı. “Kusura bakma da sen koşarak içeri dalıp üstümü başımı soyduğun sırada ben çalışıyordum.”

Söylediklerini duymamış gibi yaptım. “İki geceliğine yoksun.”

“İyi. Ama bir sonrakinde benimle geliyorsun.”

“Bir sonrakinde önceden haber ver.”

“Anlaştık.”

Ayağa kalktım. “Şimdi de üzerine bir şeyler giy.”

“Kıyafetlerin yokluğunda yapabileceklerimizi bir düşün bence.” Kaşlarını kaldırarak baktı.

“Tedavi olmalısın Forest.”

Eşofmanımdaki tozları silkelerken belli belirsiz giyindiğini duydum. O anda durdum.

İlk kez üzerinde çalıştığı işe bakıyordum. Dondum kaldım.

Yeni tuvali şövalede duruyordu, öncekine kıyasla epey küçüktü ve boyutu daha samimi tonuna uyum sağlıyordu. Kırmızı, turuncu ve sarının keskin, coşkun bir karışımıydı, arkada en soluk tonlarındaki mavi, yeşil ve beyaz görünüyordu. Aklıma hemen süpernova—enerji ve kuvvetin muhteşem patlaması— geldi ama şekil daha maddiydi. Tabii ki sorgusuz sualsiz de erotikti.

Yatak odasında asılı duran tabloyu düşündüm. O da hislere hitap ediyordu. Seksiydi. Ama bu yeni işin dolaysızlığından ve renkliliğinden yoksundu.

Garrett arkamdan sarıldı. “Bugün yaşananları bu işe nasıl ekleyeceğim dair hiçbir fikrim yok. Ona özel bir tuval açsam yeridir. Eline *paintball* silahı alıp etrafa sık gitsin. Bom! Tıpkı senin zihnime yaptığın gibi.”

Bir yanım onu aptal ve komik bulurken diğer yanım ilişkimizin boya yoluyla kaydını tuttuğu anlayışına erişiyordu. Cinsel dinamiğimizi gözler önüne seriyordu, sanatında beliren ilişkimiz eşsiz bir kuvvette, hem yıkıcı hem yenileyiciydi.

Garrett çalışmadığı zamanlar hep yanımdaydı. Belki ki çalıştığında da ben onun yanımdaydım, düşüncelerinde beliriyordum.

“Bunu satmıyorsun.” Soru sormamıştım.

“Hayır.” Eğilip çenesini omzuma yasladı. “Bunu kendi yatak odamızdaki kendi yatağımızın üzerine asacağız, zamanı geldiğinde.”

Derin bir nefes aldım ve aynı uzunlukta nefesimi boşalttım. “Diğerini ne yapacaksın?”

“Bu kadar heyecanlanmam saçma mı?” diye yüksek sesle fısıldadı Roxy, Cross Tower Hotel’in uzun koridorunda etkinlik koordinatörünü takip ediyorduk.

“Belki biraz. Eva da insan, biliyorsun. Tıpkı sen ve ben gibi. Dişlerini fırçalıyor, saçlarının kötü görüldüğü günleri geçiriyor, cildi çatlıyor.”

“Kızım, boş konuşuyorsun” diye şakalaştı. “İyi görünüyor muyum?”

“İyiden öte. Kıyafetin mükemmel.”

Mercan rengi tulum ve beyaz ceket giymişti. Her zamanki gibi şık ve zarıftı. Minimal aksesuarları ise Roxy için yenilik sayılırdı, elmas nokta küpe ve alyans setinden başka takısı yoktu.

Üç tarafında, Elliott Koyu’nun panoramik manzarasını içeriye taşıyan, duvardan duvara pencerele bir balo salonuna alındık. Seattle Great Wheel solumuzda kalıyordu. Seyir halindeki bir feribot sağ tarafımızda görüş açımızdan çıktı. Salonun kendisi altın, kah-verengi ve kum renklerinin çeşitli tonlarıyla dekore edilmiş, manzarayla rekabet etmekten ziyade ona öv-

güler düzen lüks bir alan yaratılmıştı.

Krem rengi örtüler, yuvarlak masa kalabalığını kaplıyordu. Bir ekip fotoğraf çekiminde kullanılacak arka plan olarak manzara ve beraberindeki doğal renklerden arka fon için ışıklar ile kameraları ayarlıyordu. Uzak köşede kıyafetlerle dolu bir askı ile üzeri kozmetik ve saç şekillendirme gereçleriyle dolu uzun bir masanın önünde üç tane yönetmen sandalyesi duruyordu.

Yakındaki başka bir masada yalınayak, kolsuz beyaz ve dar kesim elbise giymiş, ufak tefek sarışın bir kadın, lacivert döpiyesli esmer bir kadının yanında duruyordu, birlikte eğilmiş, yakın plan resimlere bakıyorlardı.

Roxy elimi yakalayıp sıktı. “Tanrım, işte orada. Şu Chanel elbiseye bak!”

Başını kaldıran sarışın bize dönünce o klasik güzellikteki yüzü ortaya çıktı. Sürekli değişen saçları bugün sarı tonlarındaydı ve düzgün bir topuz yapılmıştı. Bu hali bana Hollywood’un Altın Çağı’ndan göz kamaştırıcı bir kadın başrolü anımsatıyordu, mesela Lana Turner veya Tippi Hedren ama Marilyn Monroe aleni seksapelin ekleyerek. Eva’da da aynı kıvrımlar vardı.

“Teagan.” Gülümsemesi ona anında dost canlısı bir hava kattı. “Seni gördüğüme çok sevindim.”

Eva sessiz adımlarla bana doğru yürüdü, benimkini tutmak üzere elini de uzatmıştı. Arkasında, masanın altında bir çift safir rengi stiletto’yu fark ettim. Kulaklarından pembe elmas olduğundan şüphelendiğim iki geniş taş sallanıyordu, bir diğer etkileyici elmas da sol elinin yüzük parmağındaydı. Bir bileğinde Rolex, diğesinde ise Chanel bilezik vardı.

“Seni her gördüğümde nasıl böyle güzel olabiliyor-

sun?" diye sordu, boğuk sesi sıcacıktı. "Ben de makyajsız böyle muhteşem görünmek istiyorum. Sen de Roxy olmalısın."

Roxy, Eva'nın elini yakaladı. "Sizinle tanıştığıma çok mutluyum!"

"Hislerimiz karşılıklı." Eva'nın gri gözleri sabah sisi kadar yumuşaksa da zekâsıyla keskindiler.

"Ayrıca yeni cilt bakım serinize bayıldım" diye devam etti Roxy. "Mucize gibi. Cildim senelerdir bu kadar dolgun ve canlı olmamıştı."

"Teagan'ın senin için de bir set talep ettiğini unutmuşum. Beğenmeden onur duydum. Ne zamandır kullanıyorum demiştin?"

"Bir ay olmak üzere."

"Eğer bu tür şeylere açıksan, senin de fotoğraflarını çekmek isteriz. Tabii o muhteşem makyajı silmemiz gerek, eğer istemezsen tabii..."

"Çok isterim!" Roxy heyecanla kıkırdadı.

Eva kahkahayla güldü ve o gırtlaktan gelen zengin ses salondaki bazı başların bize doğru dönmesine sebep oldu. "Harika. Çok eğlenceli olarak. İşimiz bitince de güzellik ekibi tekrar makyajını yapar." Eva bakışlarını bana çevirdi. "Sen her halinle güzelsin Teagan ama güzellik ekibiyle çalışmaktan çekinme, eğer istersen. Sana kalmış."

"Alabileceğim bütün yardımlara açığım."

"Peki o zaman." Eva tekrar kahkaha attıktan sonra masadaki fotoğrafları işaret etti. "Şimdiye kadar yaptıklarımıza bir göz atın."

Roxy'yle peşinden gittik, tabii Roxy Eva'nın arkasında el hareketleriyle heyecanını anlatıyordu. Gülmemek için kendimi zor tuttum.

Eva bize lacivertler içindeki esmeri, yani Odeya'yı takdim etti, meğer kendisi ECRA+'nın reklam ve pazarlama müdürüymüş. Sonra da Eva elini sabit köpük pano üzerinde dağ gibi birikmiş büyük boy fotoğraflara doğru salladı. Çeşitli yaş ve kimliklerden kadın ve erkeklerin farklı pozlarını karıştırmaya başladık. Hepsisi de soluk pembe arka fon önünde, saçları sımsıkı geriye taranmış ve çıplak omuzluydu. Bazı modellerin öncesi sonrası pozları yan yana sergileniyordu.

Odeya sonraki panoya geçti. Roxy'le ikimiz de takdirimizi mırıldandık.

Fotoğraftan bize bakanlar Eva'nın kocası Gideon ile eltisi Ireland'dı. Kardeşler aynı çarpıcı özellikle sahipti: parlak siyah saçlar, kalın kaşlar ile mavi gözler ve tabii ki eski hastalarımın çoğu zaman istek listesinde bulunan mükemmel hatlar. Gideon'ın saçları güçlü omuz başlarına gelecek şekilde, havalı bir kesime sahipti, Ireland'ınkiler ise uzun bir kadife dalga gibiydi. Ireland ağabeyinin arkasında ve hafif yanda ayakta duruyor, böylece kadının bukleleri uçlarına dek görünüyor ve adamın pazılarının kıvrımını takip ediyordu.

"Vay" dedi Roxy, daha yakına eğilerek. "Şu genetiğin başarısına bak."

"Biliyorum" dedi Eva iç çekerek. "Ayrıca fotoğrafta oynama yok. Ne renk düzeltisi ne keskinlik azaltılması. Bu iki hep böyle görünüyor, o kadar. Tabii ECRA+ sisteminin bu doğal ışıltıya az da olsa katkı sağladığını düşünmek isterim."

Roxy Eva'ya baktı. "Seni gidi şanslı. Erkeğin çok hoş."

Eva'nın harika dudakları kıvrıldı. "Değil mi ama? Yedi yıldır birlikteyiz ama hâlâ her sabah kendimi çimdikliyorum."

“Yüzüne söyleme derim” dedi Odeya, diğer fotoğraflara geçerek.

Fotoğraftaki çok yakışıklı adamı tanıyınca gülümsedim. “İşte Cary.”

Yumuşak bir alkış yapan Roxy dizlerini de birbirine çarptı. “Ona bayılırım! Sosyal medya paylaşımları acayip komik.”

“Bir de bana sor. Adam sınır nedir bilmiyor” dedi Eva bıkkınlıkla. “Ana ürünlerle birlikte erkek bakım serisini de piyasaya sürme sebebimiz o. Cary bana iyi görünmenin evrensel bir arzu olduğunu hatırlattı.”

Eva’nın en yakın arkadaşı başarılı bir modelden ziyade sosyal medya fenomeni olarak meşhurdu ama tabii ki ölümüne yakışıklıydı. Bir veterinerle evliydi, sürekli aşırı sevimli hayvan fotoğrafları paylaşımı yapıyordu, en meşhur olduğu konu empati dolu toplumsal yorumları ve can alıcı hazırcevap iletileriydi. Eva’nınki-ler gibi onun takipçileri de onlarca milyona ulaşıyordu.

Bir sonraki fotoğraf da Cary’nindi ama yanında muhteşem bir sarışın vardı. İkiisi çok iyi bir uyum yakalamıştı, adamın koyu renk saçları ve yeşil gözleri bu altın gibi parlayan güzellikle çarpıcı bir zıtlık oluşturuyordu. İkisinin de kıskanılacak kemik yapıları vardı. Gideon ve Ireland’a benzer poz vermişlerdi ama bu kez Cary modelin arkasındaydı.

“O kadını tanıyorum” dedi Roxy, beynini tararken parmaklarını şaklatıyordu. “Tatiana Cherlin.”

Eva evet anlamında başını salladı. “Doğrudur.”

Roxy gözlerime baktı. “Taşındıktan hemen sonra Garrett’in evinde gördüğüm kadın o. Tanıdık gelmişti ama şu ana dek tam çıkaramamıştım.”

Şok olmuş halde bakışlarımı Roxy’den Tatiana’nın

eşsiz, egzotik güzellikteki yüzünün fotoğrafına çevirdim.

Roxy'nin Garrett'la bir kadından bahsettiğini tamamen unutmuştum. Bu bilgiyi Roxy'nin bilindik dedikodularından diye zihnimden silmiştim, zaten yan eve Garrett'ın taşındığından henüz haberim yoktu.

“Bir ara birliktelerdi” diye devam etti Roxy, fotoğrafı işaret ederek. “Cary ve Tatiana. Bebek sahibi oldular ama yaşamadı. O zamanlar basında epey yer aldığı hatırlıyorum. Gerçi üzerinden çok zaman geçti. Yıllar filan.”

Roxy'ye baktım, başka insanların yaşamlarından kesitleri depolama kapasitesi karşısında şaşkındım ve benim kötü hatıralarımın gazetelerde manşetlere taşınmaya değmeyecek kadar önemsiz olmalarına minnettar hissettim.

“Ben evlendikten kısa süre sonraydı” diye Eva sessizce araya girdi. “Hâlâ mücadele ediyorlar. Cary onu kampanyaya dahil etmemi istedi, ECRA+'yı deneyince Tatiana da seve seve katıldı. Ayrıca Cary'yle çalışmayı hep sevmiştir. Herkes gibi.”

Odeya diğer fotoğrafa geçti, Tatiana bu pozda yalnızdı ve birkaç saniye boyunca fotoğraf karşımızda durdu. Üçü Cary'nin geçmişte paylaştığı çılgınca şeyleri konuşuyorlardı.

Yandaki evde belirmeden önce Garrett'ın nasıl bir yaşantısı olduğunu düşünmekten kasten kaçınıyordum. Daha kafa yormaktan kaçındığım sayısız başka konu vardı.

Roxy'nin yanında durdum, kulağım konuşmalarda değildi. Düşüncelerim şu an ülkenin diğer ucunda işlerini sergilemeye hazırlanan o adamdaydı.

SeaTac bagaj teslim noktasının dışındaki kaldırımda bekleyen yolcu kalabalığı arasında Garrett.Frost'u fark etmemek imkânsızdı. Bir eli kabin bagajının sapında dinlenir halde gelişigüzel dikiliyor, diğer elinde tuttuğu telefonun ekranını okuyordu. Siyah bot, siyah kot pantolon ve tişört giymiş, yakışıklı yüzüne de yine siyah güneş gözlüğü takmıştı.

İlk dikkat çeken giydikleri ya da apaçık çekiciliği değildi. Asıl göz alıcı olan vücudu, duruşundaki özgüven, tavrındaki rahatlıktı.

Dudağımı içten çiğnerken, adama en yakın noktaya gitmek için dikkatle Range Rover'ımla başıboş araçlar arasında manevra yaptım. Arabadan inmek için hazırlanırken Garrett başını kaldırdı. Gölgeler arasından gözlerini göremiyordum ama beni gördüğündeki memnuniyeti gayet açıktı. İfadesi anında samimi ve seksi bir gülümsemeyle değişti. Hafif bir memnuniyet titreşimi hissettim.

"Hey sen" diye seslendim, sürücü kapısını kapatmadan önce bagajı açan butona bastım. "Nasıl geçti?"

O uzun bacakların bana doğru emin adımlarla yürüyüşü içimde bir şeyleri canlandırdı. Anından bütün bedenimi alevler sardı.

"Sensizken ne kadar iyi olabilirse öyle." Garrett niyetini anladığım anda beni öpmek üzere o akıcı ve çabasızsız hareketiyle beni kendine çekti. Sıkı dudakları benimkileri mühürledi, dili içeride darbeler gönderiyordu. Göğsünden yükselen zevk mırıltısını içimde hissettim. "Seni özledim" dedi boğuk sesle.

"Ben daha çok özledim."

Zafer kazanmış gibi gülümsedi. "Güzel. Sen kullanmak ister misin?"

“Hayır. Bu araba beni korkutuyor. Niye böyle büyük bir SUV yarış arabası gibi gidebiliyor ki?”

Bavulunu bagaja doğru sürükledikten sonra kapağı kapatan butona bastı. “Beş yüz on beygir, süper şarjlı V-8 motorunun gücüyle birlikte.”

“Bu delilik” diye mırıldandım, peşinden yolcu tarafına gittiğimde benim için kapıyı açtı.

Koltuğa oturmaya yeltendiğim sırada Garrett popoma nazıkçe vurdu. “Giydiğin kotu beğeniyorum Doktor. Hem de biraz fazla.”

Aracın etrafından dolaştığı sırada gülümsedim, fark etmesi hoşuma gitmişti. Sevişmeye başladıktan sonra bir stilist hizmetine kaydolmuştum ve ilk kargom da Garrett yokken gelmişti. Artık dışarı çıkmaya uygun birkaç kıyafetim vardı. Buna gelişme denirdi ve tabii ki içimden kutlama yapıyordum.

Sürücü tarafındaki hafıza butonlarından birine basınca koltuk alçalıp direksiyondan uzaklaşarak Garrett için alan açtı. Dikiz aynasını ayarlayıp bana döndü. “Nereye gidelim?”

“Aç mısın?”

“Evet.” Beni baştan aşağı süzdü. “Bir şeyler yiyebilirim.”

Başımı iki yana sallayarak kahkaha attım, günbeğün gülümsemek kolaylaşıyordu. “Berbat bir şakaydı.”

“Ama hoşuna gitti.” Omzundan geriye bakan Garrett yolcuları almaya çalışan kaotik araç kalabalığı arasından çıkıp uzaklaşmaya başladı. Havaalanını arkamızda bıraktık. “Nereye?”

“Meksika mutfağına ne dersin?”

“Meksika mutfağına asla hayır demem.”

“Buraya yakın, Tukwila’da bir mekân var, yorumları

da çok iyi. Ya da eve daha yakın olan Federal Way'de bir restoran var. Daha önce gitmiştim, iyiydi."

"O zaman Tukwila'ya gidip yeni bir şeyler deneyelim."

"Olur. 518 East'ten devam edelim."

Şerit değiştirdikten sonra orta konsola uzanıp elimi tuttu. "İşler nasıldı?"

"İyiydi. Roxy çok eğlendi. Eva o akşamüzeri özel jetiyle New York'a gitti. Ciddi ciddi onunla gidip sana sürpriz yapmayı düşündüm."

"Niye yapmadın?"

"Çünkü varmamız on biri bulacaktı ve sen sergi sonrası partide misindir, yoksa arkadaşlarıyla yemeğe mi gitmişsindir bilemedim." Omuz silktim. "Yaptığın planları mahvetmek istemedim."

"Umurumda bile olmazdı Teagan. Hem de hiç."

Hız yapan bir sürücü yanımdan geçip pervasızca makas atarak 5 South'a döndü.

"Paylaştığın bazı fotoğrafları gördüm." Tutuştuğumuz ellerimize baktım. "Tatiana Cherlin de oradaydı."

"Evet doğru. Bir arkadaşım."

"Roxy, taşındığında Tatiana'nın da yanında olduğunu söyledi."

Kısa bir sessizlikten sonra "Kendimi pusuya düşmüş hissediyorum" dedi. Garrett derin bir nefes aldı. "Bir arkadaşım, o kadar. Hiçbir zaman da bundan öte olmadı, ayrıca sana âşık olduğum ve ömrüm boyunca bunun değişmeyeceği aşikâr sebeplerinden dolayı asla da daha öte bir ilişkimiz olmayacak."

"Garrett..." O anda kelimeleri yitirdim. Şaşkınlık, keyif ve korkudan oluşan titrek bir kütleye dönüşmüştüm. Tuttuğum elini sıktım.

“Onunla yas tutan ebeveynler destek grubunda tanıştım” diye açıkladı. “Ben daha bataklıkta idim ve Tatiana yıllardır bu çamurun içinden geçiyordu. Onunla konuşunca zamanla kolaylaşacağını ve eninde sonunda bu ıstırapla yaşamayı öğreneceğimi anladım.”

“Yanında olmasına sevindim.” İçtenlikle söylemiştim. Bence Garrett da anladı çünkü vücudundaki gerilimin hafıflediğini görebiliyordum. “Keşke ben de yanında olabilseydim.”

Elimi dudaklarına götürdü. “Artık birbirimizin yanındayız. Önemli olan bu.”

“Benimle David’i konuşamamak canını sıkıyor mu?”

Garrett bir an bekledi, sonra “Cevap vermeden önce soruyu biraz değıştireyim. David hakkında konuşmam canını sıkıyor mu?”

“Hayır. Sadece... *Ben* konuşmam. İyi bir dinleyiciyimdir ama sen mahremini paylaşırken benim susmamın sorun olacağını hissediyorum. Bunun engel yaratmasından endişeleniyorum” diye itiraf ettim. “Benim tatmin edemeyeceğim bir ihtiyaç olmasından.”

Başparmağıyla tenimi aşağı yukarı okşadı. “Şehre gitmişken terapiye de uğradım. Son aylarda hayatım çok değışti, taşındım, sanatıma döndüm, seninle ilişkimiz başladı. Görüşmeye gitmem gerektiğini hissettim.”

Sapacağımız çıkışı işaret edince Garrett tekrar şerit değıştirdi.

“Eski yaşantımla ilgili özlediğim şeyler var, David’den başka” dedi sessizce. “Ama şimdi yaşanan yenilikler var, seninle aramızdakiler beni hiç olmadığım kadar mutlu ediyor. Bazen bu konuda suçlu hissediyorum.”

Önümüzdeki bordo renk minivanın arka camında

ARABADA BEBEK VAR levhası asılıydı. Sarktığı vantuzdan sağa sola sallanıyordu.

“Dr. Petersen söyleyemediğimiz ya da dile getirmek istemediğimiz konuları deftere yazmamızı önerdi” diye devam etti Garrett, “ve defteri okunmak üzere açık bırakacağız. Böylece konuşmak denklemden çıkacak ama iletişim kanallarımız açık kalabilecek.”

Trafik ışıklarında durunca bana döndü. “Dönüşte havaalanından birkaç defter seçtim.”

Başımı evet anlamında sallarken gözlerimde hafif bir yanma hissettim. “Peki, deneyelim.”

“Sorunları konuşmaktan hoşlanmadığını biliyorum ama kararını değiştirirsen Dr. Petersen görüntülü konuşma da yapıyor.”

Hislerimden bahsetmeyi hayal ettiğim an midem ağrıdı. Yine de başımla onayladım. “Bir doktorum var ama bu öneriyi de aklımda tutacağım.”

Alışveriş merkezine doğru döndük. Otopark araç doluydu. İnsanlar ve aileler sayısız restoran ile mağazalara aceleyle girip çıkıyordu. Eskiden böyle anlarda çok yalnız hissederdim, ben yerimde sayarken hayatın devam etmesiyle yüzleşirdim.

Yanımda oturmuş elimi tutan adama baktım, ilişkimizi yürütmek için çok uğraşıyordu ve artık bir damla bile yalnız hissetmemenin değerini biliyordum. Beni dünyadan izole eden sonsuz hüznü Garrett’la paylaştığımız bir bağ olmuştu.

Diğer elimi tutuşan ellerimizin üzerine koydum. “Bu arada... Ben de sana âşığım.”

“Buraya ne zamandır gelmemiştim” dedi Roxy, Chihuly Garden and Glass’a girdiğimiz sırada.

“Bence değişmemiş” dedi Mike girişteki hediyelik eşya dükkânına bakarak. “Galiba vitrinleri sabit.”

“Tekrar görmek için bilet almanıza gerek yoktu” diye isyan ettim ama artık çok geçti çünkü dışarıdaki bir gişede giriş için ödememizi çoktan yapmıştık. “Sonra buluşsak da olurdu.”

Roxy “Tekrar görmek istedik” diyerek içimi rahatlattı. “Aklımda sadece tekneler kalmış.”

“Ben de sadece deniz yaşamı odasını hatırlıyorum” dedi Mike. “Ahtapot sürüsü bayağı etkileyiciydi.”

“Ahtapot takımı denir” diye düzeltti Roxy.

“Ne?” Mike başını iki yana salladı. “Hayır denmez.”

“Denir. Araştırmamı öneririm.”

Mike telefonunu çıkardı. Bir dakika sonra “Yanmışım ben. Haklısın” dedi.

“Elbette haklıym.”

Biletlerimizi personelden birine göstermek için sıra beklediğimiz sırada Garrett kolunu omuzlarıma at-

tı. Muhteşem bir yaz günüydü, Seattle'ın sıcağına benziyordu ama neyse ki yılın bu zamanında New York'un o yapışkan nemli havası gibi değildi.

Son kargomdan çıkan kıyafetlerden biri olan beyaz kot şort ile Asya tarzı desenli bir askılı giymiştim. Hatta küçük altın halka küpeler bile takmıştım ve son zamanlarda normalim haline gelen dumanlı göz makyajını yapmıştım. Bana göre Garrett gibi rock yıldızı benzeri bir sanatçıya bu şehvetli gözler yakışıyordu.

Müzenin içine doğru yürürken her eseri hayranlıkla izleyen kalabalıkların arasında ilerledik. Sergilenen eserlerin yukarıda asılı durduğu ve net bir bariyerle korunduğu uzun ve dar bir odaya girdik. Çeşitli şekil ve ebatlarda, bazıları çiçek bazıları da su deseni, rengârenk cam heykeller etrafa dağılmış, bir arada ya da üst üste kullanılmıştı. Yukarıdan verilen ışık çıplak duvarlarda gökkuşağı renklerinde yansımalar yaratıyordu.

Başım arkaya düşük halde yavaş hareketlerle bütün sahneyi sindirmeye çalıştım.

Garrett'in eli arkamdan belime uzandı ve "Bu enstalasyonu bir de Las Vegas'taki Bellagio'da görmeliyiz. Belki balayımıza oradan başlar, sonra da bilinmedik başka yerlere seyahat ederiz" dedi.

Adımımın orta yerinde durdum, onu doğru duyduğuma emin değildim. Yüzüne bakmak için ona döndüm. "Az önce evlenme mi teklif ettin sen?"

O muhteşem bakışlarıyla göz kırptı. "Hayır. Teklif ettiğimde kafan karışmayacak. Sadece fikri ortaya koyuyorum. Sana alışman için zaman veriyorum."

Gözlerimi kısarak baktım. "Belki teklifi önce ben yaparım."

Sırıttı. “Demek ki yarıştayız.”

“Siz ikiniz sanat eserlerinden çok birbirinize bakıyorsunuz” diye alay etti Mike, Roxy’yle kol kola yanımdan geçiyorlardı.

“Odadaki en güzel şeye karşı koyamıyorum.” Garrett beni dirseğimden yakalayıp sıradaki sergi alanına yöneltti.

Ona yaslandım. “Sen nasıl her geçen gün daha seksi ve azgın olabiliyorsun?”

Bana göz kırptı. “Adanmışlık, Doktor. Tabii bir de doğal yetenek.”

Saatler öğlene doğru ilerlerken Space Needle’ı ziyaret ettik, modernize edilmiş seyir terasındaki pleksiglas banklarda fotoğraf çekildik. Sonra zamanın büyük kısmını geçirdiğimiz Prince sergisinin de olduğu MoPOP’ı da ziyaret ettik. Buradan Seattle Center’ın açık alanlarında dolaşmaya geçtik, Armory and Mural Amfi Tiyatro’sunda sürmekte olan Polonya Festivali’nde biraz oyalandık.

Sahne rengârenk folklor kostümleri içindeki çiftler canlı bir müzik eşliğinde dans ediyorlardı. İnsanların piknik örtüleri ve park sandalyelerinde oturduğu yeşillik alan yemek büfeleriyle çevrelenmişti, özel bir bölüm ise bira bahçesi yaratmak üzere ayrılmıştı. Çocuklar için elişi masaları, tişört ve hediyeelik eşya stantları, sanat eseri sergileri ve daha pek çok etkinlik gördüm.

“Hadi bir içki alalım” dedi Roxy, bira bahçesine bakarak.

Alanı belirleyen beyaz çitlere doğru yürüdük, Polonya birasının tanıtımını yapan bir şemsiye altında boş masa bulunca Roxy’yle ikimiz oturduk.

“Ben bir bira alıyorum” dedi Mike, Roxy’ye. “Sen de ister misin? Ya da şarap?”

“Şarap iyi olur.”

Garrett bana baktı. “Su ya da soda ister misin?”

“Hımm...” Gülümsedim. “Galiba ben de bir kadeh şarap alırım. Varsa tercihim *chardonnay*.”

Roxy ellerini çırpı. “Dikkat et Garrett. İşte şimdi vahşi yüzünü göreceksin.”

Garrett gülümsedi. “Sorun yok, onunla başa çıkarım.”

Beyler uzaklaşırken Roxy kolumu yakalayıp bana doğru eğildi. “Evet Mike boş vermemi söyledi ama sormazsam olmaz: Siz ikiniz Chihuly müzesinde evlilikten mi konuşuyordunuz?”

Roxy’ye dik dik baktım. “Soyut bir açıdan. Hemen heyecanlanma.”

“Aman Tanrım.” Gözleri yaşardı. “Senin için çok mutluyum. İkiniz için de çok mutluyum.”

“Roxy az önce ne dedim ben? Nişanlı filan değiliz. Hâlâ eskisi gibiyiz.”

“Ama bu kaçınılmaz son ve beni çok mutlu ediyor. Bu adamın başından geçenleri düşününce, senin gibi birini bulmuş olması... Bir de sana ayarlamaya çalıştığım adamları düşünüyorum.” Elini yüzüne siper edip ağlamayla karışık kahkahayla güldü. “Garrett’i beklemekte çok haklıymışsın.”

“Abartma Roxy.” Ben de dayanamayıp güldüm. “Mike ağladığını görürse kafayı yer.”

“Biliyorum.” Çapraz taktığı çantasını karıştırıp içinden mendil çıkarttı. “Ben amansız bir romantiğim, ne yapayım yani?”

“Neler oluyor?” dedi Mike, bir elinde şarap, diğ-

rinde birayla masaya dönmüştü. Karısına ve elindeki mendile baktı. “Sorun nedir?”

“Alerjim tuttu, o kadar. Teagan’ın sarhoşluğuyla ilgili şakalar yapıp duruyorum.”

Garrett için yanımdaki koltuğu çekip açtım, o da rahatça oturup içkileri önümüze yerleştirdi. Eli uyluğuma kaydı, çıplak tenimi ısıtıyordu.

“Kurtar beni” dedim.

Sırıttı. “O iş bende.”

* * *

Sadece bir kadeh şarap içmiştim ama bir yıllık perhiz sonrası çakırkeyif olmama yetmişti. Biraz başım dönüyordu ve kolayca kahkaha atıyordum. Roxy, Mike ve Garrett ikişer bardak içmişlerdi ama benden çok daha ayık olduklarına emindim. Seattle Center’da el ele yürüdüğümüz sırada Garrett’in yüzünde anlayışlı bir gülümseme vardı. Durup bir seyyardan dondurma aldık, sonra yolumuza devam edip bir köşeden dönünce karşımıza International Fountain çıktı. Yaklaştıkça müzik ve çocukların kahkahaları su sıçramalarına rakip olacak seviyeye çıktı.

Geniş bir alana kurulu olan şelalenin kendisi devasa bir kürenin merkezinde duran gümüş bir kubbe şeklindeydi. Ziyaretçiler şelalenin zirvesindeki ve daha aşağılardaki eğimli köşelerde oturabiliyordu. Hem yetişkinler hem çocuklar akan sular arasında gülüp oynuyorlardı, bazıları günlük kıyafetleriyle, bazıları ise mayolarıyla gelmişti.

“Buraya bayılıyorum” dedi Roxy, gözleri kedigözü model güneş gözlüğü tarafından korunuyordu. “Bana hep neşe dolu gelir.”

Bizi bir kenara doğru götürdü ve oturup bacaklarını şelaleye uzattı. Mike da ona eşlik etti.

Biraz gerilmiş halde Garrett'a baktım. "Sen iyi misin?"

Onaylar gibi başını salladı, oynayan çocukların gölgeleri üzerine düşüyordu. "İyiyim."

Dengede durabilmem için elini uzattı ve yanıma gelmeden önce benim oturmamı bekledi. Yan yana oturup dondurmalarımızı yedik. Çalan enstrümantal müzik bana yabancıydı, o yüzden dinlemem de imkânsızdı. Garrett çalışırken sık sık müzik dinliyordu, ben de onunla birlikte alışmaya başlamıştım. Bir şarkının bana canımı yakan bir mekânı ya da olayı hatırlattığı oluyordu ama bu konularda da gelişme gösteriyordum.

Günbegün sandıklarımı açıyor, yeni mücadelelere girişiyordum.

"David!"

Bir kadının bu ismi seslendiğini duyduğum an vücudum kaskatı kesildi. Nasıl olduğunu görmek için Garrett'a döndüm. Uzanıp elimi tuttu ve temin eder gibi sıktı.

Bakışlarım bir şey arar gibi şelaleye döndü. Kızıl saçlı bir kadının elindeki havluyu salladığını, gitmeye hiç niyeti olmayan beş yaşlarında kızıl saçlı bir oğlanın da kaçtığını gördüm. Naneli çikolatalı dondurmamı yalarken karşımdaki bu küçük dramı izledim.

Kalabalığa rağmen, şelalenin diğer tarafında saklandığı yerden çıkan oğlanı görene dek fena durumda sayılmazdım. Bu oğlan daha büyüktü, belki yedi veya sekiz yaşındaydı. Koyu renk saçlı, koyu renk gözlü ve kare çeneliydi. Pembe dansçı mayosuna takılı tütü giymiş küçük bir kızı kovalarken kahkaha atıyordu. İkisi de sırlıslık ve yalınayaktı.

Onları izlediğim sırada eriyen dondurma parmaklarımdan akıyordu. Oğlan yaşına göre uzundu ve zayıftı. Kaşları kalın ve ıslanmıştı, dili dudaklarını yalamak üzere dışarıdaydı. Gözleri dışında Garrett'a o kadar benziyordu ki beynim bunu işleme bile alamıyordu.

Kalbim küt küt atarken ayağa fırladım.

"Doktor?"

Garrett'ın sesi sanki uzaktan geliyordu, o yüzden göz ardı etmem de kolaydı. Kürenin eğimli tarafından aşağı ilerlemeye başladım.

Roxy arkamdan kahkaha attı. "Galiba bizimki de suya girecek!"

Mike da cevap olarak bir şeyler söyledi.

"Teagan." Garrett'ın sesinde artık gerginlik vardı.

"Onu görüyor musun?" diye sordum ilerlediğim sırada. "Onu görüyor musun?"

"Teagan!"

Zemine ulaştım. Rüzgâr üzerime su sıçratıp beni baştan ayağa sıırılsıklam yaptı. Etrafımda çocuklar koşturuyor, su savaşı yaparak gidip geliyorlardı. Küçük balerin yanımdan geçti, koyu renk saçlı oğlan da peşindeydi.

"Affedersin!" diye seslendim ama çocuk onunla konuştuğumdan habersiz, geçip gitti.

Garrett kolumu yakaladı, daha ileri gitmek üzereyken beni durdurdu. "Ne yapıyorsun sen böyle?"

"Onu gördün mü? David'e benziyor."

Garrett'ın çenesi gerildi. "Hadi gidelim buradan."

"Daha olmaz."

Dirseğimin üzerinden yakalayıp beni hafif sarstı. Dondurmam ayağımın yanındaki suya düşüp etrafa sıçradı. "O David değil."

"Bunu biliyorum. Ama ona bakmadın bile." Başımı çevirip çocuğu tekrar gördüm ve elimle işaret ettim. "Gördün mü? Tıpkı sana benziyor, gözlerini benden almış. Yaşı da tutuyor."

Roxy yanımıza geldi. "Her şey yolunda mı?"

"Gitmemiz lazım" dedi Garrett sertçe. "Teagan yoruldu."

"Yorgun değilim" diye karşı çıktım. "Sadece bir dakikacık şu oğlanla konuşmak istiyorum."

"O oğlanla konuşamazsın!" diye patladı Garrett. "Sen ona göre yabancısın. Onu korkutacaksın. Ailesini de korkutacaksın. Gitmemiz gerek."

"Garrett sen böyle..."

Güneş gözlüklerini başına kaldırıncaya yaş dolu gözleriyle karşılaştım. "O bizim oğlumuz değil Teagan. O bizim David'imiz değil. David öldü."

Bu iki kelime göğsümü delip geçti. Garrett'in perişan ifadesine bakmak bile acı veriyordu. Sıcak gözyaşları yanaklarımdan akarken Garrett'in yüzü bulanıklaştı.

"Öldüğünü biliyorum!" diye bağırdım, bir başka su dalgası ikimizi de sıırılsıklam ıslatırken hıçkırıyordum. "Bana bunu söylemen gerekmiyor."

Gözyaşlarımı çok uzun zamandır içimde tutuyordum. Şimdi özgür kaldıkları için de onları durduramıyordum. "O olmadığını biliyorum. Biliyorum... Tanrım, deli değilim ya?"

"Gel buraya." Garrett beni kollarına aldı ve dayanılmayacak kadar yakınında tuttu.

Gözyaşlarım tişörtünü ıslatırken bana sarılan bedeni titriyordu.

16

Garrett

Teagan'ın evinin giriş katındaki güneş alan üç yatak odasından birinin eşiğinde durdum. Odanın görüntüsü bile o kadar acı vericiydi ki içeri giremedim.

David'in yatağı buradaydı ve mükemmel şekilde toplu duruyordu. Kitaplığı ve oyuncak kutusu da buradaydı. Kıyafetleri dolabında asılıydı. Eski yaşantımızdan hatırladığım çerçeveli fotoğraflar odanın çeşitli yerlerine dağılmıştı: düğün fotoğrafımız, David'in doğumundan dakikalar sonra çekilen o fotoğraf, doğum günü, okul ve tatil fotoğrafları.

Buraya neden daha önce gelmemiştim?

Kapıyı kapatıp bu kattaki ikinci oturma odasına baktım. Üst kat gibi burası da gayet retro ve tamamen sterildi. Odalardan sadece birinde sevdiğim kadın vardı.

Ön kapıdaki sakın, kesik vuruşların sesi merdivenlerden süzülerek kulağıma ulaştı. Merdivenleri ikişer ikişer çıktım, zil çalıp da Teagan'ı uyandırmadan kapıyı açmak istiyordum. Kapının arkasındakinin Roxanne olmasına hiç şaşırmadım.

“Selam” dedi sakince. “Nasılsın? Teagan iyi mi?”

Roxy'de görmeye alışık olduğum bütün o ışıltı sön-

müştü. İç çektim. Bu ilişkiyi de onarmamız gerekiyordu. Yas çatlamış bir ayna gibiydi ve merkezdeki kırık her tarafa yayılıyordu.

“Uyuyor.” Elimi mutfağa doğru salladım. “Bir şeyler içmek üzereydin. Eşlik etmek ister misin?”

“Tabii.” İçeri girip etrafa baktı, sanki mekânın farklı görünmesini bekliyordu.

Mutfağa ilerledim. “Benim evden viski getirdim ama Teagan’ın da dolapta şarabı var.”

Roxy neşesiz bir kahkaha attı. “O şeyi taşıdığında ben vermiştim. Sence hâlâ içilebilir mi?”

“Denemek lazım.” Avusturya şarapçılığı mahsulüydü, şişenin kapağı vidalıydı. Açtım, içini kokladım, kadehe döküp bir yudum aldım. “Evet, gayet iyi.”

Roxy ona hazırladığım kadehi kabul etti, ben kendime sert bir duble viski doldururken büyük bir yudum içti. Masada yanına gittim.

Bakışlarını bana çevirdi. “Kafam çok karıştı.”

“Şüphesiz.” Büyük bir yudum aldım, alkolün yakarak aşağıya akışını hissedebiliyordum.

“Teagan senin karın mı?”

“Öyleydi. David’i kaybettikten birkaç ay sonra boşandık.”

“Ah.” Ellerin kadehinin etrafına sardı. “Galiba evladın ölümünden sonra bu sık yaşıyor.”

“Bu bir mit.” Sesimdeki öfkeyi duydum ve daha o an pişman oldum. “Affedersin.”

“Sorun değil.”

Devam ettim, ses tonum daha yumuşaktı. “Çiftlerin sadece yüzde on altısı boşanıyor ve genelde sebebi kayıp olmuyor, zaten işler iyi gitmiyor ve çocuk evliliği bir arada tutan tutkal görevi görüyor.” Bir kadeh daha

doldurdum. “En azından bizim için öyleydi.”

Roxy de bir kadeh daha alıp bardağının kenarlarıyla oynamaya başladı. “İlk karşılaştığınızda çok şaşır-mış görünüyordu.”

“Evet, ben de sen bizi tanıştırdığında ve Teagan seni düzeltmediğinde daha bile fazla şaşırdım. Hatta acayip sinirlendim. Sanki birlikte yaşantımızı tamamen silmiş, varlığımızı ortadan kaldırmıştı.” Bir yudum daha aldım, yutmadan önce içkiyi ağzımda çevirdim. “Tera-pistime bu konuda bağdırdıktan sonra bana ‘karmaşık yas’ diye bir şeyden söz etti.”

“Ben de daha geçen gün bunu okumuştum.”

Başımı evet der gibi salladım. “Bunu geride bırakmak bir yana, dibine kadar bu sorunu yaşadığını fark edince de benim ona olduğu kadar onun da bana ihtiyacı olduğunu anladım.”

“Hiç bilmiyordum” dedi Roxy sessizce.

“*Sana söylemeye korktum.*”

İkimiz de Teagan’ın sesine doğru başımızı çevirdik. Mutfağın eşliğinde duruyor, solgun görünüyordu, gözle-ri de şişmişti. Üzerindeki dondurma lekeli kıyafetleri çıkardıktan sonra ona büyük beden bir tişört giymesin-de yardım etmiştim. Küçük ve kaybolmuş gibi görünüyordu, yanakları ve burnunda dağılmış çiller soluk te-ninde net belli oluyorlardı.

Ayağa kalkıp yanına gittim, saçlarını yüzünden geriye taradım. Eve geliş yolu boyunca sarsılarak ağla-mıştı, vahşi hıçkırıkları kalbimi delip geçmişti.

Çok güzeldi. Yıllardır yüzünün eskizini defterlere, peçetelere, broşürlere çizmiştim. Yüzünün ovalini, el-macıkkemiklerinin çıkıntısını, gözlerinin badem şekli-ni gözlerim bağlı bile çizebilirdim.

“Şelalede olanlar için özür dilerim Garrett.”

Dudaklarımla alnını okşadım. “Özür dileme.”

“İçime ne girdi bilmiyorum.” Garip garip omuz silk-ti. “Oturmak istiyorum.”

Oturması için sandalye çektim, sonra da meyve suyu getirmek için mutfığa gittim.

Roxy alt dudaklarını ısırды, belli ki ne diyeceğini ya da yapacağını bilmiyordu.

“Arkadaşlığına ihtiyacım vardı Roxy” diye açıkladı Teagan sessizce. “David’i kaybettikten sonra çok sayıda arkadaşımız ortadan kayboldu, geride kalanlar da bize asla aynı gözle bakmadı. Fazla ağır geliyordu. O acıyan bakışlar. İnsanlar sana her an yıkılacakmışsın gibi bakıyor. Kimse kahkaha atmıyor. Zaten çökmüş hissederken bu ekstra yükü taşımak çok zor.”

Masaya dönüp Teagan’a portakal suyunu verdiğim sırada Roxy ağlıyordu.

“Sana kızamam” dedi Roxy yüzünü elleriyle silerek. “Garrett, David’den bahsettikten sonra öyle ne yapacağımı bilememişken, buna hakkım yok. Sadece bütün bunları yalnız yaşadığını düşünmek beni delirtiyor. Ayrıca fark etmeden can yakıcı laflar ettiğime de eminim.”

Rulodan kâğıt havlu kopartıp Roxy’ye verdim.

Roxy bana baktı. “Teşekkürler. Ama ikiniz gerçekten de tekrar birliktesiniz, değil mi? Bu gerçek mi?”

Dikkatimi Teagan’a çevirdim. Son birkaç haftadır çiçek gibi açılıyordu ama şimdi yine içine kapanmıştı. Yine de bakışında kararlılık vardı. Zor bir evreyi atlattığını umduğumu fark ettim. Öyle değilse de yapacak bir şey yoktu. Oraya da gelecektik. Bunu kesin olarak biliyordum ve bu da yeterliydi.

“Hepsi gerçikti Roxy” diye cevapladı Teagan sami-

miyetle. “Bilmediğin bazı konular vardı ama bildiklerin kesinlikle gerçek.”

Teagan’ın bakışları ani bir iletişim için benimkileri bulduktan sonra tekrar arkadaşına döndü. “Sanırım bu defa ilişkimizi yürütebilecek kadar değiştik. Bunu beklemiyordum. Garrett bana yazdığında, en baştan başlamayı denemeye istekli miyim diye sorduğunda, sadece David’e bunu borçlu olduğumu düşünerek evet demiştim. Boşandığımızda o kadar parçalanmıştık ki... Bir aşamada sevgimizi kaybetmiştik.”

“Ben yine de seni seviyordum” diye itiraz ettim, orta tezgâhın yanında ayaktaydım çünkü oturamıyordum. Sabit durmak bile yeterince zordu. “Boşanmayı kabul ettim çünkü daha mutlu olmanı istiyordum. Tanıştığımızda zaten Kyler yüzünden cehennemi yaşamıştın. Kendini kötü bir evlilikten kaçmışken yeni bir berbat evlilikte kapana kısılmış hissetmeni istemedim.”

Teagan kaşlarını çattı. “Karşı çıkmayınca senin için bittiğini düşündüm.”

Roxy bir Teagan’a bir bana bakıyordu. Utanmış ama etkilenmiş görünüyordu, bu gecikmiş tartışmaya tanıklık etmesini umursamıyordum. Çünkü buradaydı, Teagan’ın yanındaydı ve ona destek veriyordu.

“Yeterince kavga ediyorduk.” Elimi çenemde gezdirdim, o karanlık, sancılı günleri hatırlıyordum. “Aklimı başıma topladığımda, eğer mutlu değilsen cevabın seni özgür bırakmak olmadığını anladım. Cevap daha fazla denemektir.”

Teagan uzun bir an boyunca bana baktı.

“Ben gideyim.” Roxy ayağa kalktı. Eğer yarın akşam yemeğe gelerseniz Mike’la ikimiz de çok seviniriz. Size uzun zamandır pizza yapmadığını söylememi istedi.”

Teagan'ın yanağından bir damla yaş süzüldü. "Mike'm pizzasını asla kaçırmayız."

"Harika." Roxy lavaboya ilerledi ama araya girip kadehi aldım.

"Ben hallederim."

Roxy yüzümü avuçlarına aldı ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Bir ihtiyacın olursa beni ara."

Teagan'la birlikte gidişini izledik, sonra ben lavaboya gidip kadehi yıkadım ve bulaşıklığa koydum. Teagan'ın kolları arkamdan sarılınca yerimde zıpladım, sonra da rahatladım. Yanağımı sırtıma yaslamıştı. Ellerimi onunkilerin üzerine koydum.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu, tenimde süzülen nefesi yumuşak ve sıcaktı.

"Hımm... Akşam yemeği?"

Teagan geri çekilince ona döndüm. Yüzünde, tavırında, kahkahasında oğlumuzdan o kadar çok özellik görüyordum ki... Son birkaç haftadır oğlumuzun küçük büyük, bir sürü anda yanımızda olduğunu anladım.

"Ben pişiririm" diye teklif etti.

Gerginliğimin son damlasının da kuruduğunu hissettim. "Öyle mi?"

"Spagetti yapacağım. Spagettiye her zaman sevmişsindir."

"Doğru. Tekrar yemeyi dört gözle bekliyorum." Az bile söylemiştim. Geçmişimizi ziyaret edebilmek, ailemiz için eskiden pişirdiği en sevdiğim yemek kadar basit bir konu bile içimde silik bir sancıya dönüşene dek hasretini çektiğim bir şeydi.

Ellerini sakince kollarımda aşağı yukarı gezdirdi, bakışları tenimi kaplayan dövmelerdeydi. "Canın yanmış olmalı."

"Başta amaç buydu."

Teagan gözlerime baktı. “Bence dövmelelerin çok seksi.”

“Bunu duyduğuma sevindim.” İçimde yayıldığını hissettiğim sıcaklık viskinin ateşine meydan okuyordu.

“Desenlerin bir anlamı var mı?”

Başım la onayladım. “Onlar labirent. Biri kalbimde başlayıp bitiyor, diğeri ise sağ bileğimin nabız noktasında başlayıp bitiyor.”

Söylediklerimi sindirirken gözlerini kocaman açtı, bakışları desenlerin kıvrım ve köşelerini takip ediyordu.

“David benim hayat damarımdı” diye açıkladı. “Sen de benim kalbimsin. Hayat hangi virajları dönüp, nerelelere gitse bile her şey sizde başlayıp sizde bitiyor.”

Gözlerinde yaşlar birikti ama akmadılar. “İkisinin de izini takip edeceğim” dedi, sesi duygu yüklüydü. Parmak uçlarında yükselip çenemi öpmek için doğru larken dengede kalmak için pazularına tutundu.

“Biraz zaman alabilir” diye belirttim. “Muhtemelen yıllar.”

“Bir yere gittiğim yok.” Yanağını göğsüme yasladı.

“Seni seviyorum” dedim, ellerim kalçalarındaydı. Yine bu sözler de az kalıyordu, hissettiğim duyguların derinliğini taşımakta yeterli değillerdi.

Geri çekilen Teagan gülümsedi ve ben bu gülümsemenin ısıltısının gözlerindeki gölgeleri biraz olsun kaçırdığını görebiliyordum.

“Ben seni daha çok seviyorum” diye cevapladı.

“Bana uyar.” Lavaboya doğru yaslandım ve onu bacaklarım arasındaki boşluğa çekip, sımsıkı tuttum. Son nefesime kadar onu böyle yanımda tutacaktım.

“Her gün bir adım, değil mi?” diye fısıldadı.

“Evet, doktor. Bu işi böyle yapacağız. Her gün bir adım.”

Teşekkür

Hilary Sares'e taslağımlı düzenlediğı için teşekkürler.

Menajerim Kimberly Whalen'a ben kalemimi kuşanırken kendisi kılıç kuşandığı için teşekkürler.

Sevgili arkadaşım ve yazar meslektaşım Karin Tabke'ye burada sayamayacağım kadar çok şey için teşekkürler.

Ve editörüm Ann Schluep'e kendisi için yazmam niyetiyle bana yaklaştığı için teşekkürler. Sonuç bu hikâye oldu. Teagan ve Garrett benim için büyük önem taşıyorlar. Onlarla geçirdiğim zamana minnettarım.